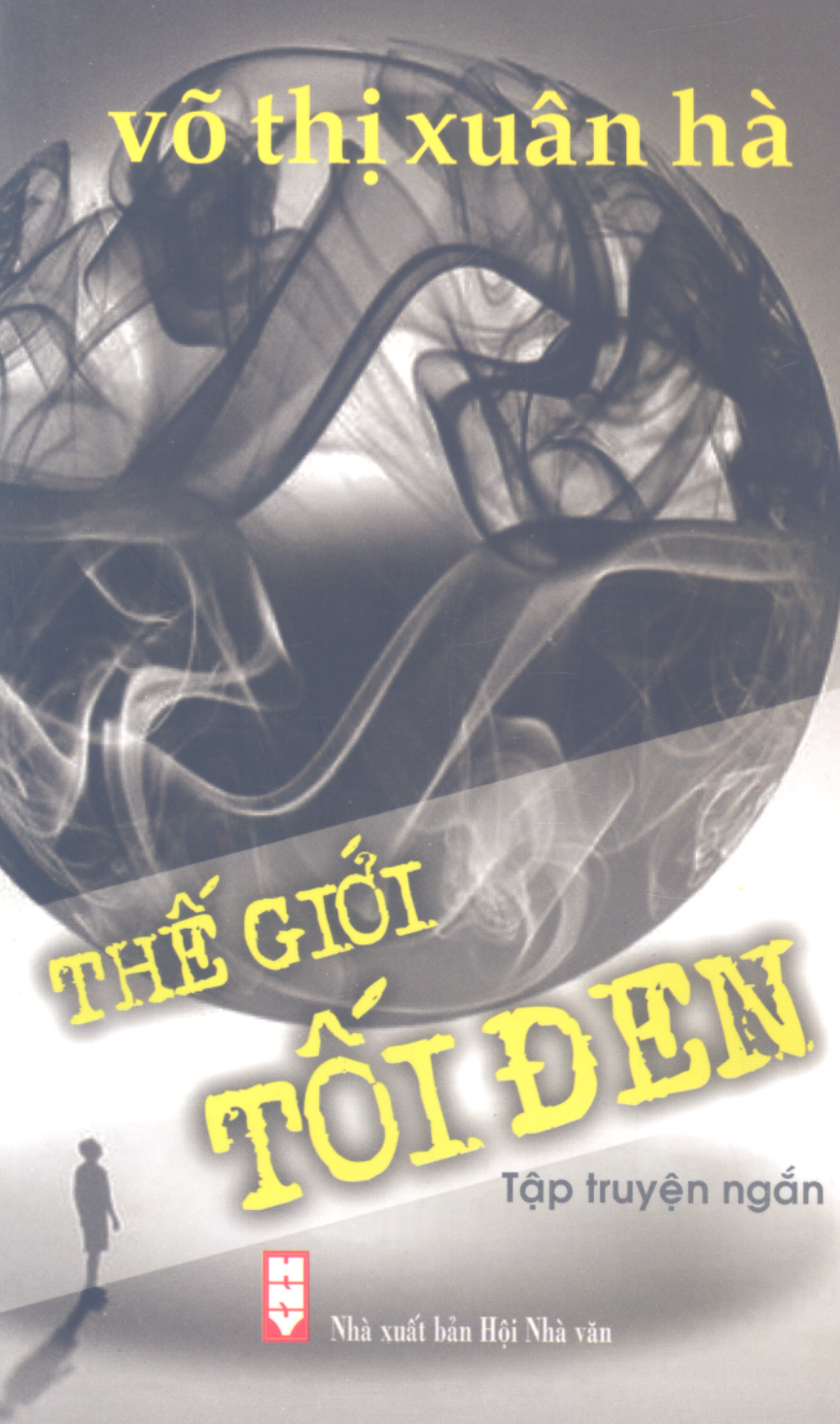

võ thị xuân hà

THẾ GIỚI
TỐI ĐEN

Tập truyện ngắn

Nhà xuất bản Hội Nhà văn

VÕ THỊ XUÂN HÀ

Thế giới tối đen

Tiểu thuyết

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

© Bản quyền Tiếng Việt

Tác giả và Công ty Truyền thông Hà Thế

Địa chỉ: 34b/47, ngõ 278, Thái Hà - Đống Đa - Hà Nội

ĐT/FAX: (04) 35142809

Email: hathecompany@yahoo.com

Website: <http://tonvinhvanhoadoc.vn>

Nhà sách Hà Thế, số 5, ngõ chợ Khâm Thiên, Đống Đa, Hà Nội

ĐT: (04) 39949634

Làn khói mong manh

Khói thuốc mù mịt giăng.
Có cả mùi xì gà rất thơm đọng lại ngoài cửa quán. Anh xuất hiện sau khi làn khói xì gà tan hết. Cô nhấp một ngụm rượu, rồi nhăn mặt vì nồng độ quá nặng. Cô ngẩng lên nhìn anh, im lặng. Anh ngồi xuống bên cạnh, phá tan không khí nặng nề khói thuốc: em có chuyện gì? Cô không đáp, rút bao thuốc còn nguyên ra, lấy một điếu. Anh giật điếu thuốc khỏi tay cô, nghiêm mặt lại: đây là cách chỉ có trong phim thôi. Nói đi. Anh đang chờ nghe. Cô nhìn thẳng vào mặt người đàn ông: em không biết phải bắt đầu từ đâu. Anh bảo: em nói từ đâu thì là bắt đầu từ đó. Cô bảo: anh có biết... lẽ ra việc này anh phải chú động không? Anh không hiểu? Thôi được rồi - cô tỏ vẻ hơi khó chịu - em biết là anh thích

em, đúng không? Anh rít một hơi xì gà, điều
 xì gà nằm lệch trên đôi môi dày: em nói tiếp
 đi. Cô báo: nhưng... anh quá ngạo mạn,
 không chịu thừa nhận tình cảm của mình.
 Anh chỉ muốn người khác cầu xin mình. Em
 biết là anh thích em, vì thế mà anh mới đầu
 tư cho em. Anh lắc đầu: đừng nhầm lẫn việc
 kinh doanh vào đây em ạ. Cô cười chua chát:
 cứ cho là thế. Vậy bây giờ em hỏi anh, anh
 định kéo dài quan hệ của anh và em đến bao
 giờ? Người đàn ông nhún vai: điều này em tự
 biết. Cô báo: em cần một mái ấm. Em chán
 cánh lông bông lắm rồi. Anh cười: em đã lông
 bông bao giờ đâu mà chán? Nghe anh nói
 nhé, chuyện tình cảm thì cứ để cho nó diễn ra
 tự nhiên. Anh không ngạo mạn như em nghĩ
 đâu. Nhưng chưa phải lúc. Cô báo: thôi được
 rồi. Trời không chịu đất thì đất chịu trời. Em
 yêu anh và muốn cưới anh. Hai bên thái
 dương anh hơi giật giật. Giây lát sau, anh nói
 khó nhọc: *đề - anh - tính*. Cô gái bướng bỉnh:
 em không biết anh định tính cái gì. *Em - chỉ -*
hỏi - anh - có - đồng - ý - lấy - em - không? Anh
 nhìn cô, rồi nhìn ra phía xa: bây giờ thì chưa
 phải lúc, em ạ. Cô cười lạnh nhạt: *chưa có*
nghĩa là không chứ gì? Anh lắc đầu: *chưa có*
nghĩa là chúng ta hãy để chuyện này sang

một bên. Cô đứng lên. Điện thoại của anh reo. Phía bên kia, giọng một người bạn oang oang: Chào ông. Mai rảnh không, đi xa với tôi một chuyến. Anh bảo: tôi lúc nào chẳng bận. Phía bên kia: cố thu xếp nhé. Tôi dạo này thấy khó chịu quá, muốn về nông thôn chơi. Mà đi xa không thể thiếu ông được.

Cô lùi ra phía cửa rồi ngoắt lên xe, ngoắt cái đã vù xe ra tận ngoài đường, ngoắt cái đã mất hút sau làn khói dội lên từ khắp nơi trong thành phố.

Anh bước xuống tầng sàn.

Nhân viên đang lau sạch nền sàn nhảy. Anh hỏi quản lý: có khách chưa em? Người quản lý lắc đầu, trình công việc: em muốn thay một số thiết bị âm thanh. Anh gật: tìm cho anh mấy đĩa nhạc Boston, mua đĩa cao cấp hẳn đi.

Sàn nhảy khi ấy đã bóng lộn. Anh rất hài lòng.

Nhạc nền của quán bar là một điệu Flamenco do Francis Goya chơi. Một vài khuôn mặt đã quá tuổi thanh niên mà chưa đến tuổi trung niên đang ngất ngư say sưa một cách trầm lắng theo tiếng đàn tuyệt diệu

được khuếch đại qua hệ thống ampli Crown và loa JBL. Người bạn đồng niên đang trầm tư bên ly cà phê bốc khói. Anh bước tới, giục mẩu thuốc vào gạt tàn, nhìn người bạn cười: ông thấy không, chỉ cách có mấy ngày mà giá cổ phiếu bên F đã biến động. Chơi quá vừa rồi thì vui quá. *Đàn ông bạn* lắc đầu: việc đó tính sau. Chắc là tôi cũng không kém lắm trong những trò kinh doanh đâu. Anh hỏi: ông đã nghĩ ra trò gì chưa? *Đàn ông bạn* gạt đầu: rồi.

Người phục vụ đặt trước mặt họ hai ly rượu. *Đàn ông bạn* cảm ơn, khoát tay: ông uống đi, hôm nay tôi hơi nhức đầu. Anh gạt đầu, rồi uống cạn một ly. Bạn báo: tôi - đã - buồn - bực - thiếp. Không những buồn, mà còn tổ chức sản xuất. Anh cười ngạc nhiên: này, tôi không nghĩ là ông lại có óc sáng tạo đến thế đâu nhé. *Đàn ông bạn* nhún vai: đây là ý định nghiêm túc của tôi. Anh rút một điếu thuốc, châm lửa: ông nên lao vào kinh doanh đất và cổ phiếu. Ông có thời gian hơn tôi. *Đàn ông bạn* nhún vai: không, tôi muốn bắt đầu một cái gì đó khác lạ. Khách của tôi là những người sành chơi bưu thiếp. Họ tìm đến do tôi có nhiều hàng đẹp, hàng độc, hàng thú công. Thiên hạ vẫn còn lãng mạn lắm.

Anh cười: đúng là tôi chưa đánh giá hết khả năng của ông. Một nghề đơn giản, tưởng như chỉ hợp với mấy cô cậu sinh viên chưa tìm được việc làm, thế mà vào tay ông, khác hẳn. *Đàn ông bạn* bảo: tôi đang thuê mấy cậu họa sỹ làm mấy bộ sưu tập về Hà Nội. Bộ này, nếu thành công, tôi nghĩ là sẽ xuất khẩu được, ít nhất là cho cộng đồng người Việt ở nước ngoài. Đây là một thị trường khá lớn. Rồi sau đó, sẽ là thị trường châu Âu, châu Á. Tôi đã có hợp đồng nhưng chưa dám ký. Tại ông bạn quá, chứ nếu không rủ ông cùng làm, chắc sẽ khá. Anh cười: chúc mừng ông. Nhưng tôi thấy chuyện làm ăn của ông vẫn đầy chất nghệ sĩ. *Đàn ông bạn* trợn mắt: ý ông là...? Anh cười: ông cứ áp dụng những mẹo kinh doanh mà tôi biết ông có một kho bên tây vào là xong. *Đàn ông bạn* lắc đầu: không, chúng ta là người phương Đông, tôi muốn mọi thứ phải diễn ra một cách tự nhiên, nhẹ nhàng. Anh nhúm mày: trong kinh doanh nên tàn nhẫn một chút. Tôi đọc binh pháp, thấy các cụ bảo muốn người ta sống, hãy cứ đẩy người ta vào chỗ chết đã. *Đàn ông bạn* bảo: bư thiếp làm sao giết người được. Anh cười: ông đã hiểu ý tôi đâu mà bảo là không được? Ai giết mà giết ai ở đây?

Trong quán, nhạc đã bắt đầu mạnh hơn.

Nhi bước vào, ngồi ở một góc.

Người phục vụ nhanh nhẩu cười và bảo:

- Em nhảy chưa?

Nhi gật đầu:

- Lát nữa. Em không thích điệu này lắm.

Đàn ông bạn chỉ tay ra phía Nhi: cô bé này... có một sự hồn nhiên, lãng mạn đến đáng yêu. Lâu lắm chúng ta không gặp những người như thế. Anh gật đầu: công việc, sự dấn vật của cuộc sống, những nỗi niềm vớ vẩn... đã giết chết sự lãng mạn của tôi. Nhưng ông ạ, đừng nên biến kinh doanh thành một trò cái lương. *Đàn ông bạn* lắc đầu: không, tôi muốn bắt đầu kinh doanh bằng một niềm ham thích. Đối tượng khách hàng như cô gái kia là loại khách hàng rất dễ lấy tiền. Anh bảo: vậy cứ để xem ông kinh doanh ra sao. Ông có muốn nhảy không? *Đàn ông bạn* lắc đầu. Anh cười: để sự lãng mạn kia nhảy một mình thì không tốt lắm. Hơn nữa, ông sẽ biết nhiều về đối tượng chi tiền cho ông qua cô bé này đây. *Đàn ông bạn* không nói gì.

Nhi đã đứng trên sàn. Cô xoay một vòng rồi như hòa mình vào điệu nhạc mê hồn trận.

Anh cười: ngày trước tôi và ông cũng bốc
nhỉ? *Đàn ông bạn* mở một nút áo cho thoáng,
rồi bảo: cái thời anh em mình còn định lập
một ban nhạc Rock. Hay thật. Nhưng ông
còn hơn tôi là được gắn bó với tiếng nhạc.
Anh sửa lại: Nó đơn thuần là tiếng nhạc làm
ăn. *Đàn ông bạn* bảo: vẫn là nhạc. Tôi không
chịu nổi cánh ngồi nhìn này nữa. Rồi *Đàn ông
bạn* xăm xăm bước lên sân.

Nhi cười rất vui vẻ.

Đàn ông bạn bảo:

- Anh nhảy cùng em được chứ?

Nhưng cô gái đã nhìn thấy chú quán bar.
Cô vừa đưa tay ra đồng ý với *Đàn ông bạn*,
vừa xoay người tiến về phía anh. Xoay xoay
vài vòng cùng người đàn ông trẻ, rồi cô dừng
lại lấy tay lau mồ hôi. Anh vẫy tay. Tức thì,
người phục vụ đưa cho anh một cái khăn
lạnh. Anh đưa cho cô gái.

Nhi nói:

- Em cảm ơn. Anh thấy không, từ ngày em
nhảy ở đây, khách đông lên hẳn. Mọi người ai
cũng thích nhảy, mà sao sợ đứng trên sân thể
nhỉ? Hay người ta sợ thiên hạ bảo nhảy là
xấu hay sao ấy. Em không thích thế, cứ giả
tạo thế nào ấy.

Anh gật đầu:

- Em nói đúng.

Nhi nhìn anh dăm dăm:

- Trông anh già quá.

Anh hỏi:

- Thế à?

Nhi báo:

- Chẳng thấy anh cười bao giờ.

Điện thoại reo. Anh bấm máy: Alô. Giọng một người đàn bà: anh đến chỗ em được không? Anh nhếch mép: chuyện cô em họ của em phải không. Chuyện góp vốn của anh với cô ấy à? Ok, anh sẽ đến.

Nhi nhìn anh chăm chú. Anh lắc đầu: đừng để ý những chuyện đó, cô bé.

Lần đầu tiên anh bước chân vào một khu nhà cho sinh viên và người có thu nhập thấp thuê. Xe ô tô đỗ ngoài cổng. Vài ba anh chàng sinh viên hiếu kỳ xúm quanh xin lừa lái xe, hút thuốc vật, tán chuyện phiếm.

Anh hỏi một cô sinh viên:

- Cho tôi hỏi nhà của cô Nhi ở đâu?

- Đi qua cái nhà có điện thờ kia kìa.

Anh bước ngang qua cái chiếu rải dưới đất của một bà đồng đang ngồi cúng ngay dưới gốc cây bằng lăng. Hương khói nghi ngút và cổ hương hoa của bà ta xếp chồng chất trên một cái bàn gỗ nhỏ.

Anh nhẹ gõ một cái cánh cửa mộc không sơn quét.

Cửa bật mở. Nhi trong bộ dạng xộc xệch, mặt lem nhem dầu hếp. Cô ngạc nhiên, hét tướng lên rồi thụt vào trong:

- Ôi, anh đây à? Hôm nay mặt trời rõ là xuống núi khá lâu rồi.

Anh cười:

- Nghĩa là mọi sự cũng bình thường thôi. Không mời tôi vào nhà à?

Nhi nói vọng ra:

- Anh đứng chờ ngoài đó vài phút. Cái chỗ này đâu phải là nhà theo khái niệm của anh.

Anh châm thuốc. Nhìn quanh quan sát.

Một lúc sau, Nhi nhô ra:

- Em mời anh hạ cổ vào thăm dinh xá của em.

Anh vào. Ngồi lên phenh trên mếp phản được trải nệm trắng muốt.

Nhi bung nước lễ phép mời:

- Anh uống nước em đun bằng bếp dầu.

Anh cười:

- Có ngon hơn đun bằng bếp ga với bằng
ấm điện không?

- Dĩ nhiên là không bằng rồi. Sao hôm nay
anh lại đến tận đây thế? Có chuyện gì không
há anh?

- Có. À, mà không, chỉ đến thăm em sống
thế nào thôi.

- Chỉ thế thôi sao?

- Em... có ngại tiếp anh không?

- Thì em đang tiếp anh đây ạ. Nhà em đơn
sơ thế này mà anh còn đến được nữa là...

- Thực ra anh muốn nói là, anh và mọi thứ
xung quanh anh đã quá già so với em.

- Chính anh còn cổ hủ hơn em. Em chưa
bao giờ nghĩ chuyện chênh lệch về tuổi tác
hay thân phận lại không thể đưa người ta đến
gần bên nhau.

- Em nghĩ thế thật à? Thế em cho cái gì
mới ngăn cản con người đến với nhau?

- Bán chất con người!

- Nghĩa là...?

- Em không thể hiểu nhiều được như anh.
Nhưng anh nghĩ kỹ mà xem có phải em nói

vu vơ không? Sớm muộn thì những kẻ thực dụng sẽ phải lòi cái mặt ra ánh sáng. Họ là những làn khói độc, móng manh. Còn có tha thứ cho họ không thì còn phải tùy thuộc vào văn hóa của chúng ta.

Anh im lặng nhìn Nhi trong thứ ánh sáng đèn vàng quạch của buổi chiều tà. Gương mặt cô như được bao bọc bởi thứ ánh sáng thiên thần tuyệt đẹp mà cũng sẵn sùi góc cạnh như thứ đá hóa thạch.

Anh uống hết ly nước cô đưa, rồi đứng lên. Gương mặt khắc khổ của người đàn ông dần ra.

Nhi tiến anh ra cổng. Họ chào nhau như những đôi bạn sinh viên khác vẫn thường chào.

Anh lên xe, nói với lái xe:

- Thiên thần ở khắp nơi, trong những ngõ ngách mà chúng ta không bao giờ để mắt đến.

Lái xe quay nhìn anh lạ lẫm.

Khi ấy, những vầng khói bụi ánh lên thứ ánh sáng phù sa ngũ sắc.

Phố ồn ào một màu hoàng hôn. Những tầng lá nhuộm bụi và khói xăng nhờ có những cơn gió đầu xuân thổi nhẹ lướt qua mà óng ánh xanh.

Lời hẹn

Cô bước lên bậc thềm của hội trường. Từ bên này hành lang, cô có thể nhìn thấu suốt dọc cái hội trường nổi tiếng. Trong ấy là hàng vài trăm con người đang ngồi thức với những chức danh định phận khác nhau, nhưng cùng chung một niềm kiêu hãnh: tên tuổi của họ ít nhiều đều được ghi danh, chí ít cũng là trên một tờ tạp chí địa phương hay một bản báo nhỏ nhỏ nào đó giữa trùng trùng điệp điệp các loại báo chí phong phú bán địa.

Cô có thể nhìn thấy một ông già đang ngồi trên chiếc xe lăn, và được tôn vinh. Ông ngồi lọt thỏm giữa các gương mặt quan chức, chính khách, quay người lơ lơ nhìn ra tứ phía. Chiếc ghế ông ngồi được người ta bắt chéo hai ốc vít để giữ cho chắc không bị chạy

hay bị di chuyển mỗi khi có tay phóng viên ảnh nào đổ lờ chạm vào. Chiếc ghế như chiếc ngai vàng giữ chặt ông trên mặt ngồi được trang trí bằng nhung màu đỏ sẫm. Tay ông đang túm chặt một bó hoa to đùng. Thậm chí mồ hôi đang túa ra trên gương mặt già nhăn nheo cũng bị mặc cho tuôn chảy vì hai tay ông già đang ôm chặt bó hoa tôn vinh, y như tự ông đưa tay mình ôm chặt cái gọng cùm lạnh lẽo. Ông cười cười với khắp anh em bạn bè, phô ra hàm lợi chỉ còn vài cái răng trắng bóng, nhinh nhinh lớp vôi thời gian.

Xung quanh ông là những gương mặt quan chức, nhưng đa phần là quan chức đã hưởng lương hưu, với tiêu chuẩn cả đời cao chót vót. Khi họ còn đương chức, không phải lúc nào cũng có thể tập trung đến những chồn như thế này được đông như vậy.

Họ nghỉ rồi thì đương nhiên tâm hồn trở dậy nổi nhớ nhưng mơ hồ một mạch chảy tinh thần mạnh mẽ, mà khi còn quá bận bịu với việc giang san, họ quên khuấy hoặc họ tạm thời cắt vào ngăn kéo. Bây giờ họ không còn gì để bận bịu, không phải ra khỏi hang vào rừng săn bắn, không lo chính kiến bị những mũi tên độc bắn tía. Không lo gì ngoài sức khỏe, và hoạch định lâu dài cho tương lai,

cái tương lai vĩnh cửu được định dạng đầu tiên là một khối gỗ bóc lột sơn son rực rỡ, lung linh ánh nến tuôn chảy trong tầng tầng lớp lớp xi măng và đá quý. Tương lai vĩnh viễn ấy đang chào đón họ phía trước, và vì thế mà họ thêm muốn được đắm mình trong cái thế giới đa linh của đám người ngồi dưới kia, cái đám người hỗn xược, luôn luôn hỗn xược và ngạo mạn, cái đám người luôn đọc được ra những bí ẩn của tạo hóa để chúng cùng ngạo nghễ, và chính vì thế mà cũng có thể cùng chịu chung số phận bị đẩy ra khỏi tầng lớp quan trọng cấp thiết của cuộc sống. Thế nhưng chúng chẳng hiểu, thậm chí là ó không chịu công nhận vị thế sau cuối của mình. Chúng dùng lời lẽ ngôn từ để công kích, ném ra đám đông những ý tưởng, xây dựng xã hội bằng những triết lý ngông cuồng và ngây thơ của mình.

Bây giờ khi đã ngồi tĩnh lặng để ngắm mặt trời mọc, rồi chờ cho tới khi nó lặn xuống phía chân núi xa mờ, mất họ mờ lẹ vì lướt tiếc. Đã lâu lắm rồi họ không được sương đêm tưới mát linh hồn, lâu lắm không được ngồi xoe với bạn nhìn mặt hồ xao động với những chú cá vô tư, miệng nốc bia, tay xoe xoe mấy củ lạc, lâu lắm không được nghe

khúc hát huyền diệu của nắng nóng mưa nguồn. Hình như bên tàu xưa có cái ông Trần Tử Ngang nào đó tức cảnh trên đài U Châu chỉ bốn câu thơ thôi mà để đời đời kiếp kiếp trần gian. Ô, cái khối gỗ bọc lót sơn son rực rỡ, lung linh ánh nến tuôn chảy trong tầng tầng lớp lớp xi măng và đá quý kia đâu thể sánh được bằng một chữ trong cái “tức cảnh” ấy. Đi thôi, đi thôi, đến dự với cánh hồn xước và ngạo mạn kia xem chúng dạo này ra sao. Để xem mình còn có thể với tay lên cái lầu U Châu hay Cứu trùng đài nào nữa? Để xem biết đâu ta gặp được tri âm tri kỷ, hay đại loại một nàng nào đó tựa như nàng Đan Thiềm?

Cô ngồi tận góc ghế cuối cùng. Một chàng thi sĩ là fan hâm mộ nửa đời nửa đoạn của cô nhiều năm nay ném sang cho cô cái mẫu giấy chép **Bài ca lên đài U Châu**. Anh ngược nhìn cô với ánh mắt u uẩn, tựa như cô là người phải có trách nhiệm với niềm u uẩn ấy của anh.

*Ai người trước đã qua/ Ai người sau chưa đến/
Ngắm trời đất vô cùng/ Một mình tuôn giọt lệ...*

Cô mỉm cười. Cô cũng ngạo mạn vì sự không tương xứng giữa những câu thơ và người chép thơ. Không biết anh ném bài thơ

này vào tay bao nhiêu cô gái rồi? Một chàng thi sĩ mượn thơ truyền đời nhân loại để ép xác nỗi niềm.

Cô nhìn ông già đang được tôn vinh. Ông đáng được tôn vinh với những câu thơ bị người ta lột hết mớ ba mớ bảy để khoác vào linh hồn run rẩy tội nghiệp đang khóa thân một tấm blu trắng của chiến dịch kế hoạch hóa gia đình phổ nhạc đó. Mặc dù vậy anh em chiến hữu vẫn tôn vinh ông nhờ những trường ca sâu thẳm mệnh mông đầy bi tráng của cái cội ông tận hưởng.

Cái cội ấy xả lảng giấc mơ của ông.

Chiếc mobil của cô rung nhẹ. Nó không đổ chuông vì cô đã tắt chế độ chuông. Cô mở máy.

Bên kia, giọng một người đàn ông sôi nổi:

“C.K đây à? Chuyện anh nhờ em, em lưu ý nhé. Khi nào có thể đi được phen cho anh chuẩn bị”.

“Vâng”.

Đây là một đại úy công an.

Chàng thi sĩ liếc xéo xuống chỗ cô ngồi, nhấn cho cô cái tin da diết: “Em ngồi đâu cũng có người săn lùng. Anh hâm mộ em. Dáng em rất đẹp...”.

Một tin nhắn nữa, không kém phần da diết: “Em có bí quyết gì mà giữ được cái dáng người và sức vóc trẻ trung lâu bền như vậy?”.

Thêm một tin đầy ấn tượng: “Em thuộc hàng bốn chuẩn mỹ nhân bên Tàu. Thứ nhất sắc diện hồng đào. Thứ hai eo mỏng thứ ba chân dài...”.

Còn thứ tư? He he. Thằng cha ngu đần không kiếm đâu ra tiếp cái thứ sau để tán tỉnh. Ngay cả thơ hán cũng dùng của người khác. Mà dùng cũng lộn xộn không vắn không màu mùi vị.

Một tin nhắn khủng bố bắn sang tiếp, tạo thành một chuỗi đạn xiên tảo: “Làm chết cả làng đàn ông...”.

Cô tắt máy. Nhìn lên phía ông già. Con nợ. Kẻ vô tình gieo rắc niềm trắc ẩn.

Người đại úy công an đã kể cho cô nghe về một món nợ tình thần mà ngày xưa anh đã lâm vào.

Hôm ấy anh đến nhà cô với bộ quân phục chính tề, sao đại úy ngay ngắn trên hai cầu vai. Mưa xuân theo anh vào tận thềm nhà lặng lẽ của cô. Thi thoảng anh thích gặp cô

để trò chuyện. Những câu chuyện về xã hội không đầu không cuối. Ban đầu của những cuộc thăm hỏi đó là nhiệm vụ “đi sâu đi sát quần chúng địa bàn” của công an phường. Về sau là những cuộc kiểm tra đột xuất những hộ gia đình bên cạnh có “vấn đề”. Sau mỗi lần đấy, anh thường ghé vào uống chén trà, hỏi cô vài câu, nhắc cô cẩn thận khi sống ở địa bàn, rồi ra về.

Cô quyết định mua nhà ở khu vực này sau khi chia tay với người đàn ông mối tình đầu. Cô đi trên con đường được gá bằng những tấm bê tông nham nhở, giữa bao ánh mắt tò mò xung quanh cái xóm nhỏ nhếch nhác lam lũ. Cái xóm nhỏ này không có tên, không có tổ dân phố, nằm lọt thỏm giữa thủ đô và nổi tiếng bởi những vụ hút hít buôn bán ma túy, chứa chấp gái mại dâm.

Người đại úy công an đọc đi đọc lại cái tờ sơ yếu lý lịch cô khai làm tạm trú, nhìn tấm ảnh ba nhân bốn của cô, lại đọc kỹ cái tên cô, cái tên mà anh và nhiều người biết khi đọc báo đọc sách hay nghe đài xem tivi, không hiểu người này có lý do gì lại quyết định nương thân ở một chốn đầy rẫy tệ nạn, eo óc và rác rưởi ấy? Hay đây là cách cô đi thực tế? Hay đó là số mạng bị buộc thứ thách của cô?

Anh đã nói ngay ý nghĩ đó của mình khi gặp cô lần sau. Và cô cười. Cô không nói gì cả. Sau đấy anh cũng không hỏi gì nữa, và thường ghé thăm cô mỗi khi có thể.

Ban đêm khu xóm nhỏ chìm trong những hoạt động bí ẩn của một nhóm người trôi dạt đủ mọi phương trời về nương thân ở đây. Những tiếng xe máy đón gái đi đêm rồi trả gái về nhà trọ. Những cô gái xúc nước hoa rẻ tiền, son phấn chứa đầy chất thủy ngân, bước ra khỏi nhà đi làm việc bằng cách nằm với đàn ông, quy đổi thời gian nằm đó thành những đồng tiền nhàu nhĩ. Những kẻ nghiện lảng vảng như dơi, tìm mọi cách để có tiền mua thuốc. Công an khu vực hầu như không được ngủ nhà. Mấy người chia nhau túa ra khắp ngõ xóm. Nhìn thấy đám nghiện đang chích, họ hô to để đồng đội nghe tiếng, nhằm tránh những mũi tiêm cổ tình chọc vào họ qua màn đêm đen đặc. Rồi vây bắt đưa về đồn, phân loại nghiện hay loại gây nghiện, xịch tay những kẻ buôn bán cái thứ chất gây chết người và hủy diệt tâm hồn hàng loạt những thế hệ thanh niên.

Hầu như ít khi những người công an khu vực được ngủ đêm cho trọn giấc. Anh cũng vậy.

Anh còn nhớ một đêm.

Đêm ấy đã xa lắm rồi. Khi anh còn là một cánh sát mới ra trường. Tổ công tác của anh được lệnh đột kích một tụ điểm. Được biết đây là tụ điểm đã tồn tại nhiều năm nhưng do nó ẩn trong một trang trại của một nhân vật có tên tuổi trong giới văn nghệ sĩ, một nhân vật mà ngày còn ngồi trên ghế nhà trường, anh và bạn bè từng mê mẩn khi học đến những trích đoạn trong trường ca vĩ đại của ông. Tổ công tác đã vào đến sân nhà rồi mà những chiếu ngồi sát phật nhau không hay biết gì. Quang cảnh trong sảnh giữa ngôi nhà rộng trong trang trại lung linh đèn màu và sóng sánh những điệu ngọt thắm của liền em liền chị quan họ. Liền em mang áo tứ thân ghêch lên phím đàn, phơi cái liền em có giá gấp nhiều lần giọng ca ăn nước sông Cầu. Liền chị như những nụ Tú bà, nức ních ánh mắt moi tiền đàn ông, moi tiền liền em bất kể tiền gì. Những tấm thân ngọc ngà phơi lá lơi khúc *hết duyên đi sớm về trưa một mình/ còn duyên ngồi tựa cột đình...*

Đám người đang say sưa sát phật, ôm ấp, ngạt hơi men và khói thuốc bàn đèn bồng chốc tan tác, tán loạn. Anh được lệnh đi vào

bên trong cùng vị chỉ huy. Căn phòng trong hơi sì khói thuốc phiện. Một người đàn ông đang nằm phê thuốc. Nhìn thấy sắc phục công an, ông ta khê nhồm người dậy, miệng lẩm nhẩm: *đến lúc tới rồi đấy*. Chỉ huy và anh cùng đứng sững lại. Hình như họ run rẩy. Hai cánh tay thông xuống như có ma lực nào kéo lại. Người ấy. Ôi, người ấy. Một thời sân trường và trí tuệ tâm hồn học trò.

Sau này, anh mãi day dứt. Những day dứt trái dài căn nguyên của tuổi học trò và những vần thơ hùng tráng một thuá. Nhiều lần anh muốn tìm đến chỗ ông già, tự nhận mình là người cảnh sát trẻ năm xưa, xa xưa nữa là cậu học trò trường Chu Văn An mê thơ ông như mê những dòng sông thác ghềnh, và làm một việc cuối cùng với ông, đó là trả lại chiếc bàn đèn. Anh đã cất chiếc bàn đèn đó như một kỷ vật đau buồn.

Cô đồng ý sẽ chọn một ngày bình thường trong tháng để đi cùng anh tới nhà ông. Khi anh kể câu chuyện xưa cũ đó cho cô nghe, ông đang nằm liệt giường với hàng đống bệnh già. Anh dặn cô nhớ đừng kể chuyện này ra cho ai biết, nếu cấp trên của anh biết, anh có thể sẽ bị phê bình hoặc bị giáng chức. Anh cũng không thể đi tìm ông và đến nhà

ông một mình. Chiếc bàn đèn năm ấy bị ném ra góc kho mố meo, lẽ ra nó đã bị hủy cùng nhiều thứ khác, nhưng không hiểu sao lại nằm lại và anh nhìn thấy nó. Anh nhặt nó về, đặt nằm trong một góc tủ nhà anh. Khi nghe tin ông già đang bệnh gần chết, anh bỗng nhiên thấy day dứt, ý nghĩ không thể không gặp ông và trả lại cho ông cái thứ mà một cánh sát như anh chẳng bao giờ muốn nó tồn tại cứ trở đi trở lại trong anh. Vẫn thường xảy ra những nghịch lý và nỗi niềm như vậy trên đời. Những nghịch lý xa lạ với pháp luật và những thiết chế.

Cô nhìn ông già đang lúc lắc trên chiếc xe lăn, ngồi giữa vòng hào quang được bện bằng những bậc “thiên hạ nhân, thiên hạ tài”.

Mọi người tự hào đón ông đặt trên đầu những lối đi, ngay gần bực míc, tâm điểm của sự tôn vinh, hóa giải nỗi thống khổ mà bao nhiêu năm họ đặt lên mạng thơ của ông. Cả đời ông điều đứng khổ sở vì cái tài nói quá đi trong khuôn khổ, cả đời ông tận hưởng niềm vinh quang trong lòng lớp lớp thế hệ, cả đời ông trôi đi với cả đồng ngày vô nghĩa, cả đời

ông được dệt bằng những vắn ca, những vòng khói thuốc, những chuyện giảng hoa kết đèn bí ẩn đến tột cùng... Nhưng ông vẫn là một vầng hào quang.

Ông không biết rằng, dưới tít xa, tận đáy hội trường, nơi không có các vầng hào quang, một cô gái đang ngồi quyết định số phận chiếc bàn đèn của ông.

Cô tưởng tượng chiếc bàn đèn sẽ nằm trong một cái viện bảo tàng kỳ cục nhất thế giới, ở đó người ta thấp những cây nến tiến đưa linh hồn, chiếc bàn đèn bị túm cổ xích chặt vào khối không gian vũ trụ. Và phía hào quang mặt trời là những gương mặt thiên thần nhang nhác người đại úy công an, nhang nhác chàng thi sĩ một thừa hào hùng... Không có vòng vây tôn vinh, không ngại, nom ông giản dị và ngạo nghễ.

Cô tính toán và sắp đặt thế này: Có thể chiếc bàn đèn ấy sẽ về lại tay chủ nhân của nó.

Cũng có thể cô sẽ thất hẹn với người đại úy công an.

Cô mở mobil. Chiếc mobil vô tình vô nghĩa rung lên: "Em ơi, em là cái thế loại gì mà vật chết cả làng đàn ông?".

Con đường vô tận

Trong cái lều bạt, thằng nhóc gào lên. Rồi những tiếng cười rùng rĩnh. Cả mấy thế loại cười chen chúc nhau trong cái khoảnh đất quây chín mét vuông.

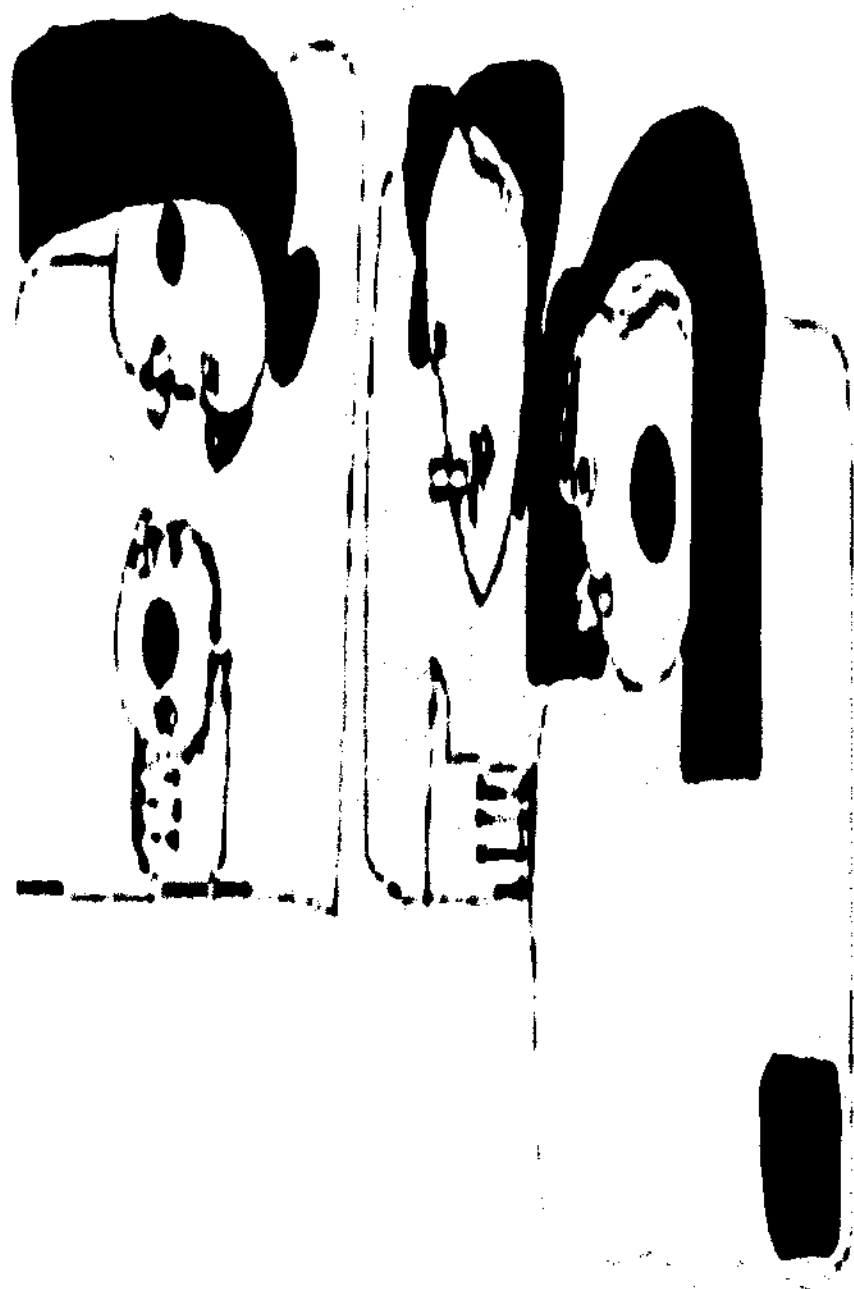
Thế loại béo ngậy:

“Đằng nào mà chẳng vậy. Cái thằng chiều nay nó cứ lảng vảng mãi. Thằng Tùng tốn công ra rá tới mười lăm phút, cái thằng chiều nay mới chịu móc túi ném tiền vào”.

Thế loại tóc tém ré lên:

“Nó ném cá bọc tiền để trong cái ví cộm vào cho mình. Còn hơn để móc túi mất. Em cứ nhìn thấy một con nôm xinh ra phết cứ sấn cạnh nó. Tí nữa mất toi cái ví. May mà nó ném vào hộp tiền nhà mình”.

Giọng đàn ông xương xẩu:

“Coi bọn tốt đen về đây cho tao”.

Giọng béo ngậy:

“Để làm gì?”.

Tóc tím phụ họa:

“Chúng nó ra mấy cái nhà nghỉ rồi. Cứ để cho chúng nó đi giải khuây. Động tí gọi”.

Đàn ông xương xẩu:

“Mẹ chúng mày. Cả chiều nay chúng mày không thấy chúng nó vô tích sự à? Cho ăn lương chỉ để làm mỗi cái việc cò mồi. Thằng Lam “ăn rau má” suýt nữa để lộ. Trúng ba trăm sáu mươi ngàn xong thì rút cái con mẹ nó đi, lại còn muốn đứng lại xem đám móc túi. Con móc túi nhìn thằng Lam như muốn ăn tươi nuốt sống. Con này tao biết nó từ đợt lên Lạng. Nó mà hóng việc, nó dám xố toẹt mấy cái chiêu của cánh mình. Rồi là một với lũ đười ầy”.

“Thì nó cũng đã ăn không ăn hóng được gì cái ví”- giọng tóc tím - “Nhưng đứa nào ngu thì phải dội nước lã vào cho máu nó đông lại, cho đỡ ngu đi”.

“Ngày mai cắt côm”.

“Đúng, ngày mai cắt côm”.

“Cắt côm...”.

Tiếng “cắt côm” sôi lên như mỡ trong chảo gang trên cái bếp rục lửa.

Ngoài trời đêm, trăng đang muốn lặn. Nhưng có vẻ khí lạnh đã làm đông cứng từng đám mây mờ. Những cái khối đông cứng đó đứng chắn ngang không cho trăng muốn làm gì thì làm.

Gió quên cả thổi. Ngây ra xem chuyện dằng dai giữa trăng và mây.

Thằng bị dọa cắt côm đang lượn lờ trước cửa nhà nghỉ.

Cái nhà nghỉ này có bao nhiêu cánh cửa khách không đếm hết được. Khách bước vào, thấy dọc ngang cầu thang đi lên tầng này tầng nọ. Mỗi tầng lại có những cánh cửa cấu trúc kỳ lạ, đóng kín, giấu hết đằng phía sau những thứ gì không rõ. Khách vào một căn phòng có cánh cửa đang mở sẵn, khóa còn đang cắm trong lỗ khóa. Thằng bị dọa cắt côm liếc mắt vào phía trong cái phòng khách vừa vào. Cái mặt thằng này trông khá đa tình, xanh xanh dài dài. Những ngón tay thằng này gõ gõ vào thành tường chằng chịt ra cái kiểu gì.

Khách ngoắc:

“Có hàng không?”.

Thằng bị dọa cắt cơm-thôi cứ gọi luôn tên nó là thằng Lam “ăn rau má”, ghêch mặt:

“Hàng gì cũng có”.

Khách ngần ngừ:

“Thế thì biết đằng đêch pào mà lần. Đại để mày mạnh hàng gì?”.

“Giai”.

“Cút mẹ mày đi. Đây phải dùng hết gái thiên hạ mới đến lượt chúng mày”.

Thằng Lam cười hề hề:

“Đã dùng thử lần nào chưa mà nói mạnh thế? Cứ thử một lần cho biết rồi hẵng nói. Thiên hạ người ta chẳng bày cái gì ra mà không có lý”.

“Mày cút đi”.

“Số điện thoại tôi để ở ngoài cửa đây. Lúc nào cần hàng, nói cụ thể tên tuổi, tính nết, thói quen đái ỉa của thân chủ đằng phía đấy, đây cung cấp trước thu tiền sau, không cần chứng minh nhân dân”.

“Mẹ kiếp”.

Chiếc gạt tàn văng ra cửa. Vỡ thành trăm mảnh (theo cách tả lãng mạn). Kiểu này cái

nhà nghỉ này lại phạt cậu lễ tân ca trực gấp đôi gấp ba. Tiền gạt tàn là cái đỉnh gì. Tinh thần thái độ trách nhiệm phục vụ và vân vân mới là cái chính.

Nhìn cái gạt tàn được hóa kiếp, thằng Lam “ăn rau má” vẫn không đổi sắc mặt mai mai. Khẽ cười nụ cười Việt Vương Câu Tiễn. Nó lùi lại một bước như sắp tấn. Lùi bước thứ hai như sắp sửa cúi xuống ném phân. Rồi quay ngoắt người bỏ đi.

Khách đóng cửa, trút dần hết quần áo.

Cái áo lụa tơ tằm màu đỏ đụn này, ngày ấy là do nàng mua tặng. Ngày ấy, nàng thương chàng sinh viên nghèo chỉ có hai cái áo sơ mi một xanh một trắng thay đổi. Cái nào cũng rách sờn mấy chỗ, phải nhờ hàng chữa quần áo cho sinh viên mạng lại thật khéo. Khi hai người đi ngang qua một siêu thị mi ni mới mở, nàng rú vào ngắm đồ. Chàng sinh viên tần ngần bên cái gian hàng quần áo đề biển FOR MAN. Nàng chỉ cái áo lụa tơ tằm màu đỏ đụn, hỏi giá. Giá cao ngất ngưỡng bằng ba tháng tiền ăn sinh viên. Chàng sinh viên như bị sốt. Nàng vẫn thán

nhiên ra cửa trá tiền và cười tươi rói khi mấy ngày sau đó nhìn thấy chiếc áo được khoác lên người con trai.

Còn chàng sinh viên, lần đầu được bạn gái mua tặng một món quà xa xỉ như thế, lúng túng chẳng biết phải cư xử ra sao cho phải nhé. Cứ chỉ đôi phần bối rối sằng. Thái độ bối nhát nhẽ. Giọng nói ảm hơn.

Hê hê. Cánh bạn bảo trông thằng này độ này ra cái thằng tứ tế. Mà hình như nó vọt được con nào ngon hơn cả mèo vồ được cá rán cháo chống xước. Mà hình như rõ ra là yêu thật.

Chàng sinh viên chẳng hiểu mình có yêu thật hay không. Mà thế nào là tình yêu đã đứa nào báo cho đâu mà biết? Nhưng chúng bạn hỏi quá. Lại thêm nàng quan tâm ngày càng nhiều. Đăm quen. Thành ra cứ định nghĩa tình yêu là thế này: cuối tuần gặp nhau đi chơi, uống chút gì đó trong một cái quán cà phê sành điệu. Thích lại rủ vào rạp chiếu bóng. Xem phim thì ít mà chọc nhau trong bóng tối thì nhiều. Lâu thì cũng quen hơi. Không gặp thấy nhớ. Thấy thằng nào đi với nàng, máu nóng bốc lên mặt, muốn bổ một nhát vào giữa mặt cái thằng khốn đó.

Mà tất mọi sự xảy ra lại do cái chuyện đi chơi với người con gái trông cũng dễ chịu, rồi vào siêu thị, rồi mua áo. Rồi cuối cùng thì là do chiếc áo rất ăn với thân hình. Nếu bảo yêu nàng vì chiếc áo, thật là quá đáng, thật là xấu hổ. Nhưng đúng là sau sự cố mua chiếc áo, quan hệ của hai người có khác hơn. Người này nghĩ: người ấy thật quan tâm đến mình. Người kia nghĩ: người ấy sẽ luôn nhớ đến cái siêu thị nhỏ ấy.

Nói tóm lại, hình như chàng đã bị bỏ bùa.

Khách nghĩ ngợi, nghĩ ngợi. Miệng cười méo mó một mình với cái gương gi trong toa-lét. Nước xối ra rào rào hự hự từ miệng vòi sen như cổng đang dọa võ. Khách không thấy mình có ý định gì. Lòng nhạt thếch. Nhìn ngang dọc cái toa-lét, lại thấy phía trên một cánh cửa ngang chằng ra kiểu cửa gì, làm bằng nhựa xốp. Nó treo lủng lơ trên tường, có vẻ như nó là một cái cửa tú thì đúng hơn. Cái tú này có thể đựng được đến hai người nằm co trong đó.

Ngày ấy, họ đi với nhau khắp các vùng du lịch. Tiền du lịch toàn do nàng chi. Bây giờ không còn nhớ họ đã đi bao nhiêu vùng đất,

cũng không biết nàng đã chi bao nhiêu tiền. Nhưng cái cảm giác lần đầu tiên đặt chân vào một phòng nghỉ sang trọng cứ đeo bám chàng trai.

Lần đầu tiên được ngủ chăn êm nệm ấm, bên cạnh là một người con gái đang sẵn sàng trở thành một người đàn bà.

Nhưng rồi sự thế là hôm đó nàng đã không thể trở thành đàn bà.

Nàng thì cho rằng chàng đã giữ gìn cho ngày vui nhất của hai người.

Còn chàng thì lo lắng: không hiểu cái của nợ kia tại sao lại đơ ra như vậy?

Họ đi rất nhiều nơi thăm thú. Thường thức khá nhiều món ngon. Mua khá nhiều những đồ kỷ niệm. Mỗi khi đi ngang qua một cửa hàng có đề FOR MAN là nàng lại kéo tay chàng vào cho bằng được.

Chỉ đến khi đêm xuống là chàng lại chật vật. Và nàng thì lại cảm động. Cảm động đến mức có lần suýt thì bị chàng đập cho một nhát.

Tại sao trên cái cõi đời này lại có kẻ ngây thơ trong trẻo và ngu ngốc đến thế?

Có tiếng gõ mạnh ngoài cửa.

Khách ôm vội cái khăn tắm mở cửa ngó

ra. Chẳng thấy thằng nào. Thấy một cái phích nước sôi. Khách xách vào xối lên cái vôi ẩm, xối tiếp cái chén trà dùng lâu ngày cáu bẩn từ bên trong men. Lại thấy có một mảnh giấy nhỏ cài dưới đáy phích. Khách tiện tay ném vào sọt rác.

Nhưng ánh mắt khách bỗng như hoa lên, một cái gì thân quen lăm đập vào mắt. Dòng chữ ấy... Cái dòng chữ đã in trong tim người đàn ông suốt bao năm ròng: FOR MAN.

Mobil: XXXXXXXXXXXX/

Địa chỉ: Lều bạt NHÓM VUI CHƠI

Phục vụ vào các đêm sau khi giờ
ở các hội chợ tan

Không quấy rối khách lúc ngủ
trong nhà nghỉ

Biết những việc cần làm trong lúc thức

Trẻ. Đẹp trai. Gương mặt khá ái.

Dáng người hình chữ V
FOR MAN

Quá nửa đêm, mưa đổ xối xả giữa mùa đông như mưa rào. Năm nay thời tiết thật quái đản. Rét run cầm cập. Mặc cả đồng áo vẫn không hết rét. Thế mà đang rét như thế, mưa lại đùng đùng đổ xuống.

Nước bắt đầu dâng lên trong cái sân rộng mênh mông đang có cái Hội chợ thương mại. Hội chợ này quy mô nhỏ. Chỉ gọi được có chừng ba mươi chủ gian hàng tham gia. Thành ra mỗi gian hàng phải đóng tiền thuê hết hai triệu rưỡi. Mà Hội chợ lại tổ chức ở xa trung tâm thành phố tỉnh, nên khách vào lại càng ít.

Trong các lều có tiếng lịch kịch. Mưa xối xả hơn. Nước ngập cả gian lều, dâng dần sát những cái hộp đựng đồ nghề.

Thằng bé con mới bảy tháng tuổi khóc. Nó lạnh quá. Mẹ nó là cái *Thế loại tóc tém* buồn như lạc vào địa hình ma trận, ngáp mấy cái rồi bảo nó bằng những ngón tay mềm mại vỗ vỗ:

“Nín đi”.

Thằng bé gào to hơn.

Thế loại béo ngậy hỏi:

“Còn sữa không?”.

Thế loại tóc tém râu râu:

“Hình như sữa của em đông cứng lại rồi. Nó không bú được”.

“Có cái bình chườm đây này. Lão kia, dậy đổ nước phích vào cho nó chườm hộ cái”.

Đàn ông xương xẩu bị khua dậy, lầu bầu trong cuống họng:

“Đ. mẹ. Em gái mày chứ em gái tao đếch đâu”.

Thế loại béo ngậy rít trong kẽ răng, tiếng rít giấu trong cả bóng đêm và tiếng mưa xối xá:

“Mày đừng có giờ trò. Đừng có đụng vào em tao. Mày đụng vào nó tao xé xác. Chẳng qua thằng khốn kia bỏ mặc mẹ con nó, tao đành phải cho nó theo ít bữa, chứ đ. tin được cái thế loại mày”.

Tiếng *Đàn ông xương xẩu* cười hề hề:

“Tao mà đụng vào, mả mẹ mày cũng đ. biết. Lại còn để cho mày biết”.

“Nước đây này. Đổ vào cái bình chườm kia kìa. Đồ đàn ông thối nát”.

“Trần đời chẳng có thằng đàn ông nào tử tế như tao. Mẹ kiếp, cứ mang luôn cả đám họ hàng nhà mày”.

Thế loại tóc tém nghe câu được câu mất, xen vào:

“Đi ba cái Hội chợ gần tết này để em kiếm tí cho cháu rồi em kiếm chỗ bán mấy chén nước. Không phiền anh chị nữa”.

Thế loại béo ngậy động viên:

“Anh rể ác khẩu vậy thôi chứ tốt lắm. Mà y cứ hay tự ái chỉ tổ khổ cái thân. Giá đừng có cái tính sĩ diện tự ái với nhà chồng, đâu đến nỗi khổ thế này em ơi”.

Thằng bé lên tám tuổi con bà chị tính róc giữa đêm mưa, cười bảo mẹ nó:

“Mẹ, con không thấy khổ. Con thấy cả nhà mình đi cùng nhau, có cả dì và em thế này vui lắm. Con thích như thế này cơ”.

Thế loại béo ngậy vừa chườm vú cho em gái, vừa trêu môi:

“Đúng là con trẻ. Chẳng biết thế nào là khổ. Mà y thích đi thế này là vì được nghỉ học chứ gì”.

“Lại còn đi lừa thiên hạ được tiền nữa. Nên nó vui”.

Đàn ông xương xẩu góp.

Tiếng cười hê hê. Mưa cũng dần tạnh. Nước rút dần, nước có vẻ như không dám

xông lên những cái nệm và chăn lông chống
vốn đã ám đầy bụi và cáu bẩn trong lều.

Nhưng khi nước rút rồi, đêm vẫn chưa
tàn mà cả mấy người của cái nhà vui chơi
có thương không ai ngủ được trừ hai anh
em thằng bé. Thằng bé con bảy tháng tuổi
bập được một tẹo sữa rí qua ti mẹ, thấy
ngọt ngọt thơm thơm nên tạm yên lòng,
mắt nhắm tít lại rồi ngủ say sưa. Thằng anh
con bà chị thì vô tư cuộn tròn trong cái
chăn bông tiết kiệm, mẹ nó đứng rình mãi ở
cái cửa hàng bách hóa cũ của huyện mới
chặn được đúng đợt có loại chăn ré như cho
này. Khí lạnh và không gian ướt sượt ngấm
qua da qua thịt. Nhưng chỉ có người lớn thì
mới dễ đành lòng cho mọi thứ xuyên qua
da thịt trái tim mình. Trẻ con không như
người lớn, mọi ý nghĩ và hành động đều đi
thẳng đến đích.

Nằm trong cái chăn len cũ, *Thế loại tóc
tém* cứ nghĩ đến chuyện chị mình vừa nói.
Mình có cái tính sĩ diện tự ái không nhỉ?
Ban đầu nhà đấy không chịu cưới mình cho
con trai họ.

Chúng quen nhau trong một quán bar đêm. Lắc lư lắc lư một thời gian thì rú nhau vào nhà nghỉ. Lần đầu tiên, con bé không thấy có gì là hay cả. Nhảy nhựa bột bã chán nản. Nhưng về nhà còn chán hơn. Nhà là một cái lều nằm rìa sông. Nhà có ba mẹ con và một ông bố nghiện rượu, thối phổi nằm bẹp rúm một góc, thành ra cả nhà hay quên ông, cứ quên mất là nhà này còn có đàn ông. Bữa cơm dọn ra cũng chỉ có ba mẹ con. Đêm ngủ cũng chỉ mẹ quấy quá chần mản. Hai chị em lớn lên như nắm dại. Nên đi bụi cũng là chuyện thường tình.

Nhà chồng không cưới, chúng rú nhau ra đăng ký đại ở phường rồi về cái lều bên sông cùng lăn lóc với bố mẹ vợ. Đẻ ra một thằng con trai giống thằng kia như lột. Rồi đến lúc nhà chồng gọi thằng kia về cưới vợ. Mới ngang đến đấy thì con bé không chịu được, bế con bỏ đi theo vợ chồng chị gái rong ruổi khắp các hội chợ làm cò mồi cho anh chị. Đứa con trai cũng dần lớn theo các chặng đường đi. Thỉnh thoảng thằng kia gọi điện báo về, không về tao cưới con khác thật. Nhưng càng nói như thế, mẹ con nó càng biến biệt.

Mình có cái tính sĩ diện tự ái không nhỉ?

Thế loại béo ngậy ít cá nghĩ hơn cô em. Đang nhăm tính sổ tiền kiếm được trong tháng giáp tết này.

Nói đúng ra chị gái đi bụi trước. Rồi cũng có người đàn ông cười chị có trầu cau mâm quả hẳn hoi. Rồi họ buôn buôn bán bán. Cuối cùng thì chọn cái món vui chơi có thưởng để kiếm sống. Cái món này phải nuôi một đội cò năm sáu đứa, phải đặt hàng chục triệu cho nhà chức trách để có một chỗ trong hội chợ. Mà cũng chỉ có hội chợ huyện hoặc hội chợ thương mại do tỉnh mở ở những nơi tít hóp khe sâu rừng thẳm, đường đi lổm khởm đá gan gà mới cho cái dạng vui chơi có thưởng cò mồi này vào. Làm gì có cái đếch gì mà thưởng. Ăn còn chẳng đủ. Lôi nhau đi hết huyện này đến tỉnh nọ. Giống như cái phim dân di gan gì đó mà họ đã được xem một lần trong một hội chợ có mang phim đến chiếu cho bà con kéo đến để xem xong thì mua hàng. Mà cũng chỉ duy nhất có lần đó được xem phim tập thể. Còn các lần khác toàn hát. Ban tổ chức hội chợ thuê đâu được những ca sĩ nửa mùa rẻ tiền (chắc lôi ra từ những hộp đêm mà mình từng đến ngày xưa chứ ca sĩ đếch gì). Hát trên nền nhạc chua loét, lổm

bồm “mỗi năm đến hè lòng man mác buồn”. Đang rét buốt hết cả cái ấy... mà còn hát mỗi năm đến hè. He he. Lại còn cái đám người ngẩn ra xem vui chơi có thương nữa chứ. Xong thì xông vào chí chết. Có bao nhiêu tiền là móc ra, mong nhận được cái nôi đều hoặc cái bàn là, ấm điện mang về không bao giờ dùng được.

He he he.

Mà thời tiết thế này, lại ở tận cái góc men phố xếp như thế này, lấy đâu ra khách mà cò với chả mồi. Mấy thằng cò nhà mình lại thấy lảng vảng ra mấy cái nhà nghỉ cò mồi bán chác cái gì.

Hội chợ này kể như lỗ to. Mất toi tiền thuê gian. Cứ đà này lại về tạm cái nhà bên sông của mình chơi với mẹ mấy hôm rồi tính.

Đàn ông xương xẩu tóp tép miệng. Giá như giờ có cái món cháo gà mà húp thì đỡ rét. Mẹ kiếp, cái con mụ béo ngậy kia khi nãy nói gì nhĩ? Con em mụ nếu mình ngày xưa có gặp trước chắc gì đã thích. Giờ nó là gái một con, trông cũng hay hay. Lúc nó cho con bú, ngực cứ chồi ra đến nồn. Mà thôi, đ. cần nghĩ đến chúng nó làm gì cho thối đầu. Đám cò mồi

có con bé người Quảng Ninh nom gầy nhẳng. Nhưng con mắt nó cứ lạ lạ. Nó nhìn mình như con mồi ngon chờ con thú nháy chồm lên ngoạm. Mẹ kiếp. Cứ biết thế đã.

Đàn ông xương xẩu lật mình một cái, đầu gối chạm vào hông vợ.

Nghĩ thế thôi, chứ nếu mình giờ trò gì, con này nó không cho mình ra bã mới là lạ. Mà cuối cùng thì thiên hạ cũng hơn gì nó. Thực ra nó cũng đắm đang thương chồng thương con. Nó ngày xưa cũng đâu đến nỗi. Phái tội nhà cửa luênh tuênh. Chẳng có của nả gì. Nhưng mà xinh rả phết, khối thằng muốn rước. Chắc mà nhà nó động mới mê mình đến thế. Hay má nhà mình phát cũng nên? Nó lấy thằng Sinh, chắc giờ làm bà chủ bán bia, đâu phải lăn lóc xó xỉnh bụi đường thế này.

Mà mình ngày xưa cũng khá. Ôm được khối em mới chịu đi lấy vợ. Kể trên đời này chỉ có thằng ngốc mới chung tình với một con. Oách nhất là vô tư thoải mái trước khi lấy vợ. Cho biết hết trò thiên hạ đi. Rồi chung thân với con vợ hồi đủ các kiểu hồi. Nhưng nó là cái chỗ cấm đời mình, tiền cũng thả vào đấy, con cũng thả vào đấy. Thế mới đau.

Thằng bố nó không biết sắp được chôn chưa? Thằng này chắc phải hứa chôn bằng rượu mới chịu nhắm mắt đây.

Bên cái lều dựng thêm bên cạnh, con bé người Quảng Ninh thấy lạnh (dĩ nhiên con bé Quảng Ninh được xếp ngủ riêng một góc). Nó quày qua quày lại. Thấy lô nhô chần, lô nhô những cái đầu con trai hôi hám. Nó lắng nghe tiếng lịch kịch bên kia tấm vải được kéo làm rèm che ngăn cách giữa nhà chủ và đám làm thuê. Chỉ cách nó có vài tay, phía bên kia là ông bà chủ đang ôm nhau ngủ. Nhưng tiếng lịch kịch lịch kịch mãi không hết khiến nó tò mò quá thế. Cái gã chủ trẻ này cũng đa tình ra phết. Con này nghĩ nếu nó mà đóng đưa với gã, chắc yên tâm về việc làm, ít nhất mấy tháng giáp tết.

Lại thêm mấy thằng làm cùng. Đứa nào cũng muốn tặng cho nó một thứ gì đó. Thằng Tùng bảo cho sờ một tẹo vào cái ti xem thứ ti con gái thế nào mà lắm phim ảnh thế. Cho sờ rồi thì sẽ mua cho nó một cái túi xách bán trong hội chợ. Nhưng phải đợi lúc hàng túi xách giảm giá khuyến mại, tức là lúc sắp văn hội. Thằng Lam "ăn rau má" một lần vật con này ra cỏ, trong đêm, khi

nó lẩn ra ngoài bãi cỏ phía sau sân hội chợ để đi giải. Thăng Lam kéo khóa quần còn con này thì cũng mở hẳn cả khóa lẫn khuy cài rồi, cái quần sắp tụt xuống. Nhưng lại có đám soi đèn pin đi lẩn mò cái gì sáng quá bên cạnh nên chúng nó chưa làm gì với nhau. Thăng Lam thì thâm rú nó đi kiếm thêm ngoài. Nó hỏi kiếm như thế nào? Thăng Lam bảo tao là con trai mà cũng kiếm được tiền nhờ như thế như thế... Tạm phân công thế này, tùy theo khách thích thể loại con gì, thích tao hay thích mày. Nếu mày mà chịu khó chịu khổ một tí thì cũng kiếm được bội tiền. Con này hỏi khó khổ như thế nào? Thăng Lam hẹn tối mai lúc vắng hội, bà chú cho thoát mái xá hơi bên ngoài, sẽ rú con này ra chỗ nhà nghỉ, chui vào một phòng hết độ năm mươi ngàn, rồi thì cởi hết quần áo hai đứa ra, rồi thì biết thế nào là khó là khổ. Chắc cái của mày cũng khó thật vì mày còn bé tí thế kia. Con này bấu môi, tao mà bé, mày cứ sờ thử xem. Nó kéo tay thăng Lam sờ vào người nó thật.

Lăn lóc giữa đám cò mồi, thăng Lam đang ngủ ngon bỗng bị đánh thức vì một cú điện di động. Cái di động cũ mềm của nó giật hự hự

mấy cái rồi đổ nhạc teng teng. Đám cò mỗi câu nhàu rồi lẫn người ngủ tiếp.

Phía bên kia mà dí tai vào máy sẽ nghe được bản nhạc “tóc nâu môi trầm, đi dạo phố đông”. Phía bên này thì thằng Lam “ăn rau má” bị cướp mất giấc ngủ say, không biết ngoài kia mưa đã tạnh, đêm đã quá nửa, mà những cơn gió rét hại vẫn lặng lẽ ào tới cái vùng đất nhỏ nhoi này.

Phía bên kia có giọng của một người đàn ông nhừa nhựa, mang màu lụa tơ tằm đỏ đụn:

“... Còn nhớ cái gạt tàn vỡ không?...”.

Hôm sau trong cái bầu trời ẩm ướt đe dọa lại sắp có cơn mưa to đổ xuống, cả hội chợ lặng lẽ chịu khuất phục sự thua lỗ vì mưa và rét, người ta thấy bầu đoàn thể tứ của cái nhà vui chơi có thương nhớ cộc lều rút lui. Mặt mấy đứa làm thuê nhà này cháy ra.

Hội chợ vẫn trụ lại, cúi đầu bám hội đến cùng, mong có nắng.

Cả nhà vui chơi có thương người bé con, người vác thùng. Xúm xít cùng đám cò mỗi

vừa đẩy xe ra khỏi cổng vừa nhìn lên bầu trời
nặng trĩu.

Họ cũng thầm mong có nắng.

Trước mặt họ con đường đi vô tận.

-7/3/2008-

Thiên thần nhỏ

Hắn có hai cái bóng. Cái bóng thứ nhất mang tên *Lý trợ lý*. Cái bóng thứ hai mang tên *Tâm hồn voi núa*. Hai cái bóng này luôn luôn cãi nhau. Khi sự việc liên quan đến thể xác thì thường *Tâm hồn voi núa* thắng. Khi sự việc liên quan đến tương lai, tiền đồ thì *Lý trợ lý* thắng.

Hắn mang nặng hai cái bóng đó lặng lẽ đạp xe trên đường phố đông nghịt người, tính toán và oán trách số phận. Hắn vừa tròn hai một tuổi. Gương mặt sáng bừng như thiên thần. Với vóc người vừa phai, gương mặt hài hòa, lông mày rậm, nom hắn vừa thư sinh vừa quyết liệt, rất quyến rũ đàn bà.

Mùa hè Hà Nội nóng đến ngạt thở. Những bông hoa bày bán trên đường phố được chủ hàng giữ bằng thuốc cường ép tươi. Ai mua

cũng ngỡ mình mua được hoa tươi. Kỳ thực, những bông hoa đó đã héo rũ từ lâu. Vẻ ngoài của chúng là sự giả dối được xã hội chấp nhận.

Hắn chống chiếc xe đạp bên lề đường, mua một bó hoa lưu ly màu tím nhạt để tặng nàng.

Hắn là thầy dạy tiếng Anh của nàng. Thoạt đầu hắn không định nhận tua dạy này. Có một điểm đánh bi a trong khách sạn tư nhân mang cái tên Mỹ Lan nhận lời cho hắn làm phiên dịch mỗi đêm hai tiếng, trả 30.000 đồng. Nhưng Giám đốc Trung tâm gia sư sinh viên (ở một Trung tâm chỉ có đúng một Giám đốc và một nhân viên mặt còn non choẹt) nài nỉ:

- Thôi giúp anh nột tua này đi. Họ có hai người, đã học đến C. Họ là nhà báo, nể quá. Đám gia sư của tao có thằng nào được như mày đâu. Hôm qua họ đòi thay người. Thằng trước dạy đã được hai tháng nhưng chắc là dở quá nên họ cứ nằng nặc đòi thay.

Hắn báo:

- Để em nghĩ đã.

Ở giảng đường về, ông điện thoại tư nhân lại chạy sang gọi:

- Có điện thoại Phong ơi.

Mỗi lần có điện thoại là hắn phải lần tìm xem trong túi còn bao nhiêu tiền, vì phải trả cuộc nghe tới 2000 đồng. Nên ghét nhất là đứa bạn nào, nhất là đám con gái theo đuổi hắn gọi đến. Chẳng được tích sự gì. Lúc này trái tim hắn chứa đựng hai cái bóng vẫn còn trong trắng. Hắn ao ước một cuộc sống no đủ, có tiền thì đi du lịch. Ao ước một mối tình thơ mộng với một người con gái dịu dàng. Họ sẽ nắm tay nhau đi trong những cánh rừng, bên bãi biển... Nụ cười của nàng thật ngây thơ trong trẻo. Nàng sẽ sinh ra những đứa con khỏe mạnh, tươi tắn. Hắn sẽ là một chủ doanh nghiệp thành đạt vừa phải, chỉ cần đủ để sống một cuộc sống có villa, bao quanh là hàng liễu rủ, ở gara xe có một chiếc lancugior trắng, một chiếc xe thể thao màu vàng. Còn lại là đi du lịch.

Có thể lúc nào cũng đi du lịch với vợ không? Hắn cứ băn khoăn mãi về điều này. Lúc đó hai cái bóng chưa lớn. Chúng đang còn cựa quậy trong hắn. Nên hắn nhất quyết phải cho cô vợ trong tưởng tượng đi cùng.

Hắn cảm phon nghe:

- A lô!

- Phong đấy à, chiều đi dạy nhé.
- Vâng! Em chưa có tiền đặt đâu đấy.
- Được rồi! Dạy chục buổi rồi đưa cũng được.

Tiền đặt đây, tức là tiền trả cho Trung tâm để có được việc làm.

Kể ra nghe cũng hấp dẫn. Hấn chưa tiếp xúc với cánh nhà báo bao giờ. Họ có hai người. Một nam, một nữ. Hấn bấm số máy của người đàn bà, đầu dây bên kia một giọng nữ rất trẻ:

- A lô!
- Cô... chị... học tiếng Anh phải không ạ?
- Vâng, đúng rồi! Bạn là gia sư mới phải không?
- Vâng! Thế anh chị định học từ bao giờ?
- Ngay hôm nay thì... Thế bạn cứ đến đây đã nhé.
- Vâng!

Hấn đạp xe từ chỗ ở thuê trong khu tập thể Thành Công sang khu tập thể Kim Liên mất hai mươi phút lúc đường vắng người. Gởi xe, leo lên tầng ba của một khu tập thể ẩm mốc và tối. Hấn gõ cửa căn phòng 316. Cửa bật mở. Đạp vào mặt hấn là Nàng.

Trung tâm gia sư nói với hấn nàng đã gần bốn mươi tuổi. Nhưng hấn ước đoán nàng chỉ độ hai tám là cùng. Một gương mặt không còn ngây thơ nhưng thật sáng trong. Ngồi trên thảm là một thanh niên trông cũng cỡ gần hai tám tuổi. Hai người mời hấn ngồi xuống cùng. Không biết họ là vợ chồng hay bồ bịch? Nhưng cũng không thấy có vẻ gì quyến luyến nhau.

- Nhưng thôi hôm nay không học nhé, để nói chuyện làm quen đã. Ngày mai học, vì chốc nữa mình phải đi có việc.

Nàng nói. Miệng cong lên như một cô bé con. Nàng đang ra lệnh cho hấn.

- Đây là anh Thanh, phóng viên báo **Hôm nay**. Mình là Dịu, phóng viên tờ **Nổi tiếng**. Còn bạn?

- Em là Phong.

- Năm nay bạn bao nhiêu tuổi?

- Anh chị thử đoán xem?

- Khoảng hai bốn, hai năm gì đó.

-Ồ vâng, em hai năm tuổi.

- Bạn đã ra trường chưa?

- Mới ra.

- Học trường gì thế? Đại học Ngoại ngữ à?

- Vâng!

Hắn đọc nói dối, còn nàng thì hồn nhiên.

- Thế anh chị có cháu nào chưa?

- Chưa, bọn mình mới cưới. - Nàng bật cười. - Đùa đấy. Là bạn thôi. Còn mình có một cô con gái.

- Một cô con gái rồi cơ ă?

Hắn không hiểu mình nói những gì. Hắn mở quyển sách dạy tiếng Anh Thương mại ra:

- Có lẽ bây giờ em sẽ kiểm tra trình độ của anh chị. Anh học đến trình nào rồi?

Anh nhà báo tên Thanh từ nãy giờ chỉ thấy ngồi cười cười phụ họa theo nàng, hóa ra cũng là một tay vui tính:

- Học xong C, quên quên nhớ nhớ. Rồi học nghe nói nữa.

- Anh đọc cho em nghe một đoạn.

Thanh đọc, hơi lú lút. Hắn gật đầu:

- Vâng, được rồi. Còn chị?

- Ôi, mình thì kém lắm, mới học gần hết B thôi.

Rồi nàng đọc. Giọng trong nhưng quá là không thể so được với trình độ của Thanh.

- Thôi được, em biết vậy. Mai chúng ta sẽ học theo giáo trình này nhé.

- Sao không học giáo trình phổ thông?

- Học tiếng Anh thương mại anh chị sẽ thấy rất có ích vì trong các bản tin phần lớn sẽ gặp những từ liên quan đến kinh tế, chính trị, xã hội.

Tạm thời buổi đầu tiên là như vậy. Lúc đó hai cái bóng của hấn chưa lớn. Và nàng cũng chưa trở thành một người đàn bà khóc lóc, sầu thảm, ghen tuông.

Khi hấn đi ra khỏi căn phòng, nàng theo ra tiễn đến tận cầu thang. Hấn nghĩ, nàng quá lịch sự và tôn trọng hấn.

Nom hấn hôm đó cũng khá bánh bao. Hấn mặc chiếc áo vét màu xanh đen của ông cậu ruột mang từ Nga về, nom như người lớn tuy áo có hơi dài. Ông cậu ruột hấn đang ngồi tù ở một nhà tù đâu đó trên nước Nga. Không biết ông sang đó buôn bán làm ăn thế nào mà bị cảnh sát Nga tổng tù. Từ khi cậu vào tù, cá nhà hấn sa sút hấn. Mọi khi mỗi lần túng thiếu là mẹ hấn lại viết thư sang kể lể, cậu lại gửi về cho ít tiền. Mùa đông năm ngoái, cậu gửi về cho hấn cái áo khoác, với bức thư chỉ có vài dòng nhưng hấn không bao giờ quên. Bức thư dặn hấn phải ăn học thành đạt, thay cho cậu.

Chiếc áo vết xanh đen đã làm hắn trở thành một thanh niên chứng chạc đầy ấn tượng. Hắn cảm thấy mình rất hấp dẫn trước con người bé nhỏ khoác chiếc áo dạ đen mỏng đang đứng nhìn theo hắn đi xuống cầu thang kia. Trong sâu thẳm trái tim hắn, dường như có một cái gì đó cực cực lớn dậy. “**Nàng rất đẹp. Không, nàng rất sinh động. Nàng rất đẹp. Rất đẹp**”. Vòng bánh xe đạp thềm thì với hắn điều đó. Hắn thấy vui vui. Gương mặt các cô gái trên đường phố hôm nay sao nom ai cũng sáng bừng.

Những chiếc ô tô xe máy lao qua. Đường phố bụi mù.

Đêm đó, hai cái bóng thức chong chong. Chúng bắt đầu lý sự để chứng tỏ mình đang lớn mạnh.

Đầu tiên *Lý trơ lý* tuyên bố:

- Ta sẽ chiếm lòng tin của người đàn bà ấy.

Tâm hồn vội nửa ngăn:

- Có nên như thế hay không nhí? Đích thực đây là một người đàn bà rất có học thức, thương người.

Lý trợ lý:

- Thế thì càng dễ thắng lợi.

Tâm hồn vui nửa:

- Cứ thử thắng đi mà xem. Rồi thì cả đời ân hận.

Lý trợ lý:

- Sao phải ân hận? Ta làm cho người ấy sung sướng ít nhất là vài ba năm. Ta dành tình cảm cho nàng, hy sinh tấm thân trai trẻ cho nàng. Bù lại, nàng chăm sóc ta lúc xa nhà, sống cuộc đời sinh viên khá khá lên một chút.

Tâm hồn vui nửa:

- Nhưng rồi cuối cùng là bỏ nàng lại? Nếu ta làm cho nàng yêu ta thực sự thì sao? Nàng sẽ không cho ta rời bỏ. Nàng sẽ bám riết. Sẽ khóc lóc. Dọa tự tử. Thân ta sẽ rã rời. Ta sẽ không thể yêu ai được nữa.

Lý trợ lý:

- Hề hề hề. Mì nói y như tiểu thuyết. Yêu là cái thứ gì? Hãy về mà nhìn cha mẹ đi. Thiếu tiền, cả nhà ta đang lâm vào tình thế khốn đốn kia mà không xót à?

Tâm hồn vui nửa:

- Ta tưởng ta mới biết thế nào là đau là xót, là thương là yêu, là ghét là hận. Còn mì, chỉ có tính toán tính toán...

Lý trơ lì:

- Không có chuyện tính toán của ta, liệu mi ra sao? Hả hả? Hãy nhìn mẹ đi. Bà phải đi bán hàng cơm cho người ta, sống vất vưởng xa nhà.

Tâm hồn vui nửa:

- Đây là do bố đuổi đi để kiếm tiền trả nợ. Rõ ràng ta nghe bố báo khi nào trả hết nợ là để hăng vác mặt về nhà. Khi ấy mi trơ lì cái mặt ra lắm mà.

Lý trơ lì:

- Nếu ta không trơ lì trước những sự cố, liệu có thi đỗ được vào đại học không? Mi không nhớ khi đi thi, chỉ có hai quyển sách với mấy chục ngàn. Vào phòng thi bụng đói sôi lên. Ta nghĩ rằng thẻ sẽ thi bằng được vào đại học để gỡ nhục cho gia đình.

Tâm hồn vui nửa:

- Quá thật là nhục. Khi mẹ bị công an ào vào bắt lên đồn, ta trốn trong xó buồng. Ta nghe thấy bà nội khấn trước bàn thờ gào tên ông nội về phù hộ để cởi nổi nhục cho nhà ta.

Lý trơ lì:

- Còn bố thì càng bó nhà đi tợn. Ông ấy chơi gái mới khiếp chứ. Ta ban đầu không tin

chuyện này. Nhưng hàng xóm với mọi người cứ xì xầm xì xào, bảo lái xe nom phong độ thế kia làm gì có chuyện không có gái. Một lần thì ta bắt gặp.

Tâm hồn vui nửa:

- Chúng mình cùng bắt gặp. Ta thấy thất vọng lắm.

Lý trợ lý:

- Ta thì không. Ta nghĩ chuyện này cũng giống như đi hái một bãi.

Tâm hồn vui nửa:

- Mẹ thì không coi như chuyện bỏ đi hái một bãi đâu. Ta nghĩ chắc mẹ chỉ còn mỗi cứu cánh là tiền nên đâm ra cuồng.

Lý trợ lý:

- Thế cuối cùng kết luận là đánh gục nàng chứ?

Tâm hồn vui nửa:

- Không.

Lý trợ lý:

- Thế nếu nàng thích?

Tâm hồn vui nửa:

- Đồng ý.

Lý trợ lý:

- Nếu nàng sắm sanh mọi thứ cho mình?

Tâm hồn với nú:

- Đồng ý.

Lý trơ lý:

- Nếu nàng yêu mình quá?

Tâm hồn với nú:

- Đưa nàng đi chơi, du lịch, tắm biển, siêu thị, xem phim...

Lý trơ lý:

- Tiền ai chi?

Tâm hồn với nú:

- Ai có thì chi.

Lý trơ lý lẩm bẩm:

- Có nghĩa trên thực tế thì là nàng chi, mình làm đếch gì có tiền, trên răng dưới d.

Tâm hồn với nú:

- Có lúc mình cũng có tiền chứ.

Lý trơ lý:

- Dĩ nhiên, nhưng phải gom về cho mẹ trả nợ. Một ngày nào đó hết nợ người ta mẹ sẽ được về nhà.

Tâm hồn với nú:

- Mi tình cảm từ bao giờ thế? Vậy nếu nàng yêu mình quá, không rời xa? Đòi cưới?

Uơ

Thị

Xuân

Hà

Lý trợ lý:

- Làm sao cưới về làm vợ một người đàn bà đã có con, hơn ta những chừng ấy tuổi?

Tâm hồn với núu:

- Nhưng người này hiếm có, có thể ví như thiên thần.

Lý trợ lý:

- Ha ha ha. Mới gặp đã như bị bỏ bùa. Thiên thần như thế nào nhỉ? Mi đã gặp bao giờ chưa? Mà cứ cho là thiên thần đi thì có chắc hơn người bình thường không? Ai chứng minh được là sống với thiên thần thì thích hơn sống với con đàn bà lẳng lơ, mạnh như một con bò cái?

Tâm hồn với núu:

- Vậy là sẽ có ngày ta kiếm cơ bỏ nàng?

Lý trợ lý:

- Yên tâm đi, có khi nàng bỏ ta trước ấy chứ. Đàn bà trí thức thành thị, lại đã tan một cuộc chồng như nàng ấy, chuyện quan hệ yêu đương đâu có quan trọng hóa vấn đề như ta. Khéo không lại có một lúc ba bốn anh ấy chứ. Cứ làm như ta oách lắm ấy.

Tâm hồn với núu:

- Kể có thể thật.

Chúng cãi nhau, tranh luận rồi thỏa hiệp đến ông cả đầu gần hết canh hai. Xong cuối cùng chúng ngoặc tay nhau. Lúc chúng ngoặc tay là lúc hắn bắt đầu thiu thiu ngủ. Gần như vô can trong cuộc mưu tòn.

Nàng vừa đi đám tang về.

Đây không phải là một đám tang bình thường.

Sáng sớm, nàng dậy và phóng xe máy đi hơn bốn mươi cây số để về quê người chồng cũ. Đám tang ông bố khiến nàng phải trở về nơi này, dù không ai bắt buộc. Nàng vẫn về quần khăn xô, mặc áo xô, đó là vì con gái nàng. Nàng đi cuối trong đám con cháu. Không ai bảo nàng phải tháo giày mà đi chân đất. Không ai mời nước nàng. Chị em bên người chồng cũ truyền nhau những chai nước lúc đám đang đi trên đồng. Nàng xối xuống đầu nàng ngơ ngác. Họ không mời nước nàng. Ngay cả người chồng cũ. Anh đang khóc bố, nhưng vẫn sợ người yêu đi bên cạnh ghen với nàng, thành ra anh không dám đến gần nàng.

Cái đám tang này xảy ra y hệt cơn ác mộng mà nàng từng mơ thấy trong giấc ngủ

khốn khó của hai năm trước. Nhưng khi nó xảy ra, nàng nhận ra giấc mơ của mình vẫn không phải là ác mộng. Giấc mơ của nàng không có chuyện nhân tình thế thái, không có chuyện không ai thèm mời nàng một cốc nước nhỏ, chưa nói đến trưa hôm đó là một bữa cỗ chia buồn, cũng không ai muốn mời nàng ở lại. Khi ở ngoài đồng về, nghĩa là người chết đã được yên nghỉ dưới mộ, nàng gọi người em dâu của chồng cũ ra cổng. Nàng cởi bỏ khăn xô áo xô đưa cho cô cầm rồi lặng lẽ dắt xe đi. Em dâu cũ ái ngại nhìn. Nàng lên xe tăng ga, đầu không ngoái lại.

Ra đến nhà, nàng nằm vật xuống giường, lặng lẽ khóc.

Đúng lúc nước mắt nàng đang chảy xuống gối thì một dòng nước lạnh từ trên trần nhà bất ngờ rót xuống mắt nàng, tràn ướt cả gối. Nàng ngơ ngác vực dậy. Nhìn lên trên chỗ có nước chảy xuống ban nãy, nàng thấy một vệt nước còn đọng trên tấm ảnh chân dung nàng, đúng chỗ đôi mắt mờ to trên ảnh. Ngạc nhiên đến tột độ, nàng đứng hấn dậy, lấy tay sờ xem dòng nước khi nãy chảy từ đâu ra. Phía trên trần nhà không hề có dấu hiệu gì nữa, ngoài chỗ khước mắt trong ảnh đang còn dính ít nước ở bề mặt kính.

Tự nhiên trái tim nàng rung lên. Nàng nhìn xung quanh phòng. Đường như có ai đó đang muốn xóa đi những giọt nước mắt cho nàng. Cái tấm ảnh chân dung đỏ của nàng là do một nghệ sĩ nhiếp ảnh nổi tiếng trong Sài Gòn chụp dịp nàng đi công tác trong đó. Chỉ mất có nửa tiếng anh đã chụp được tám bức chân dung của nàng rất đẹp. Những tấm ảnh đường như đã ghi lại được thần sắc của nàng. Nhất là bức ảnh mà nàng phóng to bằng cả cái cửa sổ treo trên tường kia. Gắn như bức ảnh đã trở thành thần hộ vệ cho nàng trong căn phòng và cuộc sống đơn côi của hai mẹ con.

Giờ đây, không hiểu vì sao lại có dòng nước tràn qua khóe mắt của tấm ảnh, chảy xuống xóa cho nàng những giọt nước mắt.

Chuông điện thoại bỗng reo vang khiến nàng giật mình. Nàng nhắc máy. Phía bên kia, giọng một người đàn ông trung niên:

“Có phải cô là Kỳ không? Cậu Phong nhờ tôi nhắn với cô là cậu ấy đang ốm. Cậu ấy thuê nhà của tôi. Cậu ấy ốm khá nặng cô ạ. Đã một tuần nay rồi. Tôi không thấy có ai là người nhà đến cá. Chắc cô là bạn gái cậu ấy?”.

Tôi là người chứng kiến câu chuyện này. Hôm nay ghi lại, vẫn thấy trong lòng buồn bã.

Bởi vì tôi đã thấy nàng hốt hoảng chạy vào hiệu thuốc, hốt hoảng ngang qua chợ mua cả đồng hoa quả, hốt hoảng phóng xe vù vù đến một căn phòng ở khu tập thể Thành Công. Trên cõi đời này, không có ai đang đợi nàng ngoài người ấy...

Tôi thấy nàng ngồi xuống bên cạnh giường hẩn, cuống lên không biết làm gì, lấy thuốc rồi nước rồi cam rồi tắt cả những gì có thể, rồi ngồi lặng lẽ nhìn cái đầu bết mồ hôi của kẻ ốm nặng đã hàng tuần. Tôi thấy hẩn mỉm cười với nàng, hỏi nàng sao gương mặt xanh xao vậy? Chỉ cần có như thế là cũng khiến nàng đỡ gục. Mới sáng sớm nay, nàng bị những người đã từng thân thiết ghê lạnh và nhạt nhẽo. Đã lâu lắm rồi, không ai quan tâm nàng.

Cái đoạn mà họ trở thành một đôi yêu nhau say đắm, cũng giống như một đoạn phim, bạn có thể tua cho chạy nhanh, loang loáng, vun vút, đoạn phim đó kéo mất khoảng thời gian ba năm.

Trong suốt quãng thời gian đó, hai cái bóng trong hẩn cứ im lìm lìm. Chúng mãi

hương thụ tình yêu ngọt ngào da diết. Chúng được chăm bẵm nên cái bóng nào cũng trở nên béo ị, lười biếng, trì độn và biến tướng.

Họ có chung chìa khóa căn phòng hẩn thuê. Họ chung rất nhiều thứ. Cũng có một thứ dĩ nhiên không bao giờ có thể chung được, đó là con gái nàng. Hẩn cũng đã thứ yêu thương con bé như một người cha, nhưng hẩn cố mà không làm được (dĩ nhiên đó là cái bóng *Tâm hồn với nửa* của hẩn đã cố. Và dĩ nhiên *Lý trợ lý* cũng cố gắng theo cách của mình, sự cố gắng này tôi đã đề cập ở phía trên, đó chính là sự biến tướng).

Nàng đã có một đoạn đời thật sự hạnh phúc. Nàng giả câm giả điếc giả mù, không thềm biết đến hai cái bóng, không nghĩ xa xôi đến chữ mai sau. Nàng trở thành một người đàn bà ghen tuông, ích kỷ, khóc lóc sầu muộn mỗi khi hẩn có gì đó khác lạ.

Có một ngày, khi nàng mở cửa căn phòng hẩn thuê, nàng (và cả tôi) đều sững sờ kinh ngạc: căn phòng trống rỗng, không có một thứ gì, dường như chưa từng có một ai từng sống, từng yêu, từng giận, từng mong nhớ...

Nàng đứng trước cửa phòng như bị chôn sống. Kể như cuộc đời nàng, bắt đầu từ đây, bị chôn sống.

Hắn đã biến mất, như bọt bể.

Trong cái không gian trống rỗng của căn phòng, nàng không nghe thấy tiếng rên của hai cái bóng vọng lại:

"Ai giặt áo cho tôi. Ai sẽ an ủi tôi. Tôi sẽ phải ở đâu. Đâu là nơi tôi ở?"

"Tôi không thể yêu nàng cưới nàng..."

Tôi kể lại câu chuyện này sau khi mọi chuyện đã qua đi rất lâu rồi.

Lẽ ra tôi không kể nó ra làm gì, vì người đàn bà trước đây không còn nữa. Nay nàng là một người đàn bà khác, đã sống một cuộc sống khác. Kể ra chẳng giúp ích được gì cho nàng nữa.

Hắn cũng vậy, trở thành một tay buôn tiền tầm thường, không danh phận. Hắn cũng cứu được cha mẹ qua cơn nợ nần tan nhà nát cửa nhờ buôn tí tiền. Một lần tôi tình cờ biết hắn đã lấy vợ. Cô vợ tên Lan Anh, đang mang bầu đứa con trai thứ ba. Gương mặt hắn xanh xanh, buồn buồn. Hai

cái bóng đã nhàu nhĩ, không còn hăng hái và nguy biến như xưa.

Tôi cố tình ngồi chờ, chờ mãi, vẫn không thấy hai cái bóng đó trò chuyện gì với nhau. Hình như chúng đã già nua và chán nản lắm rồi thì phải. Đặc biệt là hình như chúng cũng đã quên nàng.

Nhưng tôi biết, với nàng hẳn vẫn luôn là một thiên thần nhỏ.

Một ngày, thiên thần bay đến đậu trên môi nàng và ở lại mãi trong trái tim nàng.

-9/3/2008-

Thế giới tối đen

Tặng Money yêu quý

Sau khi cuốn tiểu thuyết **Tiền** của tôi ra đời được hai năm, được một bộ phận công chúng đón nhận, một đêm tôi nằm mơ thấy con Money trở về. Nó bảo nó rất tự hào vì chủ của nó hiện nay đã nổi tiếng khắp thế giới chó dưới âm. Tôi vã mồ hôi, bật ngồi dậy:

- Hóa ra mày đang ở dưới ấy cơ đấy?

Nó gục gặc cái đầu đen óng mượt:

- Vâng, con đi từ độ ấy. Con biết cô chủ đã khóc con cả tháng. Nếu là thế giới người mà khóc than như thế sẽ rất khó siêu độ. Nhưng ở thế giới loài chó, có được người chủ thương tiếc sâu sắc như cô, con sắp được siêu độ rồi.

Nó ngồi phệt xuống nền nhà gạch hoa, không biết thế nào là cái lạnh hơn bốn độ ở xứ Bắc kỳ vào mùa đông 2007. Nó vẫn rất đẹp, bộ lông đen óng mượt lúc nào cũng như mới chải dầu dừa. Cái ức nở rộng, bụng thon, dáng vẻ cao sang. Đôi mắt nhìn tôi có màu đồng đen.

Tôi mang con chó đen này về nuôi, chỉ vì cô con gái thứ hai, lúc bấy giờ mới mười một tuổi cứ nằng nặc:

“Mẹ ơi, cho con nuôi một con chó”.

Tôi bảo:

“Mẹ chưa nuôi chó bao giờ. Nhưng ngày xưa nhà ông bà ngoại có nuôi một con chó màu trắng đẹp lắm. Đến khi nó ốm, phải cho người ta đem đi thịt. Mẹ cứ nhớ mãi cái cảnh hôm ấy, người ta đuổi nó khắp nhà, nó chui vào cái tủ ở ngoài sân, thế là bị thít cổ. Mẹ sợ nuôi chó lắm, biết đâu có lúc nó ốm, mình lại phải cho người ta giết thịt”.

Đúng dịp đó thì bạn tôi bảo:

“Con Mực nhà tao để được bảy con đẹp lắm, mày có thích nuôi một con không?”.

Chồng cô ấy lại cho tôi xem một tấm ảnh anh chụp đàn cún mới mười ngày tuổi. Trông

chúng mới đáng yêu làm sao. Thằng cún này xếp hai cẳng lên thằng cún kia, một hàng bảy cún màu đen, màu ghi, loang lổ đen trắng. Bạn tôi bảo, con bố là giống lai sói Côn Đảo, có bộ lông còn toát mùi thơm nồng như cỏ hắc xứ ôn đới. Tôi xiêu lòng, ôm con thứ hai về nuôi.

Hai đứa con gái chống hông suốt ngày với con cún nhỏ xíu như cục bông đen chạy đi chạy lại trong nhà, thì thoảng ị một tí, tè một tí, thì thoảng lại tru lên như khóc nhớ mẹ, thì thoảng nốc tí sữa, rồi ngồi chồm hồm, mắt như nhoén cười với hai chị. Nó là một con chó đực, lông đen tuyền, được tô điểm bằng một khoanh trắng trên xoáy đầu, nhất định là một con chó rất đẹp. Ba mẹ con thống nhất đặt tên cho con cún này là Money.

Dĩ nhiên chúng tôi không có tiền.

Chúng tôi mơ ước tiền. Không mơ gì hơn. Bao ước nguyện của mẹ con tôi trút cả vào cuốn sách mà tôi, chắc do thần linh mách bảo, vào một đêm, bỗng tỉnh dậy và quyết định viết cuốn tiểu thuyết **Tiền**. Trong lúc tôi ngồi viết, hai cô con gái đã đi ngủ từ lâu, còn con Money cứ ngồi ngủ gục bên chân, thành ra đáng lẽ cuốn tiểu thuyết sẽ có cái tên rất lãng mạn, nhưng tôi lạnh lùng ném hết tất

cả những cái tên sẽ khiến tôi trở thành một nhà sản xuất truyện lố Quỳnh Dao phương Nam. Cuối cùng tôi chọn tên Money - *Tiền*, cái tên này chỉ khiến tôi trở thành một nhà viết tiểu thuyết tài ba ở thế giới loài chó. Về chuyện này, tôi sẽ nói đến sau.

Bây giờ tôi tạm nói đến chuyện vì sao câu chuyện này lại có tên là “Thế giới tối đen”. Thực ra, quan niệm xưa nay của loài người chúng ta - theo nghĩa bóng - thường cho rằng sáng tốt hơn tối, trắng tuyệt vời hơn đen. Bạn thử nghĩ mà xem, nếu nói đến một con người nào đó tốt đẹp, thường chúng ta nói “lòng dạ sáng trong”, không ai nói “lòng dạ tối đen”. Thành ra chúng ta luôn luôn không thấu hiểu được loài vật. Và vì vậy mà nhiều khi mọi triết lý cứ làm đảo lộn từng phèo cuộc sống của những sinh linh có mặt trên thế gian.

Bây giờ con Money đang ngồi phệt trên nền nhà gạch hoa.

Nó đảo mắt khắp căn phòng nhỏ mà ngày nào nó đã từng gắn bó. Nó không vội lục tìm mọi thứ. Mọi thứ dành cho nó vẫn để nguyên,

như là nó vừa chạy ra ngoài cổng một tẹo để đi vệ sinh buổi sáng. Đó là một cái âu dùng đựng cơm cho nó, một cái bát nhựa dùng để đựng nước sạch, một khúc xương cục khá to dùng cho nó gặm chơi mỗi khi cả ba mẹ con đi vắng. Rồi một cái hộp gỗ thông, trong có lót bìa, được để sát cạnh tủ quần áo. Đây là nơi nằm ngủ của nó vào mùa đông. Mùa hè Money hay nằm trên nền gạch hoa, ngay cạnh cửa. Thị thoáng sủa một tiếng cho vui, kể cả khi thấy có cơn gió nhẹ thổi lướt qua làm bay bay mấy cánh hoa mướp vàng. Thị thoáng lại đứng lên, chạy vào giữa nhà, dũi dũi mõm vào đồng hồ chơi của con gái thứ hai tên là Nam Ngọc. Thị thoáng nó cũng lại đứng lên, chạy vào hít hít cái mũi lên chiếc máy tính cũ rích dùng chơi line là chủ yếu của con gái đầu tên là Cẩm Ly.

Bấy giờ chiếc máy vi tính cũ rích đã bị thanh lý với giá một triệu đồng.

Cái người mua nó là một anh chàng khá đẹp trai, người Thái Bình, làm nghề mát xa chân. Người này có người mẹ nuôi hiểu biết tí chút về chuyện nhân duyên, định hỏi tôi cho con nuôi bà. Bà nói rằng nếu tôi đồng ý thì cha mẹ anh ta sẽ từ Thái Bình lên ngay lập tức để gặp. Tôi hỏi vì sao lại chọn tôi?

Người hơn anh ta những mười ba tuổi? Lại đã có hai con gái? Bà bảo vì số anh ta nếu không lấy được người vợ như tôi, thì phải lấy gái tây, nếu không lấy được gái tây nữa thì sẽ gian nan dăm ba bận vợ. Tôi bảo tôi chỉ định bán cái máy vi tính để lấy tiền cho con thuê gia sư. Và thế là cuộc ngộ duyên cho anh ta chỉ thành công với cái máy vi tính.

Đồng đồ chơi cũng không còn để ở giữa nhà nữa. Tất cả đồ chơi đã được xếp gọn chèn chúc trong chiếc va li bị chuột gặm tung tóe mấy góc. Những cái váy búp bê, những cặp chân của mấy chú lính chì thò ra đòi lại quãng đời tuổi thơ của hai con gái.

Nom Money dù đang rất sung sướng vì được về lại nhà xưa, nhưng đôi mắt màu đồng đun trông rất buồn. Tôi qua phút bối rối, trở lại thói thích chăm sóc mọi sự vật, thò tay lấy mấy mẫu bích quy đặt lên cái đĩa nhỏ cho Money.

“Ăn đi con. Cả nhà ta toàn đàn bà con gái. Có được mày là con đực thì mày lại bỏ đi mất”.

Money cúi đầu:

“Con đâu muốn bỏ đi. Con cứ ngỡ suốt đời sống trên dương gian vừa rồi của con là sẽ

gắn bó với cô và hai chị. Sáng hôm đó như mọi ngày, khi chị Nam Ngọc mở cửa đi học là con chạy ra ngoài sân tập thể dục để đi vệ sinh...”.

“Ta cũng chú quan. Ngày nào cũng tự nhủ, để cho con ra ngoài nốt hôm nay thôi, ngày mai không cho ra nữa, lỡ có ai bắt mất đi. Thế nhưng ngày nào cũng là ngày nốt. Cho đến hôm ấy... Ôi Money ơi, ta đã khóc ròng cả tháng khi mất con. Ngày nào ta cũng tưởng tượng ra tiếng cào cửa ngoài cánh cổng sắt. Ta chờ con hết ngày này sang ngày khác. Đi đến đâu thấy có bóng dáng một con chó màu đen là ta lại cứ ngỡ đó là con. Rồi cho đến một ngày ta hiểu là con đã mất thật rồi. Ta thấp hươu cầu khẩn cho con được siêu thoát...”.

“Điều này thì con cũng biết. Ngày nào con cũng đứng bên ngoài cửa nhìn vào nhà. Con nhìn thấy nước mắt của cô chủ. Con nhìn thấy chị Nam Ngọc không muốn đồ đồ chơi ra nữa. Chị Cẩm Ly thì ngồi đánh vài ba ván line mà lòng dạ trống rỗng, ván nào cũng dờ dang.

Sáng hôm đó con bị hai tay trộm chó ngoắc sợi dây thừng lợu qua cổ và túm con thật gọn thả vào cái lồng sắt buộc phía sau cái xe máy. Mồm của con lập tức bị bịt bằng một cái rọ. Hai người họ mang con ra ngay

cái nhà bán thịt chó đầu ngõ. Họ cân con lên. Rồi họ tháo rọ mõm và nhốt con chung với rất nhiều anh chị em chó khác. Cái lồng đó rất chật. Con cố mở to mắt nhìn xem có cô hay các chị đi qua không, nếu nhìn thấy con sẽ tru lên thật to. Nhất định cô sẽ chuộc được con về. Nhưng bọn chó nhốt cùng cấn nhau loạn xạ. Con bị cấn dập cả hai mắt. Con không nhìn thấy gì nữa. Cho đến khi một lão thò cái thông lọng vào lồng, lôi con ra, lão lấy con dao nhọn lăm, là con chỉ cảm được mà không còn nhìn được gì nữa, con dao đó thọc vào cổ con...”.

“Ôi Money ơi, ta thật có tội với con”. Tôi rên rỉ. Nước mắt vòng quanh.

Money cười buồn:

“Nhưng con sẽ được hóa kiếp. Cô đừng buồn nữa. Vì vậy mà chúa tể cho con về đây báo mộng cho cô là con sắp được hóa kiếp”.

“Hóa kiếp thành ra giống gì vậy?”.

“Người, cô ạ”.

“Da trắng? Da đen? Hay vàng?”.

“Tạm thời con không thể biết trước được. Cũng nhờ cô đã rất nổi tiếng trong thế giới âm của loài chó. Nhờ cô khóc thương con, nên con được ưu ái lắm”.

“Chuyện nổi tiếng của ta ở dưới đó là như thế nào?”.

Mất Money sáng bừng:

“Cô còn nhớ nhân vật Xuân Ngọc trong cuốn tiểu thuyết **Tiền** của cô chứ? Con Xuân Ngọc ấy đã nói với con chó cái Màu Vàng rằng hình như tất cả chúng ta, những sự sống trên thế gian này đều rất yếu đuối, rất cần một sự nâng đỡ ít nhất là về mặt tinh thần. Cô nghĩ xem, tôi không phải là một triết gia, nhưng tôi tuyên bố rằng, khi chúng ta cần nâng đỡ, nương tựa, nghĩa là chúng ta không cần tự do tuyệt đối, chúng ta tự nguyện đánh mất tự do mà chúng ta tưởng là đang tranh đấu giành giật nó. Chính câu nói này đã đánh thức loài chó chúng con. Hàng bao đời nay, loài chó quá phụ thuộc vào lòng tốt của con người. Loài chó tự đánh mất tự do. Và trong khi tự nguyện như vậy, vẫn âm thầm trong lòng nỗi buồn không ánh tà dương nào có thể sánh nổi. (Money liếc nhìn phản ứng của tôi). Cũng vô tình thôi, vào một ngày mà thần khí của con dưới âm được tưới mát bởi những dòng nước mắt của cô, con đã đọc được cuốn tiểu thuyết **Tiền** cho cộng đồng chó dưới âm nghe. Cuốn tiểu thuyết ngay lập tức được lan truyền bằng tinh thần, được ghi lại vào những khối không gian

đen tuyền. Lập tức có hai phái nổi lên: phái tôn sùng tự do tuyệt đối, và phái không coi tự do tuyệt đối là tuyệt vời là lý tưởng, có nghĩa tự do sẽ được hiểu theo giá trị tương đối”.

Tôi im lặng. Tôi còn biết nói gì với Money đây? Nó đang định lượng lại thuyết tương đối của loài chó.

“Cô có biết là loài chó dưới âm chúng con đã mở ra khá nhiều cuộc hội thảo về vấn đề tự do? Khái niệm tự do của loài chó đã được mở ra khá hợp lý. Chẳng hạn, trước đây, loài chó nghĩ tự do là giống như cuộc sống hoang dã, chạy rong, gặp gì ăn nấy, không bị ai quản thúc... Nhưng cô cũng phải hiểu ngôn ngữ của loài chó âm chúng con đã nhé. Ở đó muốn chỉ một chó tốt, một chó được đồng loại kính trọng, thường nói là: đó là một cầu của thế giới tối đen”.

Tôi vẫn im lặng. Tôi nhớ lại câu chữ của tôi trong cuốn **Tiền**, đoạn nói về những nhân vật chó (có thể bạn chưa đọc qua nó):

“Ngày nào Xuân Ngốc cũng chờ đợi bóng người đã đi xa: Nó chờ hết ngày này sang ngày khác.

Những chân hương đỏ lòe, tàn hương cong cong trước gió đêm.

Có một á chó cái, bộ lông vàng ươm, cứ luôn rình rập Xuân Ngốc. Cô á không bao giờ dám đến gần cái má. Chỉ đứng xa xa mà chờ đợi khi Xuân Ngốc nhảy phóc một cái, qua khỏi bờ ruộng là ra đến con đường mòn dẫn vào xóm, nơi cô á đứng hóng. Lúc đó cô á vẫy đuôi riu rít, sụt sịt cái mõm ướt làm ra vẻ một tiểu thư đài các hiền từ.

Xuân Ngốc nhiều lần ra thông điệp với cô á:

"Tôi ở trong chùa, hết khoái chuyện đó rồi".

Nhưng hình như cô á Mầu Vàng không tin.

Cô á nhìn thấy cái quá khứ huy hoàng của Xuân Ngốc được thể hiện bằng cái cửa lè phè dưới bụng nó. Cái cửa ấy sần chắc, nhưng dù đã được thu gọn lại, vẫn cứ đôi khi chườm ra làm cho cô á mơ màng.

Xuân Ngốc lảng đi bằng cách đứng nhìn ra xa về cuối con đường trong đêm.

"Tôi thề, nếu chủ nhân của tôi về mang tôi đi, tôi sẽ cho cô đi cùng. Nhưng tôi muốn tôi được tự do trước cô".

... Nghĩ thương thương cô á, Xuân Ngốc kể chuyện ngày xưa của nó:

"Tôi sống nhiều năm bên hồ Hòa Tước. Những năm tháng đó thật gian nan. Cô thú hình dung cái hồ rộng là thế, chỉ trong vòng dăm năm đã bị thu nhỏ lại chỉ còn hai phần ba. Lũ chó hoang

chúng tôi không còn mấy chỗ ẩn nấp. Bọn săn chó nhiều vô kể. Nhưng dĩ nhiên chỉ có lũ chó nhà như các cô mới dễ bị chúng lừa như thế...”.

Đến đoạn này, Money gật đầu:

“Đúng là chúng con dễ bị lừa hơn lũ chó hoang. Để con đọc cho cô cái đoạn tiếp theo mà Xuân Ngọc nói với Màu Vàng: Cô tưởng tôi thích cái khu hồ Hóa Tước ấy làm thành cái công viên sao? Tôi không thích công viên, vì đó là cái chuồng khổng lồ nhốt loài vật chúng ta. Trong cái chuồng ấy, bọn người tuổi trẻ ngông cuồng ném ra cỏ nào kim tiêm, nào bao cao su đến tởm lợm. Chạy không khéo mà dính vào kim tiêm là mắc cái bệnh Aids của loài người. Lúc nhặt thức ăn, không khéo nhản phải bao cao su, tởm cả tuần không buồn quan hệ với cô nàng nào. Tôi cũng không thích cái xóm liều, vì sao thì cô tự nghĩ. Này, giá như họ đừng làm gì cả nhỉ? Giữa thành phố mà có một nơi hoang sơ, thiên nhiên tuyệt đẹp, tha hồ ngắm trăng suông, tha hồ tìm kiếm mối ngon. Cô thử hình dung xem? Có tuyệt không? Đây là bóng dáng của rừng, của mặt đất. Tại sao lại cứ phải phở xá công viên nhỉ? Lúc đó cô à Màu Vàng lim dim mắt, cổ tưởng tượng ra cái gọi là thiên nhiên. Rồi Màu Vàng cá quyết: Tôi không thích kiểu thiên nhiên ấy của

anh. Tôi thích ở với chú của tôi. Vì chú tôi cho tôi ăn no, mùa đông tôi được lót nệm ấm, mùa hè tôi nằm ra sàn nhà mát mẻ mà ngủ... Làm cái việc bảo vệ là dễ nhất trong tất cả các loại việc. Lúc thích chạy rong thì như bây giờ đây này. Chú của tôi là một cô gái rất dễ thương.

Con phải góp ý cho cô thế này. Lẽ ra cô phải viết làm cái việc bảo vệ là dễ nhất và cũng khó nhất trong tất cả các loại việc, vì phải đối mặt với của nã, tiền bạc”.

Tôi càng lúc càng chăm chú nghe Money, nghe kỹ càng và với tấm lòng trân trọng nhất. Về chi tiết “nổi tiếng ở thế giới âm của chó” tôi vẫn còn ngạc nhiên lắm, bèn hỏi nó:

“Tại sao có bao nhiêu là cuốn tiểu thuyết được viết ra có thể áp dụng được cho loài chó mà ở dưới đó các con lại chú ý đến cuốn **Tiền?**”.

Money nhiệt thành:

“Vâng, đúng vậy. Có một đêm cô đứng trước cổng nhà khẩn rất lâu, cô cầu xin cho Money của cô được siêu thoát. Lúc ấy đã quá nửa đêm. Hương thơm vạn vật trùm khắp khu bãi rác. Chúa tể của con và con đứng lặng nhìn một con người khóc thương con chó. Chúa tể của con bồng bảo với con rằng

tự do tuyệt đối là thứ tự do chết. Đồng tiền mà con người sáng chế ra đã giết chết chính con người. Nhưng thấu hiểu lòng thành của cô, chúng con nhận ra, đồng tiền cũng đã cứu rồi được thế giới này. Tại sao lại không quý trọng cái tự do tương đối? Xuân Ngọc đã nói với à Màu Vàng: *Tôi thích tự do. Nhưng mà cô nói đúng. Giả như được ai đó xích cái tự do của tôi lại bằng dây xích ngọt ngào. Vì sau một thời gian được tự do tuyệt đối, tôi thấy hoảng sợ. Không có ai lo cho sự sống của tôi. Lúc nào cũng nơm nớp, tranh giành...*

Thế là ở hội nghị chúng con biểu quyết. Sổ phiếu tán thành *tự do có dây xích ngọt ngào* cao hơn hẳn sổ phiếu tán thành *tự do tuyệt đối*. Nếu như trước đây, chúng con sẽ lấy làm hổ thẹn lắm vì cái kết quả này. Trước đây chúng con cho rằng chúng con phải dựa dẫm vào con người, trong khi tôn vinh con người, chớ vẫn cảm thấy có cái gì đó thấp hèn cho cái kiếp chó của mình. Nhưng sau khi đọc cuốn **Tiền**, sau khi chứng kiến nhiều vấn đề nữa, và sau rất nhiều cuộc tranh luận mà con đã nói ở trên, chúng con vẫn tán thành cuộc sống với sự hiện diện tất yếu của con người, sự hiện diện này được định danh vai trò CHỦ, còn chó là TỐ. Chính vì thế mà chó

luôn muốn hóa kiếp thành người. Vậy cho nên cô đừng đau khổ vì thiếu vắng con nữa. Sự độc ác của con người lại giúp con được hóa kiếp. Ví như... ví như cô cứ có con bên cạnh mãi, biết đâu lại không hề tốt cho con?”.

Nói xong Money đứng dậy ném bánh quy. Rồi nó đi vòng quanh khắp nhà. Hỉ hả hít hít ngửi ngửi. Nó tìm hai chị nhưng có vẻ chưa tiện hỏi tôi. Tôi đành phải kể cho nó câu chuyện của ba mẹ con:

“Sau khi con ra đi. Ta thấy khu bãi rác này thật như một địa ngục trần gian mà kiếp người của ta bị đày xuống. Ta bèn quyết định cho hai chị về bên nội. Ta nghĩ rằng khi con gái ta lớn, có thể lấy chồng, thì nhà chồng sẽ đến hỏi cưới ở căn nhà sang trọng của cha chúng. Ta không thể để con gái ở cái nơi rác rưởi này. Vì vậy cả hai chị của con nay đang ở cách đây hai con phố. Một tuần các chị về ăn với ta một bữa cơm, ngủ với ta một đêm, rồi lại khăn áo sang bên nhà bên kia để học. Vì vậy ta rất cô đơn, Money à”.

Money đáng chừng suy nghĩ lắm. Nó ngồi thừ một lúc khá lâu. Tôi muốn ôm nó vào lòng, nhưng nó lại lên tiếng:

“Để con xin với chúa tể cái điều này. Con biết chúa tể của con chỉ có thể cho con

làm được trong suốt cả đời âm của mình một lần”.

Tôi nhú mày:

“Con xin gì vậy?”.

Nó bỗng chấp hai chân trước như cách con người vắn chấp tay, lạy tôi một lạy:

“Cô hãy yên tâm. Đúng ngày này năm sau, vào tầm cuối tháng ba, khi hoa bưởi đã rụng hết, sẽ có một người đàn ông xuất hiện ở nhà này. Người này có tên rất sáng. Có thể ví như ánh dương. Cô sẽ được tiếp sức để có thể vui vẻ sống và viết tiếp những cuốn sách. Khi nào nhớ con, cô hãy mở cửa vào sáng sớm, nhìn lên bầu trời, nơi còn duy nhất một vệt mây đen. Nơi đó là thế giới tối đen của loài chó âm. Có thể lúc đó con đã đi rồi. Con đã được hóa kiếp thành con người. Nhưng con cũng đã từng vinh danh ở nơi đó. Ở nơi đó, con hiểu ra nhiều những tầng lớp kiếp sinh nhân quả. Con biết rằng hóa ra cái ác nơi này lại làm nên ảo mộng tuyệt đẹp ở nơi khác. Cái xấu cõi này hóa ra lại giúp cho cái đẹp lung linh ở cõi khác. Thôi con chào cô con đi”.

Nó đi nhanh như giấc mộng. Tôi tỉnh dậy, mồ hôi vã ra, vẫn thấy hơi ấm của Money tỏa

Uã

Thi

Xuân

Hà

khắp căn phòng. Cá mùi thơm của bộ lông
đen tuyền nồng như cỏ hắc xứ ôn đới vẫn
vương vãn.

Tháng ba âm năm sau, tôi gặp một người.
Có thể đó là thế giới tối đen tuyệt đẹp mà
tôi được biết trên đời.

Giữa bầy chó

Tặng gia đình Money con & Kít

Tặng Lucky tức Cún

Cuộc sống vẫn tiếp diễn dù không có Money. Tôi nhớ ra đàn con của nó vẫn đang sống, đang tồn tại ngay gần nhà mình. Có những bốn con chó con mới đẻ được nửa tháng.

Số là nhà hàng xóm thấy con chó đen nhà tôi đẹp quá, liền xin giống. Tôi cho Money sang bên nhà ấy chơi với con chó cái màu vàng độ ba buổi. Money là giống chó đực lai nên dẻo dai trong cái “chuyện ấy” vô cùng. Chính vì thế nên tôi cũng chỉ cho sang nhà hàng xóm ba buổi, rồi lại khóa cửa nhốt Money trong nhà để đi làm.

Con chó cái màu vàng chẳng bao lâu sau lộ rõ cái bụng chứa. Nó có vẻ vênh vang lắm với

lũ hàng xóm. Sáng sớm nào Money nhà tôi cũng chạy sang cửa nhà đẩy ghếch chân tè một bãi. Sau đó nó mới ra chỗ rộng giữa sân có để ị một bãi phân to đùng.

Cũng vì Money tự nhiên tự tại như thế mà tôi mấy phen khốn đốn vì nó.

Phen thứ nhất là vụ xô xát với chị em nhà con Út.

Con Út là đứa con gái thứ ba trong đám ba chị em dạt từ Tuyên Quang về. Người ta hay bảo *chè Thái gái Tuyên*. Ba chị em nhà này gương mặt nom xinh xắn dễ chịu. Nhưng lại tác oai tác quái nhất nhì khu bãi rác. Cả ba thống trị ba xóm. Chị Cá nó mua cái nhà ngay cạnh nhà tôi với giá rẻ bèo, rồi bán lại cho nhà Tới. Con Cá tuy thấp người nhưng gương mặt mịn như quả cà chua. Lại cũng có tài thao túng nên tự nhiên thành bà trùm cung cấp nước sạch cho khu B. Con Hai mua nhà khu A, làm nghề thu gom rác. Còn con Út thì chiếm một khoảnh ở khu C, làm một chân ghi đề.

Khi tôi về, do không thích mua nước của con Cá, hơn nữa chủ bán nhà mách cho chỗ bán nước sạch từ ngoài đường vào, thấy tôi cho thợ lắp đặt đường ống nước chắc chắn

quá, mà theo nó là nghênh ngang, nên nó kiểm soát gây sự. Cớ là một bãi phân to đùng của Money lù lù giữa mảnh vườn trước cửa nhà tôi.

Cái mảnh vườn này do con Út chiếm. Đất thì thuộc một chủ khác mua, có giấy tờ hẳn hoi. Nhưng do tình hình khu bãi rác không yên, suốt mười mấy năm khi nào cũng trong tình thế sắp bị giải tỏa, sắp bị mất trắng chỗ ở. Chủ nhà lại có nhà trên phố, nên miếng đất gồm cả cái ao mà họ đã mua coi như để hoang. Để hoang lâu quá, phát sinh lòng tham kẻ khác. Chủ bán nhà cho tôi cũng từng định chiếm. Sau thấy chị em con Út hung hăng, nên rút. Con Út trồng toàn rau thơm, xà lách, gọi là rau sạch. Hàng ngày tưới toàn nước Phần Lan pha tí đậm hóa học.

Giờ tự nhiên có một bãi phân to đùng của Money, thối hoảng cả khoảnh rau, thế là có cớ để chửi mắng mẹ con tôi.

Con Út gọi con Cá, con Hai cùng tập trung trước cửa nhà gọi tên tôi ra rá. Khi đó tôi chưa đi làm về. Hai con gái Cẩm Ly và Nam Ngọc mặt thuôn ra, buông xuôi tay nhìn ra ngoài cửa sắt. Cánh cửa đã được khóa kỹ. Cả ba con giật mạnh như muốn phá nhà người ta ra. Tôi vừa về đến ngõ, thấy cánh

đó, trong lòng tức sôi lên. Cuộc hỗn chiến diễn ra thế này:

“Sao các chị lại chửi bới gì ở trước cửa nhà tôi vậy?”.

“Đ.mẹ mày. Về mà hót cút nhà mày bày ra nhà tao kia kìa”.

“Mẹ con đi. Mày tưởng mày cao sang nên muốn làm gì thì làm ở cái khu này hả?”.

“Có gì thì từ từ nói chuyện tử tế với nhau. Cớ sao các chị lại chửi tôi như vậy?”.

“Ở đây nhé, nói cho mẹ con nhà bà biết nhé, làm đ. gì có chuyện tử tế. Chắc cũng một đời đi hoang mới phải dạt về đây như chúng ông, lại còn giở cái mặt tử tế ra bịp thiên hạ”.

“Tôi làm gì mà các chị ăn nói láo như thế?”.

“Này thì láo...”.

Một con dao dùng đi rừng dúi thẳng trước mặt tôi. Một thằng trong xóm nhẩy tới can:

“Mấy bà làm gì mà hăng thế. Cất dao đi. Ngu thế không biết”.

“Mày báo ai ngu? Đ.mẹ, mấy lần liêm bà mày rồi mà còn bênh con mụ này à?”.

Cậu hàng xóm tên Giang có gương mặt khá điển trai, (mọi khi hai chị em hay hỏi chuyện nhau, do tôi cũng hay thuê Giang sửa

cho đường ống nước), cậu này không sợ đám chị em con Út, vẫn mất:

“Các bà vừa phải thôi. Nếu cái xóm này mà toàn lũ các bà thì thành phố chúng nó hót cả xóm lâu rồi. Chị ấy mới về nhưng đừng giờ cái thói ma cũ bắt nạt ma mới nhé. Nhà người ta còn có ở bên Kim Liên kia kìa, không phải tứ cố vô thân như mấy bà đâu nhé”.

“Mày láo với các bà mày đấy à?”.

“Nó có nhà sao không về bên ấy mà ỉa? Sao phải vác mặt vào khu này?”.

“Định theo dõi ai? Hay định giờ trò gì?”.

Thêm nhà Tới bên cạnh, nể vì tôi có cho nhà ấy cái chữ ký chứng thực đất của bên nhà anh ta được tính tới “giọt gianh”, nếu sau này bán nhà, anh ta đỡ phải chạy tìm tôi vật nài, nên cũng nhảy vào can.

v.v... và v.v...

Sau đó, cuộc cãi vã được mã hóa thêm bằng những hòn đá trong đêm giáng thẳng vào cửa sổ cũng như cổng sắt nhà tôi. Cả đêm lão hàng xóm đã ngủ với con Cá, (nghe nói ngủ đủ ba chị em, trả tiền xông xênh cả ba), đứng phía bên nóc nhà gác của lão ném đá xuống cái mái nhà lợp bằng ngói xi măng của tôi. Khổ thân cái mái nhà. Nó cứ rung lên bần

bật. Money sửa diên cuồng, mắt vằn đỏ lên, chân chạy cuồng quanh nhà. Tôi phải đồ dành mãi nó mới chịu nằm xuống. Cẩm Ly và Nam Ngọc thất thần nhìn tôi:

“Mẹ ơi, hay là mình lại chuyển nhà đi chỗ khác đi. Ở đây sợ quá”.

Tôi đồ dành hai con, giọng cứng cỏi. Nhưng khi đêm đã buông xuống dịu dàng, nước mắt tôi lặng lẽ chảy. Tôi nghe như có tiếng gai gai dưới chân giường. Lau nước mắt nhìn xuống, thấy Money đang ghé mõm hôn lên mép giường nơi ba mẹ con đang nằm. Dường như nó nhìn thấy những giọt nước mắt của tôi.

Cuộc cãi vã được hóa giải hai hôm sau bằng thái độ của anh công an phụ trách khu vực. Anh ta đứng chống tay trước cửa nhà con Út, giọng giá:

“Chúng mày mà động vào con đó, nó thiệt một thì chúng mày thiệt mười. Mẹ kiếp, đến công an bọn tao còn ngán cái móc của nó, thế mà chúng mày dám chọc vào nó”.

Bãi phân được con Hai lấy cái xẻng hót. Con Hai vừa gạt bãi dứt chó xuống hố để gạt đất lên, vừa lầu nhàu:

“Có mỗi bãi phân chó cũng rú các chị đi đánh nhau. Chẳng qua con mụ kia không

chịu mua nước sạch nó bán. Mới về đã ra cái vé cao sang không giao du với bọn này, đã lên mặt răn dạy đời. Đời là cái mặt bướm nhà bà đây này. Cao sang thì đã chả phải vào ở khu bãi rác.

Từ sau trận đó, Money không bao giờ ị ra cái mảnh vườn rau ác độc đấy nữa. Sau này, khi chị em con Út đưa bị bệnh đi viện, đưa bị bắt đi trại cải tạo, tay Hưng lé ở đâu về lại, phá tan mảnh vườn, chiếm làm nhà. Tuy nhiên khi cái nhà mới xây lên được một mét tường gạch thì cán bộ và công an phường ập vào bắt dỡ bằng hết. Sau đó nữa thì chủ nhà cũ về xây lại toàn bộ, xây cả cổng đóng kín toàn bộ hai trăm mét đất, hết kẻ lẫn chiếm.

Money làm tôi khốn đốn phen thứ hai liên quan tới bệnh dịch ở khu bãi rác.

Hôm đó nó đau bụng tá, y như người. Có lẽ nó không hiểu nó đang bị làm sao, cho nên khi chạy ra ngoài đi vệ sinh buổi sáng, nó quần quai trên cỏ, kêu ăng ẳng. Rồi không biết bằng cách nào, nó lăn ra tận mép cái ao to trước cửa nhà, phía sau vườn rau lẫn chiếm mà sục mồm xuống nước nốc ừng ực.

Tôi đang chuẩn bị đi làm, không để ý. Đợi mãi không thấy Money về, tôi chạy ra, thấy dưới ao có tiếng chó sủa lục đục, một con chó màu đen đen đang lộn ngược dưới nước. Nhìn hóa ra là con Money đang bị ngộp trong nước ao, đang cố nhào người lên bám vào một cái gờ đất hay bụi cây nào đó. Nhưng nước ao bẩn, lại sâu nên cũng không có cái cây nào mọc lên được quanh đó. Nó càng giãy càng bị chìm sâu hơn. Tôi hoảng hốt chạy ra. Nhìn quanh không kiếm được lối nào để đến được gần chỗ Money. đành phải chạy quanh ra phía con đường của khu C, nơi có con đường dẫn ra ngoài đường Láng. Con đường phía bên ấy có một lối đi khá chắc ngay sát cạnh cái ao. Nhưng khi tôi chạy gần đến nơi, thì đã thấy hai gã thanh niên mặt sắt lại vì nghiện đang cầm móc sắt tiến gần về phía Money đang lóp ngóp. Tôi la lớn:

- Con chó này của nhà tôi. Mấy anh để cho tôi xin.

Một thằng hất hàm:

- Lấy gì chứng minh chó nhà chị? Tôi thấy con này đi hoang mấy hôm nay rồi.

Tôi hoảng hồn. Nghĩ mình gặp phải bọn nghiện ăn cần rồi. Trong đầu chợt lóe lên ý nghĩ: chỉ một mình mình trong vụ này chắc

không xong. May quá, khi ấy một người đàn ông đang đi tới. Người này trông hầm hờ, to cao, dáng rất anh chị. Hình như ông ta có nhà trong khu này, nhưng không ở mà chỉ cho thuê, hàng tháng vào thu tiền. Tôi cầu cứu:

- Anh ơi, anh nói giúp hộ em đi, nhà em ở kia kìa. Đây là con chó nhà em mà mấy anh này cứ báo là chó hoang. Nó vừa chạy ra khỏi cửa thôi, nó uống nước nên bị rơi xuống ao. Anh nói giúp em với.

Ông ta nhìn tôi, nhìn con Money đang lóp ngóp, hiểu ngay vấn đề. Ông ta quay sang bọn nghiện:

- Mấy cậu nghe rõ chưa? Người ta đàn bà con gái, đã nói rõ như thế rồi, lại cất lời xin tứ tế rồi thì cho người ta xin đi. Các cậu coi là chó hoang, nhưng chó của nhà đàn bà con gái là cục vàng đấy. Đừng động vào.

Hình như ông ta biết rất rõ về mẹ con tôi. Bọn nghiện lảng đi. Tôi lội xuống kéo Money vào bờ. Cá thân hình nó tóp hằn lại, run lẩy bẩy. Nước ao tù bẩn thỉu chảy đen cả bờ cỏ dại. Tôi ôm nó trong lòng, cả hai cùng ướt và hôi hám. Tiếng cảm ơn của tôi lạc vào gió thổi tới từ hồ Hóa Tước:

"Cám ơn anh. Tôi không bao giờ quên anh đã giúp đỡ".

Nhưng người đàn ông đã đi khỏi con đường và biến mất vào một ngôi nhà nào đó trong khu bãi rác, cái khu có ba xóm: A, B và C. Sau này tôi cũng chẳng bao giờ gặp lại ông ta, cũng như tôi chẳng bao giờ có thể biết được rõ ai, nhà nào trong cái khu dân cư tăm tối này. Sau này tôi ở trong căn nhà của mình hàng chục năm, bao nhiêu biến cố xảy ra, bao nhiêu được mất, mãi cũng chỉ biết nơi này có ba khu dân cư, nơi này luôn luôn sống trong tình trạng bị đe dọa giải tỏa, rằng nơi này thành phố không đồng ý cho thành lập tổ dân phố, không có nước sạch đưa về, không có điện chính thức, chỉ được mua một cách cầu âu, mà cũng chỉ được dùng điện hai pha...

Tam phen tứ trận xảy ra với Money, cuối cùng thì nó cũng bị người ta bắt trộm (chuyện này tôi đã kể trong truyện ngắn ***Thế giới tối đen***). Nhưng nó cũng đã kịp để lại những giọt máu của mình trong hình hài của những đứa con nhà hàng xóm.

Tôi bèn đến trước cửa nhà hàng xóm xin bắt một con về. Họ đòi một trăm ngàn. Tôi chọn con màu đen, và là con đầu đàn, giống

Money y hệt, chỉ có điều nó là con cái. Ba mẹ con quyết định lại đặt tên Money cho con cún bé xiu giống hệt bố này. Và đặt tên là *Money con*.

Bất ngờ, bạn tôi lại cho tiếp một con chó đực màu đen nữa khi nghe tin con Money bị mất. Nếu tính chuyện họ hàng, thì con đực này vào hàng chú của *Money con*. Trong lúc đang đau xót vì mất Money, việc có hai con cún nhỏ mang dòng máu của nó về tụ hội là niềm vui của ba mẹ con. Đường như chúng tôi đã bình ổn dần về tinh thần. Ba mẹ con quyết định đặt tên con chú của *Money con* là *Kít*. (Bạn đọc có thể hiểu theo âm tiếng Anh là Kiss, vì chúng tôi chú trọng đặt tên cho nó là *Nụ hôn*).

Có lẽ sai lầm của tôi bắt đầu từ chuyện nuôi cả hai chú cháu như thế.

Ngày qua ngày, chúng tôi - ba mẹ con và hai chú cháu Kít với Monney con sống êm đềm vui vẻ. Tuy là chú nhưng Kít lại đẻ ra sau, Kít thường hay bị căn bệnh đau bụng đi ngoài, nuôi mãi vẫn bé tí tẹo, không lớn đuổi kịp cháu. Monney con mắc căn bệnh đầu đàn, hay bắt nạt chú. Chuyện gì nó cũng khởi xướng và bắt chú làm theo. Tất nhiên hai con

chó không thể nhận được họ hàng. Có ai nói cho đâu mà biết. Ngay cả Money con cũng không biết cha mình là ai, và đã từng ngự trị trong căn nhà này, đã từng bị bắt đi mất như thế nào. Hai con chó cứ ăn cứ lớn, bỏ qua các trận đại dịch.

Mẹ con tôi phải đi bán hàng cà phê. Tôi mở một quán cà phê tranh nghệ thuật. Đó là thời kỳ chúng tôi sống gian nan nhất, mạo hiểm nhất và cũng đậm ảm nhất. Do chuyện bán hàng thường đóng cửa rất muộn nên chúng tôi ít khi về nhà. Ngày nào cũng phân công người về cho hai con chó ăn, dọn dẹp rồi lại phải ra quán. Nhân viên chỉ đủ tiền thuê hai sinh viên, mỗi cậu làm một ca. nên ba mẹ con pha chế phục vụ khách là chủ yếu. Nhân viên thuê chỉ bung bê và dắt xe máy.

Ngày qua ngày, Kít lớn lên lại trở thành một chàng trai khá thư sinh nhanh nhẹn. Còn Money con như một cô gái di gan, dẻo dai và duyên dáng.

Cho đến một ngày tôi phát hiện ra Money con có chửa. Cái bụng nó tròn bóng láng đang phồng ra từng ngày. Kít thường lăng xăng ngay sau chân cô ả. Hóa ra hai anh ả ở nhà đã lớn, đã kịp kết tình duyên với nhau mà chúng tôi không lường được.

Gần đến ngày sinh của Money, ba mẹ con không dám bỏ nhà ngủ ở cửa hàng nữa. đành phó mặc cho may rủi. Ở cửa hàng chúng tôi nhận trông thàng hơn hai chục xe máy, cũng đỡ nửa tiền thuê nhà một tháng. Nếu không ngủ trông, vừa lo trộm cắp khóa vào, vừa lo nhớ may thẳng nào chơi đếu cho một ngọn lửa cháy vào. Nhưng không trông ở nhà cũng không được.

Một đêm, Money con trở dạ. Nó lần lượt cho ra đời ba con chó nhỏ xíu. Nhưng một con chết ngay khi vẫn còn trong bọc. Money con nhìn tôi với đôi mắt thất thần. Tôi hoảng sợ không dám thò tay với cái xác ra, nhưng cũng nhìn thấy đó là một con đực. Hai con cún bé xíu lồm nhồm bú ti mẹ, nom thật ngộ. Một con đực có màu đen tuyền y như ông nội Money xưa. Một con cái có bộ lông màu đốm đen trắng tuyệt đẹp, như những bông hoa tuyết đậu trên bộ thảm màu đen. Cái xác cún bé xíu vẫn nằm trong bọc, lặng im.

Cả đêm, tôi trần trọc không ngủ được. Thi thoảng chạy xuống bếp pha sữa cho Money con uống cho lại sức. Vẫn cái xác bé xíu nằm bất động bên cạnh mẹ. Money uống sữa xong thì cứ thây kệ cho hai con cún lăn lên lăn xuống ngậm ti. Đôi mắt nó nhìn cái xác, cái

đầu cúi xuống mặt mũi. Thi thoảng nó đưa lưỡi liếm liếm cái bọc.

Sáng hôm sau, thật bất ngờ, cái xác không còn dấu vết. Tôi không tin được vào mắt mình, bèn gọi Cẩm Ly và Nam Ngọc dậy. Ba mẹ con ngẩn người nhìn quanh chỗ Money con nằm. Đâu rồi? Sao lại không còn một tí dấu vết nào thế? Cả ba mẹ con nhìn Money con nghi vấn. Không lẽ nó đã ăn xác con? Trời ơi, nếu không như thế thì là vì cái gì? Tôi ân hận đã không mang cái xác bé nhỏ đó đi chôn. Nếu chôn biết đâu sinh linh bé bỏng ấy sẽ được đầu thai sớm?

Nhưng sao lại có chuyện mẹ ăn thịt xác con như vậy? Tôi nhìn Money con và Kít. Nổi giận hai con chó cứ trào dâng. Hay đó là hậu quả của chuyện tôi để cho hai chú chó sống đời sống vợ chồng với nhau? Người ta bảo hổ dữ không ăn thịt con. Vậy mà Money con, đứa con đầu đàn đầy kiêu hãnh của Money yêu quý lại ăn thịt xác con? Hay nó quá đau lòng, đành ăn con vào lòng cho tan chảy cho hóa thân vào máu thịt nó?

Nỗi oan của Money con, mãi cho đến tận mấy hôm vừa rồi, khi người bạn của tôi tới chơi, kể về chuyện bị mất con chó cưng, đã phải đi tìm tận những góc ngách hang cùng

ngõ hẻm trên đất Hà Nội, rồi vẫn còn thấy may mắn quá vì đã tìm ra, rồi chịu bỏ ra ba triệu để chuộc lại.

Tôi kể về chuyện đã phải dần lòng cho mấy con chó đi vì không nuôi được, vì giận con Money con đã ăn con của mình. Bạn tôi lắc đầu: “Không thể có chuyện đó. Chó không bao giờ ăn thịt con mình. Hay nhà cậu có chuột cống? Có không?”. Tôi bảo “khu bãi rác mà không có chuột mới là lạ. Có nhiều lắm. Có khi ba mẹ con lên nhà, cả năm sáu con chuột lao vào tô cơm chó ấy chứ”. Bạn tôi bảo “thế thì đúng rồi, năm sáu con mà xông vào thì làm sao con chó mới đẻ chống đỡ được”. Tôi bảo “thế chẳng lẽ con Money con không sửa được à? Cả đêm ấy không có tiếng chó sủa. Mà người ta bảo dữ như chó đẻ”. Bạn tôi lắc đầu “chắc chắn chuột lừa cắp đi mất. Chứ chó mẹ không bao giờ ăn thịt xác chó con. Chắc chắn như thế!”.

Tôi thần người ra nghĩ.

Sau khi Money con đẻ được hai con cún xinh xắn, cửa hàng cà phê của tôi lại lạc vào một con chó lai Nhật màu trắng. Hôm đó là ngày mừng bốn tết ta. Con chó nhỏ xíu như cục bông ở đâu chạy vào. Đôi mắt nó màu

đen, mi mắt màu tím hồng, bộ lông trắng muốt thơm sực mùi sữa tắm xịn. Đợi mãi không có nhà nào đi tìm, hết ngày, tôi đành cho nó vào cái hộp cho ấm rồi đưa về nhà. Đành chọn cho nó một cái tên là *Lucky - May mắn*. Con Lucky này xinh chưa từng thấy. Cả ba mẹ con cứ tiện mồm gọi luôn nó là Cún cho dễ nuôi.

Thế là có một lúc năm con chó. Chúng tôi phải tập làm quen với cuộc sống giữa bầy chó.

Nhưng những cuộc hỗn chiến xảy ra ngày càng quyết liệt giữa cái gia đình nhà *Monney con & Kít* với con chó lai Nhật mang tên *Lucky - Cún*. Cuộc hỗn chiến nhiều khi làm Cún toi tã, máu chảy ròng ròng. Càng khiến tôi nhớ lại chuyện Money từng ăn thịt xác con. Cả sân nhà thối hoăng vì phân chó, nước đái chó, thức ăn ôi thiu... Chuột chạy vào hàng đàn, giơ mắt nhìn người như thách thức. Lũ chó nháy loạn xạ khi nhà có khách. Khách ngồi không yên vì chó sủa qua sủa lại, không sủa người thì quay ra cắn nhau. Khách nhăn mũi không dám nói đến cái mùi thối mùi chó mùi chuột tràn ngập căn nhà trong khu bãi rác. Khách đứng lên về, những cái lông chó bám vào áo vào quần bay bay nhói như kim chích.

Cái buổi chiều năm đó, tôi quyết định để hai con gái nhờ bạn bè và cậu Giang hàng xóm đến hộ một tay, cho mấy nhà đến bắt hết bốn con đi.

Thực ra ban đầu chỉ cho bắt đi ba con là Money con, Kít và con Đen. Chúng tôi không thể nuôi được năm con chó cùng một lúc trong nhà. Bàn đi tính lại, đành phải giữ Lucky lại, vì theo mọi người chó lọt vào nhà phải nuôi, nếu không sẽ mất lộc. Mà như tôi đã kể ngay từ đầu câu chuyện ***Thế giới tối đen***, tôi không thể để mất lộc. Chúng tôi rất cần tiền. Tôi cần tiền để nuôi hai con gái lớn khôn. Con cần giữ lại trong gia đình Money & Kít, đó là Đốm. Vì nó quá đẹp và thông minh. Nó lại ít cãi nhau với Lucky. Hơn nữa, tôi muốn cái đi, không muốn nhìn thấy hậu duệ màu đen tuyền của Money lại sinh tật ăn xác con như Money con.

Chúng tôi tìm mãi những địa chỉ tin cậy để tặng chó. Cũng phải cho họ cam kết không được để cho ai thịt mất mấy con chó yêu của chúng tôi.

Cầm Ly và Nam Ngọc quyết định, khi họ đến bắt chó, mẹ phải ở ngoài quán, không được về nhà nhìn cảnh ấy. Tôi ở ngoài quán,

nhìn trời đất thấy mù mịt. Trên bầu trời phía tây, từng đợt mây mù kéo tới. Lòng tôi trống rỗng. Như có từng cơn gió lạnh tràn qua. Cẩm Ly gọi ra: “Mẹ ơi, nhà cái Chi đến bắt con Money con rồi”, tôi nằm vật xuống nền nhà sau quầy bar, cố ngăn từng cơn quặn thắt cứ dâng lên. Tôi thầm mắng Money con: ai khiến mày ăn con mày, mày phải đi đầu tiên là đúng rồi. Đừng trách tao ác. Nam Ngọc gọi ra: “Mẹ ơi, đến lượt anh con bác của Tuyết đến bắt Kít đi. Đang cho nó vào cái lồng. Nó không biết gì cứ ngoay ngoáy cái đuôi không chịu vào lồng”. Nước mắt tôi tuôn xuống mặt, liệu sau này tôi có bị chúng oán hận? Các con lần lượt gọi và kể: “Mẹ ơi, con Đen đi rồi. Nó cứ kêu ăng ẳng đòi mẹ nó. Nhà hàng xóm của anh Tuấn bạn chị Ly thích nuôi con Đen lắm”.

Một gia đình đã tan rã.

Chỉ vài ngày sau, Đốm cũng bị đi nốt. Sau khi cha mẹ và anh Đen đi, Đốm không muốn ăn, suốt ngày quay ra tấn công Lucky như để trả thù. Đúng lúc cậu nhân viên cũ của quán đến chơi. Nó xin nuôi Đốm. Nó hứa sẽ chăm sóc Đốm tứ tế. Sau này thân phận của Đốm cũng giống như ông nội Money của nó, bị người ta câu đi mất, mà nó ở quê cũng không được chăm sóc như ông nội và mẹ nó khi xưa.

Mùa đông nó phải ngủ ngoài hiên rét buốt, ăn thì phải tranh giành với sáu con chó khác của cộng đồng nhà anh chị bố mẹ cậu nhân viên. Khi cho Đốm đi, tôi thương lắm, nhưng không có cảm giác đau đớn vì yên tâm nó đã được gửi vào nơi yên ổn. Đốm ơi, không ngờ mày là con chó bị giết sớm nhất trong gia đình *Money & Kit*.

Bây giờ *Lucky* - *Cún* vẫn ở với tôi ở khu bãi rác.

Khu bãi rác giờ vẫn không được thành phố cho lập tổ dân phố, dù đến kỳ bầu cử, mọi cư dân ở đây vẫn được cầm lá phiếu đi bầu. Cái ngõ nhỏ rác rưởi ngày xưa nay các hộ chung nhau tiền, đổ đường bê tông sạch sẽ. Điện đã có công tơ riêng, dù vẫn bị dùng loại điện hai pha. Nước vẫn phải mua mười nghìn một tiếng bơm về. Cánh nghiện hút đã bị quét văng hẳn. Chị em nhà con Út, sau khi đi cái tạo, đi chữa bệnh, nay trở về làm nhà cho sinh viên thuê. Họ sống lắm lười và khiêm cung hơn.

Giang đã lấy vợ và tôi không bao giờ gặp được cậu, dù hàng ngày tôi vẫn về. Có thể do tôi không bao giờ còn cần cậu ta sửa hộ ống nước. Công an hộ khẩu thì đã thay đổi lần lượt hơn chục người.

Những gì bên tôi giờ cũng đã khác. Cẩm Ly và Nam Ngọc đã trưởng thành. Người khách ngày nào bị lông chó bám vào người nhiều nhất giờ đã là chồng tôi. Hàng ngày Cún vẫn quấn chân tôi nhất, kể cả khi nó gãi ghê, nó cũng cứ nhăm chỗ tôi ngồi làm việc mà ra sức gãi. Đôi khi tôi bị những con mò chó nhảy vào người, thì thậm ca hát, nhảy những vũ khúc dã man nhất mà chúng có thể nghĩ ra. Thỉnh thoảng Lucky bị chồng tôi đá cho một phát kêu ăng ẳng. Tôi xót, bảo “đó là vật quý duy nhất còn lại”. Khi nói điều này, lòng tôi nhói đau nhớ đến Money bố, Money con, Kít, Đen và Đốm, nhớ cái bào thai chó bị mất đi một cách bí ẩn. (Dù cũng phải cho mãi đến tận những ngày này, Money con mới được tôi giải oan).

Dường như tôi không yêu Lucky bằng chúng. Dù Lucky là *một cái gì đó duy nhất* còn lại của ba mẹ con tôi những ngày tháng gian nan mà đầm ầm xưa.

Vì nó, tôi đã đánh đổi một gia đình ruột thịt của Money.

Vậy mà tôi vẫn được ban phát. Sự ban phát đến từ cái thế giới tối đen xa thẳm tuyệt đẹp của bầy chó.

Xóm đôi hoa

Ban đầu là một bà già đứng trú mưa dưới gốc cây hoàng lan cổ thụ ở giữa một quả đồi lau lúp xúp.

Quả đồi này thực ra trước đây cũng có mấy người dân trong cái hợp tác xã nhựa-ni lon-hàng phế phẩm đăng ký làm dự án phủ xanh đồi trọc. Họ đã chi một ít tiền để đốt lau. Nhưng rồi chỉ đến đây là mọi việc ngừng lại. Nghe nói đám này cờ bạc hết vốn vay của nhà nước, bèn bỏ trốn tiệt đi lang bạt tứ xứ. Con cháu họ sau này sợ không dám ra mặt nhắc lại chuyện ông bà tổ tiên xưa của họ đã được giao đồi làm dự án có giấy tờ hẳn hoi.

Thành ra đồi thành đồi hoang.

Cỏ lau lại lên lúp xúp. Rồi dài dài cong cong phủ kín sườn đất cháy. Cây hoàng lan cổ

thụ cứ thêm nhánh dần. Vào mùa xuân, hoa lan nở vàng vàng xanh xanh trên ngọn đồi.

Hôm ấy, bà già đã bảy mươi tư tuổi run rẩy leo lên ngọn đồi có cây hoàng lan. Từ nhỏ tới giờ, bà chưa từng nhìn thấy một cây hoàng lan nào có thể nở hoa đẹp và nhiều đến thế. Hương thơm của nó tỏa khắp vùng. Nhưng người vùng này mệt mỏi quá vì phải làm lụng tới ngày, nên thương thức hoàng lan là một hành động xa xỉ.

Bà già đến độ này cũng cảm thấy rất mệt mỏi. Muốn dừng chân ở một nơi theo ý của bà là phải khá thơ mộng. Nhưng bà vẫn chưa tìm được nơi nào. Hôm đó, mưa kéo đến từ chân trời phía tây. Khi phía bên này quá đồi vẫn còn ánh nắng phai thì bên kia chân trời mây đen đang dồn tụ kinh hoàng. Người đứng trên ngọn đồi, gần cây hoàng lan không thể nhận ra sự kinh hoàng đó. Nên lúc này đứng trên đồi, gần cây hoàng lan, bà già nhón nờ hương thụ hương thơm đang lan tỏa trong bầu không khí mát dịu. Bà vươn thẳng tấm lưng còng, hít vào lồng ngực lép kẹp tất cả: hương hoàng lan, mùi cỏ lau cháy còn loang lổ tro tàn trên đồi, mùi xanh của những nõn lau mới trở, mùi chuột chết, mùi nhựa

khét lết của cái lò nấu nhựa tái sinh phía dưới kia, nơi có biển đề to tướng: *hợp-tác-xã-nhựa-nilon-hàng phệ phẩm*.

Tiếng của làng dưới ồn như những thanh âm mùa xuân. Có một đôi đàn ông đàn bà đang chửi nhau. Chó sủa. Gà sắp về chuồng dẫm vào nhau kêu quang quác.

Lại còn có sấm rền. Thi thoảng một tia chớp lóe lên lạnh và sắc.

Mưa đến. Mưa to hột chẳng giống kiểu mưa đầu tháng ba tiết thanh minh hàng năm.

Bà già không còn cách gì ngoài cách đứng trơ dưới gốc hoàng lan cổ thụ. Chịu cho sét đánh chết nếu như sét giáng xuống nơi này. Nhưng bà cũng thỏa lắm. cả đời chưa bao giờ nhìn thấy một cảnh tượng gì ngoài sức tưởng tượng của mình như thế này. Nghĩa là mưa cứ như vãi đá xuống. Những tia chớp như những phát pháo hoa bắn lạc tung trên nền trời. Lại thêm trong mưa là mùi hoàng lan nấu nước, ngọt và hoang dại.

May mắn thay, phía trên đầu bà già là một cành hoàng lan khá dày lá, nên mưa cũng chỉ đủ ngấm qua da thịt và chảy từ từ vào ruột cái khí lạnh mang đến từ trên cao. Bà ngả người khoan khoái nằm xuống.

Không hiểu bằng cách nào, một cô gái bị cùi cũng lết tới được gốc cây. Khi cô lết được tới đây, nhìn thấy bà già đang nằm im lìm như cái xác. Cô sợ hãi lùi lại. Rồi nhận thấy bà già vẫn còn thở, bèn lết gần hơn để nhìn thật kỹ. Cô tìm trong gió của mình thấy vẫn còn một mẩu bánh mì khi sáng được một cậu bé cho. Cô hứng nước mưa cho mẩu bánh ướt nhão, nhồi vào miệng bà già từng tí một. Nhồi một lúc lâu sau thì bà già tỉnh lại. Câu đầu tiên bà dành cho cô gái cùi, người cứu sống mình, thế này:

“Con bé khốn kiếp. Lẽ ra tao được chết trong tiếng sấm, được ướp trong hương hoa lan. Một bà bói bảo tao mà được chết như thế, kiếp sau sẽ thành một bà hoàng tuyệt đẹp. Đúng là đồ khốn kiếp”.

Bà nhổ phì phì những mẩu bánh ướt chưa trôi xuống dạ dày, còn vương trong miệng.

Không chết được thì đành phải sống thôi.

Bà già báo cô Cùi kiếm lá chuối hoang mọc bên dưới chân đồi ken một cái lều. Họ đào sẵn mọc hoang nướng ăn. Thiếu thịt thì bẫy chuột. Chỉ còn cách đó, vì một bà già muốn

chết không chết được với một cô gái bị mất gần một bàn chân vì cùi thì không thể bấy được chim trên trời.

Một ngày đẹp trời bà già bảo cô gái:

“Ngày trước tao bán tròn nuôi miệng”.

Cô Cùi suy nghĩ một cách nghiêm túc khá lâu. Rồi cũng từ tốn cho bà già biết một thông điệp:

“Con vốn trước cũng làm nghề này. Sau bị bệnh không thẳng nào dám gần nữa”.

Bà già đánh một câu:

“Lũ được”.

Bà cũng suy nghĩ nghiêm túc, rồi hỏi cô gái:

“Nom mây cũng khá đẹp đấy. Mây còn đẻ được không?”

Cô gái lắc đầu.

“Đã thử đâu mà biết. Mà đẻ thế nào? Lấy gì nuôi?”.

“Đại để mây còn cái thứ ấy không?”.

“Thứ gì?”.

Bà già nhớ lại “cái thứ” ấy của mình.

Đó là dục vọng làm mẹ.

Khi bà còn trẻ, dục vọng đó thiếu đốt bà.

Nó gọi bà hàng đêm. Nó thúc trong lồng ngực cương vênh. Nó đẩy đưa trong côi sâu thẳm mà đàn ông thường chạm tới nhưng không bao giờ nắm bắt được. Bà chửi bới nó thậm tệ bằng tất cả những ngôn từ bẩn thỉu nhất mà loài người có thể nghĩ ra. Con - Thằng - Đi Cái - Đi Đục - Sâu - Mọt - Nước Bọt - Máu Thiu - Thịt Thối - Xác Ươ... Bà vào bệnh viện thẳng thừng dứt bỏ nó đến những hai mươi một bận. Có thể có hơn gấp ba gấp bốn cái của thiu thối của những thằng đàn ông mất vợ, lừa vợ, thù vợ đã làm nên những bận đi viện đó của bà. Lần nào, bác sĩ cũng hỏi tên chồng. Lần nào bà cũng phác ra một cái tên mỹ miều dành cho đàn ông. Đại để vớ kịch được diễn như thế này:

- Tên?
- Hoàng Lan.
- Tên chồng?
- Hoàng-Anh Phlay.
- Con mấy tuổi?
- Hai tuổi.
- Sao không đẻ đẻ?
- Nghèo!
- Lát nữa báo chồng nộp viện phí nhé.
- Tôi nộp luôn. Khỏi chờ thằng cha ấy.

Tiền nọp thường gấp đôi gấp ba đàn bà bỏ thai bình thường. Vì bác sĩ nào ở cương vị đó cũng tinh hơn cáo. Thoáng nhìn biết ngay thành phần nào gõ cửa xếp hàng. Gái con nhà lành làm gì có cái vé nghến cao cổ đóng đưa, còn đuôi mắt thì nhừa nhựa thế kia. Bác sĩ nào cũng trầm nghĩ trong đầu: “làm đếch gì vợ được một thằng làm chồng. Ca ve còn ra cái vé. Nó cứ bỏ thế này rồi thì kiếp sau làm ca ve tiếp”. Bác sĩ đi găng dày cộp, sợ bị nhiễm khuẩn ca ve. Lúc cái kéo đưa ra đưa vào bên trong để lôi cái thứ nhớp nháp nhảy nhựa màu máu ra, bác sĩ khéo tay mấy cũng cứ suýt mấy lần tưởng đâm thủng dạ con người ta ra.

Một lần, bà già khi đó mới ba mươi hai tuổi, vào chùa. Bà vẫn còn rất bắt mắt đàn ông vì vé đóng đưa đa tình. Nước da xanh xanh mai mái của bà làm ông từ quét đèn băng khuâng. Một bà bói mù phán:

“Nếu chết ở một nơi có hương hoa lan, trong một cơn mưa sấm chớp, trên một ngọn đồi, con cái sẽ được phát về đường nghệ thuật. Chưa kể kiếp sau sẽ là một người đẹp sống nhung lụa. Nhưng nếu có con cái sẽ hết tiền rơi tiền vãi của người đời”.

Bà không phải là một người có học vấn gì trong đầu. Một chữ bé đôi biết được nửa. Thành ra không nghiền ngẫm kỹ cái về sau. Cứ sợ không tiền tiêu. Đời này thẳng nào hơn thẳng đó có tiền. Cho nó ra đời, nó tranh giành hết tiền của mình. Ra làm gái thì cuối cùng cũng như cái mặt mình. Ra làm trai thì cuối cùng cũng là lừa vợ dối con. Thôi, tốt nhất không cho nó ra. Tính toán chán. Ngập ngừng chán.

Cuối cùng gặp ông từ quét đền còn khỏe, chừng năm mươi tuổi không vợ con. Cũng cứ định ở vậy vì chuyện gì không rõ. Ông cứ tha thiết hỏi Hoàng Lan (tạm coi là cái tên ấy) làm vợ. Ông cho cô ta khỏi tiền lễ vợ được mỗi khi dọn dẹp đĩa cúng. Ông ninh nọt để cô ở với ông trong cái gian chái bếp phía sau chùa. Su thầy thương tình gặt đầu. Rồi ông từ thềm cho nó ra đời. Có nó, ông sẽ được rảnh tay mà nghỉ ngơi. Nó sẽ đi giật lùi khi ông chết. Nó dù sao cũng sẽ yêu thương ông hơn những kẻ từ bi nhất trên đời.

Cô ta ở với ông một năm.

Một đêm, nó ra đời. Nó mang hình hài con gái. Ông từ vẫn chăm bẵm yêu thương mặc dù ông giấu kín trong lòng nỗi thất vọng lớn không kể xiết. Ông nghĩ nếu nó

mang dòng máu của mẹ nó, thì rồi đây... Ông giấu kín. Nhưng cô gái điểm biết tòng. Cô vốn không biết yêu thương ông từ, vốn không thích có *nó*, chỉ thích tiền lẻ vợ được của ông từ.

Cô bỏ mặc đứa con gái ở sau chùa, biến mất.

Cô Cùi nhớ lại mẹ mình, một người đàn bà nhu mì sống sau chùa. Sau khi ông ngoại mất, mẹ cô làm người quét chùa thay ông. Mẹ cần mẫn cúi đầu thấp đèn, dọn dẹp. Mẹ báo không còn người thân nào khác. Đến cả cha cô, mẹ cũng không rõ mặt. Đêm đó, sau khi bà ngoại bỏ đi đã mười sáu năm, khi đang ngủ trong cái chái bếp sau chùa, một người đàn ông đổ ập xuống mẹ. Mẹ không hiểu có chuyện gì xảy ra. Hình như là lần đầu tiên có ai đó cởi áo quần của mẹ. Ai đó đập dập mẹ ra hàng trăm mảnh. Rồi cái thai lớn dần như thách thức nhà chùa. Nhưng mẹ không có chỗ nào để đi. Thành thử tiếp tục cái việc của ông ngoại.

Một lần có một ông nào đó báo mẹ cho cô đi lao động công ích. Xã nơi có ngôi chùa của họ thường hay phải đắp đê chống lụt.

Một năm đi đắp đê vài ba bận. Cô gái nhỏ ngán chuyện đắp đê. Chỉ thích diện váy áo như chúng bạn cùng đắp đê mỗi khi họ đi tỉnh về.

Thiên hạ bảo cô có thân hình đẹp, chẳng khác gì bà ngoại ngày xưa. Nhưng bà ngoại mày ngày xưa đi làm đĩ. Cô hỏi nói thế nghĩa là thế nào? Họ bảo nói thế nghĩa là đang ban phước cho dòng tộc nhà mày vì có người đàn bà đổi thân mình lấy tiền.

Cô đồng ý đổi cái ấy với một gã trai. Gã cho cô một cái áo màu đỏ. Còn thiếu cái váy. Cô đổi tiếp cho một ông già. Cô đổi lần lượt để lấy được khá nhiều món. Tiền tới là lấy tiền. Sau thì dồn tiền để mua vàng.

Bảy giờ nắng đã tắt. Câu hỏi của bà già khiến cô Cùi ngứa ngáy không yên. Cô ra cái vũng nước duy nhất trên sườn đồi, cởi quần áo. Cô nằm xuống thật nhẹ nhàng trên cỏ. Thân hình cô đẹp đến nỗi đến cả vũng nước mọn nhỏ xíu cũng phát sáng. Chỉ có bàn chân cùi khiến cô không sao hòa nhập được với thế giới con người. Cái bàn chân này đã bị ăn gần nửa, lở lói nom đến sợ.

(Nhưng cũng phải xin thừa để cho độc giả hiểu được điều này: câu chuyện mà tôi đang kể diễn ra đúng thời điểm loài người vừa bị một trận đại dịch khủng khiếp. Trận đại dịch này xảy ra khi các bác sĩ, các nhà khoa học còn đang vui đầu nghiên cứu phát minh chưa ra được loại thuốc chữa ung thư và Aids. Trận đại dịch do các gái điếm và những gã đàn ông tay chơi mang đến. Nói chính xác, do ham muốn vô độ, thèm khát vô độ của con người với sự thỏa mãn cá nhân về sự vô cảm. Căn bệnh của trận đại dịch này mang tên TIN. Tôi cũng không hiểu xuất phát từ đâu để có cái tên này. Lòng tin hay thông tin? Chịu! Nó tràn tới, nghiền nát năm bang bên Mỹ, gần nửa nước Anh, ba phần tư nước Pháp, bảy phần chín nước Trung Quốc và Ấn Độ, quá nửa mảnh đất Phi Châu... Còn Việt Nam? Tôi nhìn đường đi chân rết màu đỏ của bệnh đại dịch này trên *bản đồ dịch bệnh*, thấy đó sẫm một màu hình chữ S).

Khi đó có một gã trai đang lang thang cho đàn trâu gặm cỏ lau non. Gã chừng mười chín tuổi, thân hình cường tráng. Trong làng đã ngấp nghé một cô vợ hứa hẹn đẻ được cả

đàn con cho dòng tộc nhà gã. Nhưng vì cô bé chưa qua mười sáu tuổi, nên gã phải đợi. Gã không có việc gì làm, cha mẹ đành cất việc là cho chăn một đàn trâu. Mỗi tháng đến kỳ các lái trâu đến bắt vài con, thì gã được cha mẹ chia cho phần trăm. Số tiền phần trăm ấy cũng đủ để gã tích lũy một món chuẩn bị làm nhà cưới vợ, thì thoảng mua cho cô vợ đang dầm món quà gì đó, thì thoảng cũng gạ cô bé cho sờ soạng tí tẹo. Tháng hoặc gã cũng muốn tiến tới sâu hơn nhưng cô bé sợ bỏ chạy. Gã chẹp miệng, thôi đành chờ vậy, đằng nào mà chả là của mình. Nhưng đêm cũng như lúc chiều chạng vạng, giấc mơ đàn ông cứ trở dậy trong tấm thân cường tráng của gã. Đôi lần xem trộm ở nhà hàng xóm tí bằng có cái trò ấy, đám thanh niên như gã thấy ngứa ngáy, thấy đàn bà nào cũng muốn xông đến. Khi chăn trâu một mình trên đồi, gã tha thẩn nghĩ đến cái trò mà chỉ vài thời gian nữa gã sẽ tha hồ làm trong đêm tối hoặc ngay giữa ban ngày với con vợ non.

Lúc ấy, chiều chạng vạng. Hai con trâu đang vờn nhau trên cỏ. Cái cửa kia của con đực cứ tướng lên, phình ra đến khúng khiếp. Gã cảm thấy nôn nao ghen tị. Cá người gã sưng lên, từng mao mạch cứ giãn gập chấy.

Gã nom thấy phía sườn đồi bên phải có cái hồ nước con con cứ lấp lánh sáng.

Hàng ngày khi gã ngang qua đó cũng chẳng có gì là đặc biệt. Đàn trâu thường sục mồm xuống nóc ngoàm ngoạp nước. Nóc xong có con chành mông ị luôn xuống bãi có ven hồ một bãi to đùng. Gã không thèm hót mấy cái bãi phân trâu đó. Ở trong làng có mấy bà già hay đi mót phân, cứ để làm phúc cho họ. Gã tự nhủ thế. Đôi khi có con trâu ngông, ị luôn xuống bãi nước nó vừa uống. Gã cười khoái trá cái trò đó của đàn trâu nhà.

Giờ thấy hồ nước phát sáng, gã lấy làm lạ. Hay ở dưới đó có cái gì mà mình chưa mò ra? Gã lao xuống dốc đồi. Rồi gần như toài người trên cỏ. Phía sau lưng gã, đàn trâu vẫn thanh bình gặm cỏ, đùa giỡn. Đôi con trâu kia đã nháy vồ được vào nhau, cứ khìn khịt khìn khịt không chịu rời.

Gã bỗng giật mình đứng phắc lại. Giữa đám cỏ xanh mượt bên hồ, một thân hình con gái đẹp đến ngạt thở đang phập phồng ngủ. Gã không nhìn thấy cái chân cùi. Chỉ nhìn thấy hai bầu vú nhỏ mịn màng của nàng. Gã cuống lên một giây. Cái giây đó đập nhịp đập trái tim con người. Cái giây đó qua

đi. Giây thứ hai gã đã nhìn thấy chỗ sâu kín của người con gái, khi nàng ngủ mà thật hờ hênh đã lơ xoái chân ngửa mặt lên bầu trời. Giây thứ ba gã lao tới như một trâu điên. Quần áo trên người gã cũng tung ra bay trên đám cỏ gai. Gã ập xuống không kịp cho cô cúi khép đuôi lại.

Họ quần lấy nhau như hai con trăn, hai con hổ, hai con chó, hai con trâu. Họ quen trời đất.

Cô Cùi lâu ngày không có chuyện ấy với đàn ông, nên từ trong từng mạch máu của cô cứ bùng lên nỗi nhớ nhưng thêm khát cái của kia khi chúng thúc vào người. Cô nhớ lại lần lướt từng gương mặt có thể nhớ, từng thân hình có ấn tượng với cô trong suốt những tháng ngày đi kiếm tiền đàn ông thiên hạ. Nhưng hình như chưa có ai và chưa có lần nào khiến cô có thể chịu đựng dai dẳng như thế, ham muốn như thế.

Gã trai hết vật xuống nằm thở dốc, rồi lại bò lên tấm thân vẫn đang rung lên chờ đợi. Gã thành đàn ông chỉ trong mấy phút. Gã làm đàn ông háo hức mấy phút tiếp. Rồi làm đàn ông thành thạo đến ba tiếng sau.

Dù sao thì cũng đến lúc phải lùa trâu về. Gã bấy giờ mới cất miệng thì thào:

- Nàng là ai vậy? Ở đâu đến? Chiều mai lại như thế này nhé?

Cô Cùi gật đầu, khẽ mỉm cười mãn nguyện.

Cô nghĩ đây là lần đầu tiên cho đàn ông ngủ mà không lấy một xu nào. Vậy mà mình mãn nguyện. Cô thêm thiếp với niềm hạnh phúc cứ trào lên không cưỡng nổi. Gió hồ mát rượi. Nước hồ sóng sánh màu trai ngọc.

Gã trai đã xuống đời.

Không biết ngày mai có nên đến đây nữa không nhỉ?

Hôm đó cô Cùi làm nền nhà hì hục đến nửa đêm. Trong lòng cô như có ngọn lửa rừng rực cháy sáng. Cô vui đến nỗi bà già cũng phải ngạc nhiên.

Bà bảo:

“Từ ngày cánh gái điếm chúng ta gây bệnh dịch kinh hoàng cho loài người, khiến cả loài người chìm trong hoang vắng thế này, chúng ta cũng bị đẩy đi lang thang không miếng ăn, không nơi ở. Từ bấy đến giờ tao chưa thấy con điếm nào vui như mày. Ít ra cũng phải có lòng tự trọng chứ? Gái điếm thì không được phép như thế”.

Cô Cùi rưng rưng niềm vui. Mặc kệ bà già không còn ham muốn làm nhàm suốt tối.

Nửa đêm, bà già chợt báo:

“Từ ngày mai, hể có ai bước chân đến đây, cứ cho người ta làm lều bên cạnh ở cùng cho đỡ hoang. Mỗi một người mới đến sẽ cho trồng một loài hoa. Nếu chẳng may tao chết đi, cũng nhớ làm thế nhé. Mà nếu chôn tao, tìm chỗ cao ráo sạch sẽ mà chôn, cũng phải trồng hoa quanh mộ, bên cạnh trồng một cây hoàng lan, chiết từ cái cành hoàng lan ngoài kia nhé”.

Một lúc sau bà lại báo:

“Mà thằng kia là thằng nào vậy? Nó có sạch sẽ ngon lành không? Có bị cái bệnh TIN không hả? Hay lại cùi như mày?”.

Cô Cùi mãi mới ngập ngừng trả lời bà già trong bóng đêm thoảng mùi hoa hoàng lan.

“Cháu không biết anh ta là ai...”.

Bà già dặn:

“Nó sạch sẽ thì mới mong có được tương lai sáng sủa cháu ạ. Cố lên. Cơ hội của mày đấy. Mà không của riêng mày đâu. Của cả tao với cái mảnh đất này nữa. Rồi sẽ có một cuộc đổi đời cho chúng ta”.

Cô Cùi có thai được năm tháng thì bà già mất. Trước khi mất bà nhìn cái thai của con cháu gái mà lòng mãn nguyện. Bà để lại cho mẹ con cô Cùi một cái vòng vàng ngày xưa ông từ quét đền tích góp tặng. Bà bảo con người mình là trọng, khi cần cứ bán đi lấy tiền nuôi con khôn lớn. Đứa con này sẽ gây dựng cơ đồ đấy. Đứa con này sẽ lập nên một trật tự mới. Mọi thứ rác rưởi, tự tay nó sẽ quét sạch. Cho đến lúc hấp hối, bà vẫn không nhận cô Cùi là cháu mình, hay ho gì mà nhận bà cháu với cái quá khứ chán đến thế. Bà nghĩ. Nhưng bà thắm mãn nguyện. Có thể lời của bà bói mù kia đã hiệu nghiệm. Bà nhắm mắt thanh thản, dù chưa được rõ đứa cháu của mình là trai hay gái, con nhà ai?

Cô Cùi chôn bà già trên một miếng đất cao gần cái hồ con. Hồ này đã được cô và gã kia đặt tên cho là hồ Ngọc Trai. Cô thắm nghĩ, bà già này tha hồ mà mát nhé. Cứ nằm ở đây có khi không muốn hóa kiếp nữa cũng nên.

Sau khi bà già mất bốn tháng sau, cô Cùi khai hoa ra một bé trai. Nó được đặt tên là Hoa Trâu. Một vườn hoa mắt trâu được trồng

bên cạnh gốc hoàng lan. Cô Cùi cũng trồng cho mình một khoanh hoa hồng. Trồng cho gã trai một vòng hoa cúc xanh, dù gã không phải cư dân của quả đồi.

Nhưng gã trai rồi cũng đến lúc phải cưới vợ. Gã muốn làm một người đàn ông tử tế, nên có lời với mẹ con cô Cùi, hứa sẽ quan tâm đến họ theo cách của mình.

Thời gian qua đi, dân tứ xứ, người lang bạt hết người này đến người khác từ khắp nơi dần dần kéo về định cư. Nhớ lời bà già dặn, cô Cùi cho họ ngủ nhờ, ăn uống những ngày đầu, rồi cho họ ở cùng với mình trên mảnh đất hoang.

Họ trồng tía sinh sống, còn trồng thêm rất nhiều hoa. Mỗi khi có người sinh ra em bé thì mọi người cũng trồng thêm loài hoa nào đó trên đồi. Còn đứa bé mới sinh ra thì luôn được đặt tên có đệm là Hoa.

Thế là có cái xóm Đồi Hoa.

Thế giới chúng ta ở vào thời khắc ấy cũng đã biến đổi và sạch sẽ hơn. Căn bệnh TIN đã biến mất, nhường chỗ cho những XÓM ĐỒI HOA và những cái hồ NGỌC TRAI ngự trị.

(Chuyện này tôi còn chưa kể xong. Có thể vào một ngày nào đó thích hợp, trong lòng yên ả, tôi sẽ lại kể cho độc giả và đứa cháu yêu của tôi tên là Bông nghe tiếp những câu chuyện ở xóm Đồi Hoa này).

Xóm
đồi
hoa

-18/4/2008-

Mùa phim trường

Mùa phim trường được xác định không theo trình tự thời gian, mà theo thời điểm trước khi xét đầu tư kinh phí làm phim của nhà nước và các tổ chức tài trợ. Nghĩa là cuối tháng tư này, Hãng phim Con Cò sẽ phải vắt chân lên cổ mà chạy.

Cuối cùng thì vẫn như chuyện con gà có trước hay quả trứng có trước. Với một Hãng phim tư nhân nhỏ xíu như Con Cò, nếu qua ba năm thành lập mà cứ không có được sản phẩm nào ra đời thì coi như đi tong. Sản phẩm được chia thành ba thể loại: phim truyện (truyền hình cũng được, nhưng nếu là nhựa thì coi như bước vào hàng có đẳng cấp rồi), phim tài liệu, phim phóng sự hoặc chân dung để bán cho các đài truyền hình địa phương. Muốn có sản phẩm thì phải vay vốn

ông ngân hàng nhà nước và các tổ chức ngân hàng cổ phần, phải có sự tài trợ của các tổ chức, doanh nghiệp lớn. Muốn vay được vốn thì phải có dự án trình. Dự án của một hãng phim tư nhân, không gì khác ngoài những thước phim làm thử nghiệm. Bắt mắt ông nào thì ông ấy mới gật. Muốn có những thước phim quay thử nghiệm thì lại phải có vốn vay ông nào...

Tóm lại, cái anh tư bản là cái anh sướng nhất, lão toét nhất mà cũng sướng nhất. Anh ta (trên phim ảnh nào mà chả có), cứ muốn làm gì (ví như đầu tư cho một thằng nhóc có ý tưởng nào đó) là lại rút séc ra, mặt tỉnh bơ, tay ký hàng vài trăm triệu không rung động trái tim.

Đạo diễn trẻ Phan Hoàng nằm nhá khói lên trần nhà, thầm chửi cái bọn tư bản không biết chúng moi đâu ra mà lăm tiền nhiều của thế? Phim của chúng làm cứ gọi là sạch tinh tươm. Diễn viên hóa trang kỹ càng từ cái khước môi kỹ càng đi. Trang phục diễn thì thôi rồi, toàn là một tuyệt hảo, có làm phim nội dung những năm bốn mươi, năm mươi thì một cũng oách nhất thời đó. Đạo cụ để làm phim thì khỏi nói. Ví như cái thuyền Titanic, chẳng biết báo chí truyền thông quảng cáo

láo đến đâu, nhưng ai cũng khẳng định chén đĩa thìa đĩa dùng trong cái phim ấy trên con tàu dựng ấy đều nhất loạt mạ vàng. Mui tàu cũng mạ vàng. Chưa làm xong phim, khán giả đã háo hức mua được vé để vào rạp thưởng thức ngay từ những loạt chiếu đầu. Diễn viên thì đúng là người đẹp, vừa diễn xuất có nội tâm, tiếp thu vai diễn thông minh hoàn hảo; đạo diễn làm việc với những đám ấy chắc chẳng như đạo diễn làm việc với đám diễn viên xứ cò này, chẳng phải hò hét chửi bới, cho chúng ăn đủ thứ mà chúng vẫn cứ dần thối ra. Đạo diễn của những cánh tư bản đẳng ấy, được nuôi béo bởi những mưu toan nhằm thôn tính thiên hạ, nên thả phanh tư tưởng nội dung, dựng hình, nhả lời thoại. Mà khán giả của họ cũng là khán giả có đẳng cấp. Khi vừa hết phim, chẳng thẳng đéch nào đứng lên bỏ về ngay như đám khán giả xứ cò này. Họ phải chờ xem bằng hết những dòng giới thiệu đoàn làm phim, những nhà tài trợ, giúp đỡ, xem nhóm nào làm lời thoại, nhóm cổ vấn nào cho phục trang hóa trang, nhóm quay phim dựng hình nào... Tóm lại, họ quan tâm nhiều đến cả chính hơi thở cuộc sống diễn ra khi bộ phim ra đời. Đéch ai lại chỉ xem mỗi phim rồi cứ thế xổ toẹt rằng phim này

thế này phim kia thế kia. Mẹ, để làm ra được một bộ phim ở xứ cò này, có đơn giản đếch đâu. Cứ như trò múa gậy trong bị ấy chứ.

Mà để được làm đạo diễn phim, có phải cứ có tiền là làm được đâu. May gần đây nhà nước mở cửa cho hãng phim tư nhân, nếu không mình vẫn cứ phải làm cái thằng phó đạo diễn chẳng biết đến tận bao giờ. Có thể là khi gần năm mươi. Lúc đó sẽ được gọi là đạo diễn trẻ như báo chí gọi cánh đạo diễn gần rưng rưng hiện nay mới được làm phim là *đạo diễn trẻ đầy hứa hẹn*. Hê hê. Sắp chết mẹ đến nơi rồi còn hứa với chả hẹn.

Hoàng nhớ, anh đã phải chui nhúi làm đủ điều trước khi quyết định “bi bi” “nhóc” Giám đốc Hãng phim chính thống nhà nước, nơi Hoàng ăn lương đã sáu năm từ khi ra trường. “Bi” lão đầu hói ấy là vì lão cứ bắt Hoàng làm phó đạo diễn, làm con hầu cái ở cho thằng cha đạo diễn kiêu ngạo nhất quá đất Việt Đình Bá.

Nhớ lại cũng cay mũi. Thằng cha đạo diễn kiêu ngạo kia đâu có cho Hoàng đi theo gã suốt những cánh quay. Gã thường xuyên nghĩ ra những chuyện đùa nhát cho cậu sinh viên mới ra trường giải quyết.

Gã bảo nhỏ:

“Mày chịu khó tí đi, cậu em. Chuyên môn với sáng tạo là cái thứ đểch gì nếu không làm ra xềng. Giả thứ như cái phim cóc ghè này được trình chiếu, đám con đồ khoái cứ móc túi mua vé vào rạp, doanh thu cứ tăng vùn vụt, thì cái tên tao cũng sẽ bị gánh đủ, chưa đến lượt mày”.

Hoàng nhướn mày:

“Anh nói gì em không hiểu?”.

“Hiểu làm đểch gì cho mệt. Đại để phim ăn khách thì tao sẽ bị cánh nhà báo bầu vào phóng vấn, thế nào cũng bị chúng nó moi móc tìm gan cả cuộc đời lờ lỏi của tao, từ tông ti họ hàng đến cái trò bỏ học ngày xưa của tao (bỏ học nhưng sẽ được viết là ý chí khác người), đem ba cái trò riêng tư hai vợ bốn con năm nhân tình ra cho thiên hạ xem chơi. Tiền doanh thu thì Hăng phim ăn trọn gói, may lắm thưởng cho đoàn phim tí tẹo. Còn thì chúng nó chia chác ra hết. Doanh thu càng tăng, nỗi đau không được chia tiền công sức sáng tạo nghệ thuật của tao càng tăng. Về nhà vợ ría róc không thấy đưa tiền về hay anh mang cho con diễn viên gái bao nào rồi, nghe mãi những bài ca ấy muốn nhảy lầu tự tử. Còn nếu phim làm ra không

có khách thì cậu biết rồi đấy, bị bôi cứt cá đời không hết thôi. Đạo diễn như tao mà còn thế, ai thiết kếch gì nhòm cái tên phó đạo diễn chạy loáng một cái trên cái *gê-nê-gíc* như mây. Vì vậy, cứ yên tâm về mặt chuyên môn, đã có anh lo. Mây đi lo cho anh ba cái vụ lăng nhăng không cần lương tâm với nghệ thuật sáng tạo gì hết...”.

Thế là Hoàng theo chỉ dẫn của tay đạo diễn, có mặt trong khá nhiều cuộc cò mồi.

Cuộc cò mồi thứ nhất được Hoàng ghi lại trong một phân cảnh của bộ phim anh định làm sắp tới cho hãng phim Con Cò của mình, thế này:

*“*Cánh Ngoại-Ngày:*

Chàng đạo diễn trẻ bước vào điểm hẹn. Đó là một căn nhà thuê của ai đó mà “sếp” đã đưa chìa khóa cho. Anh khẽ xoay chiếc đồng hồ lại. Đồng hồ chỉ một giờ sáng.

Có tiếng động ngoài cửa. Rồi tiếng huýt sáo khe khẽ. Nhận ra tín hiệu quy định, chàng đạo diễn trẻ đứng lên mở cửa.

Hai người đàn ông bước vào. Cửa đóng lại.

Chàng đạo diễn trẻ cho họ xem những bức ảnh khóa thân.

Họ chỉ trỏ, bàn tán. Chàng đạo diễn tạm ra ngồi phía bên phòng ngoài chờ.

**Cánh tiếp khác-Nội-Ngày:*

Hai gã đàn ông đeo kính đen ngay cả trong nhà.

Trên chiếc bàn là một cốc tiền.

Bàn tay một gã thò đến nắm bọc tiền trong tay. Gã cười hô hô:

- Hay lắm! Thằng nhóc làm ăn khá. Nếu mỗi đêm hần "bán" được một bức ảnh mẫu non cho một nhân vật cỡ bự như thế thì chẳng mấy mà chúng ta phát to.

Gã kia chụp lại gói tiền:

- Ông nghĩ thằng nhóc có đáng tin cậy lâu dài không? Nó là đạo diễn trẻ đấy.

- Đạo gì thì kệ mẹ nó. Ông chủ nó nói nó đang cần máu. Máu sẽ khiến nó hành động thận trọng.

"Thằng nhóc", tức là chàng đạo diễn, ngồi phía bên ngoài chửi đổng:

- Chủ cái mà cha chúng mày.

Hai gã bên trong vẫn mãi mê:

- Nếu tình huống ngược lại thì sao?

- Thằng nhóc này chỉ biết một cửa. Khai thế nào? Mà khai ra chủ nó thì nó đi tong đời sáng tạo.

- Được! Nhưng dạo này bọn báo chí thói thích moi chuyện hoa khôi hoa hậu chân dài gái bao. Sợ chúng nó nhân chuyện làm phim, lại để ý bọn con gái kia. Bọn cá sẽ kéo đến theo.

- Gớm, làm cái gì mà chẳng bị để ý. Mà lũ hoa khôi hoa hậu thì là cái quái gì, mọc nhiều như bươm bướm. Hết cuộc thi này đến cuộc thi khác. Nhưng cái bọn diễn viên điện ảnh mới lạ. Đám này mới nặng ký đấy.

Rồi cả hai cùng cười khà ồ. Chúng trái ra bàn những tập ảnh mà “thằng nhóc” bị sai mang tới.

Cất cánh!”.

Hoàng lại nhớ lại cái cánh đi tìm diễn viên phụ. Gã đạo diễn kêu ngạo bảo:

“Cái đám này bây giờ chỉ tìm ở những nơi này may ra có ngay”.

Gã ghé tai Hoàng thì thầm. Ngay lập tức Hoàng có trong tay mấy số di động của đám tú bà khách sạn vũ trường. Anh gặp họ, ngã giá, y như ngã giá để lên giường. Đám chân dài trong tay mấy mụ tú bà quanh quẩn mấy khách sạn trong Hà Nội vậy mà cũng khá bắt

mất. Đa phần các cô đều nói những câu ý nhị nào đó để tự gắn mác trong sạch cho mình. “Do chị em quen nhau”, “Nghe con bạn đàn em của chị Tú mách, em đến đầu quân thứ vai”, “Em vừa ra trường, nghe giới thiệu có đoàn phim tuyển. May chị Tú em quen giới thiệu cho, không thì cũng chẳng biết làm thế nào để được đóng phim” v.v... Cũng có cả đám trai trẻ, người mẫu hay giả người mẫu. (Trai bao hay bao trai? Chẳng biết nữa). Nhìn các cậu điệu đà ve quần ve áo, chỉ muốn đá cho một nhát. Nhưng nhiều phim rất cần những cái thể loại diễn viên này, không cần cát sê cao, chỉ cần lên hình cho oách. Đôi khi còn vớ được cả mấy cô cậu học diễn viên ở tận trường điện ảnh Hàn quốc về. Diễn viên nom đẹp trai xinh gái, lại có bằng cấp xịn hẵn hoi. Đang lúc phim Hàn lên ngôi ở xứ cò, thành ra Hoàng cứ phục thăm mấy cái bà Tú, sao mà quan hệ rộng thế, đâu cũng biết, đâu cũng móc ra tiền của thiên hạ.

Hôm đó, Nhiên vừa rời khỏi cửa hàng.

Cô đang định gọi xe tắc xi để đi lên sân Red thì một chiếc xe Ford màu đen trườn tới.

(Sau này, Hoàng lấy một nhân vật là chính mình để dựng một cảnh như chính câu chuyện năm ấy trong cái phim dự định làm sắp tới của Hãng Con Cò), như sau:

*"*Cánh Ngoại-Chiều:*

Cửa xe mở từ từ, lộ ra một gương mặt con trai non choẹt:

- Tắc xi đây, đi chứ?

Nhiên chưa kịp hiểu, cậu ta đã dừng xe, mở cửa:

- Lên xe anh đưa về.

Nhiên lắc đầu:

- Tôi không quen anh!

- Thì sẽ phải trả tiền.

- Đương nhiên. Nhưng phải là xe có đồng hồ tính tiền.

- Cô sợ tôi quẹt cây số à?

- Anh là ai mới được chứ?

Thanh niên lắc cổ tay, xoay nhẹ mặt đồng hồ:

- Anh chờ em cũng hàng tiếng rồi. Em không biết anh đâu. Nhưng anh thì biết em rất rõ. Em là Nguyễn Châu Nhiên, từng học lớp 12 A1, trường trung học...

Nhiên ngạc nhiên:

- Sao, anh theo dõi tôi đấy à? Vì chuyện gì vậy?

Thanh niên mặt đắc chí:

- Không! Anh nhìn thấy em nhảy rất hợp với nhân vật trong kịch bản của anh. Anh đã đến vũ trường Red mấy đêm liền để ngồi một mình ngắm em nhảy.

Nhiên hạ giọng:

- Cảm ơn lời khen! Tôi phải đi làm thêm.

- Anh biết. Nên hôm nay anh đến đây chờ em để đưa em đi, khỏi gọi tắc xi. Chỉ cần em đồng ý, hàng ngày anh sẽ có mặt ở những nơi em cần, trừ buổi sáng là cái thời gian chết tiệt anh phải có mặt ở Hãng phim làm đôi ba việc vặt cho cái lão đạo diễn Đinh Bá kiêu ngạo chết tiệt.

- Hóa ra anh cũng là dân nghệ cơ đấy.

- Đạo diễn tương lai đây hứa hẹn! Thế nào? Em đã thấy tin anh chưa? Thấy anh đã đủ trình độ làm cái trò nghệ thuật, ngang ngửa với tài đi trên sàn của em chưa? Thôi cứ lên xe rồi chúng mình nói chuyện.

- Anh tự lái xe à?

- Dĩ nhiên! Nhưng anh phải tự giới thiệu với em ngay từ đầu cho em khỏi vỡ mộng. Đây là xe của thằng cha Đinh Bá ấy.

- Máy người các anh định giờ trò gì vậy?

- Thôi lên xe đi rồi biết. Em mà sợ cái bọn đạo diễn phim ảnh chúng anh à?

- Các lão đại gia cá đồng bụng mỡ em còn chẳng ngán nữa là.

- Ô hô, em thật hấp dẫn quá. Em phải hiểu, đút nhất, ít chịu chơi nhất là cánh đạo diễn phim xứ cò này đây. Cứ hô to, nhưng chẳng thằng nào chịu móc túi bao gái đâu.

Xin lỗi em. Là anh cứ vui miệng nói thế. Các ông ấy quý tiền lắm. Lại được các em vây quanh xin chân diễn, đã chẳng mất tiền lại còn được thêm nhiều thứ nữa ấy chứ. Khổ em lăn xả vào không cần cân sê. Tiền làm phim thì đổ vào túi vợ hai hoặc rượu.

Nhiên bật cười.

**Cảnh tiếp-Ngoại-Đêm:*

Nhiên liếc biển số xe. Rồi lên xe. Chiếc xe từ từ lăn bánh. Nhiên khẽ hỏi trên xe:

- Anh chưa giới thiệu tên?

- Anh tên là Phan Hoàng. Các cụ nhà anh thật thà, khi đặt tên là đã cố ý cho anh một số phận chương mặt ra cho thiên hạ bình xét rồi. Em có thấy như vậy không? Khác hẳn với tên em. Vì thế mà anh muốn chọn em.

- Chọn? Vì lẽ gì cơ?

- Một ngày nào đó, anh có tham vọng tên em sẽ ngự trị trên mặt báo. Nhưng không phải như một diễn viên có vai chính diện.

- Thế cho nên anh mới đi tìm vai phản diện theo cách này?

- Anh tưởng tượng mình sẽ kể cho thiên hạ viết báo chuyện mình đã khổ công tìm diễn viên như thế nào? Dựng đền đài cho họ ra sao? Khi đó cái tên khó nắm bắt Nguyễn Châu Nhiên của em sẽ được người ta nhắc đến sau cái tên gián điệp thật thà như đất của anh.

- Anh định dựng cho em cái tượng đài nào vậy?

- Ca ve!

Nhiên bấm cửa xe, định mở tung ra khi xe đang chạy.

Hoàng khê phanh xe cho chiếc xe chạy nhẹ trên mặt đường phố:

- Em bình tĩnh suy xét đi. Anh không đùa đâu. Ca ve thì sao? Em không thích trở thành diễn viên điện ảnh à? Vai chính diện thì mấy cô diễn viên có bằng hân hoi ở trường điện ảnh ra đảm nhiệm rồi. Khỏi người mơ cái vai phụ này mà không được đẩy. Chỉ qua một

đêm, cô bé lọ lem bỗng trở thành hoàng hậu... Cần gì vai chính?

Cắt cảnh!

Sau khi “bi bi” “nhóc” Giám đốc Hăng phim chính thống nhà nước, Hoàng quyết định tìm cho mình một lối đi riêng. Anh phải tự tìm kiếm cơ hội cho mình. Hoàng tìm đến chỗ anh Sơn, con nhà bác ruột đang làm Phó Giám đốc nghệ thuật một Hãng phim có tiếng hơn cả cái Hãng phim anh vừa bỏ. Thời đại mới, anh em trong nhà nói chung cũng không muốn làm cùng với nhau một chỗ. Nhưng lần này anh Sơn tỏ vẻ ái ngại:

- Hay chú về đây làm trợ lý cho anh?

Hoàng lắc đầu:

- Em chán cung cách làm của những hãng phim già cỗi thuộc nhà nước rồi.

Anh Sơn cười hô hô:

- Chú cứ chê anh làm gì. Dù sao thì cái chỗ này nó cũng nuôi được chị và các cháu của chú.

- Không, thời của anh thì khác. Giờ em muốn làm nên thời của mình. Anh có giúp em không?

- Chú nói đi.

- Em đang định nhờ anh giúp em cái thứ tục thành lập Hãng phim tư nhân.

- Chú định làm cái món ấy hay sao? Vốn đâu? Người đâu? Mà không đơn thuần là người. Nói thế nào nhỉ? Người-ma-phía ấy?

- Em và một số anh em bạn bè, định cổ phần. Chúng em góp vốn, có trí tuệ.

- Rồi!

- Em không thích làm chân đạo diễn trẻ đầy hứa hẹn sau hàng chục năm nữa.

- Chà! Rất có ý chí! Anh biết, xưa nay trong họ tộc, chú vẫn nổi danh là người học giỏi, có tài. Nhưng nói thực nhé: tướng của chú phá chú. Chú đi đâu cũng chỉ là anh trí thức thư sinh. Mà làm cái thằng chú phim trường, cứ nói phéng là thằng bầu phim trường là phái khác. Khác lắm.

- Anh xem phim Mỹ nhiều, bị ảnh hưởng rồi.

- Chú định làm bố già trong cái lột thư sinh trí thức cũng có thể được. Biết đâu đấy. Nhưng máu chú thì anh biết, ngọt lắm, ngọt lắm em ơi. Mà năm nay hạn của chú lộ rõ trên gương mặt. Hạn lớn lắm.

- Em đâu có sợ. Phái qua hoạn nạn gian nan, vượt qua được nó thì mới thành công

được anh ạ. Mà nếu năm nay mới thành lập Hãng, gặp hạn chịu hạn đi đã. Năm sau em hết hạn, thế nào cũng lên. Em biết làm cái này thì rúi ro nhiều. Nhưng nếu sợ rúi ro thì không bao giờ có thể làm gì được. Tất nhiên, như anh thì độ rúi ro thấp.

- Tôi không có gan. Tôi thì chí thể này là đủ rồi.

- Như thế cũng là tốt rồi anh ạ. Em muốn nhờ anh giúp tìm hiểu mọi thủ tục, quy định, nghị định, luật mới về Hãng phim tư nhân. Với cả nếu anh quen biết trên Cục, anh lo cho em những thủ tục cần thiết.

- Thôi được rồi, anh không giúp chú thì giúp ai. Hay là chú cũng cho anh một chân ở đó, phòng trừ bọn chơi xỏ một ngày nào đó nó đá mình ra khỏi chỗ này để nó nhảy vào xơi.

Hoàng cười:

- Anh làm cố vấn cho chúng em thì tốt quá còn gì bằng.

- Nhưng tôi sẽ giúp chú việc đầu tiên là tìm một đại gia biết người biết cửa.

Thế là Hãng phim tư nhân Con Cò ra đời. Gồm năm anh em học cùng trường điện ảnh các khóa chơi với nhau, người học đạo diễn,

người học quay phim, người học kỹ thuật...
Do Phan Hoàng làm giám đốc. Với số vốn
pháp nhân năm tỉ được cấp phép trên giấy.

Chuyện tìm một đại gia biết người biết
của được Phan Hoàng ghi lại trong kịch bản
sắp quay của mình như sau:

*"*Cánh Nội-Đêm:*

Ngồi xung quanh bàn trong cái quán bar là
Sơn, Phan Hoàng và người đàn ông tên Thuần.

Ông Sơn giới thiệu:

- Đây là đạo diễn trẻ Phan Hoàng mà tôi
đã nói với anh.

Thuần gơ tay bắt:

- Có rất nhiều đạo diễn trẻ tài ba quây
quanh anh Sơn mà anh ấy lại giới thiệu cậu,
tôi tin là anh ấy đã tính kế hoạch lâu dài cho
Hãng phim tương lai của chúng ta.

Ông Sơn:

- Phan Hoàng là một đạo diễn có ý chí. Tài
không chưa đủ, mà phải có ý chí quyết liệt
đến cùng với nghề. Bên cạnh cậu ấy còn có
một số anh em rất tâm huyết và có những
khả năng đặc biệt.

- Cậu đã làm phim nào nhỉ?

- Em mới chỉ được làm chân phó đạo diễn thôi anh ạ. Mà nhiều khi cũng chỉ là phó cho phim truyền hình. Một năm Hãng của em làm trước đây chỉ được nhà nước tài trợ cho ba phim nhựa. Tranh nhau chán thì cũng chỉ có ba ông được làm. Đạo diễn mới ra trường làm phó vài năm, rồi được làm phim truyền hình, sau đó mới được nhận cái anh video. Sau bẽ dày ăn đợi nằm chờ ở Hãng, may ra mới được giao phim nhựa. Có nghĩa là, khi được giao phim nhựa là anh ta phải đặt được cái tên trong lòng anh em làng nghề rồi. Cũng có nghĩa đã đến cái tuổi bốn năm mươi.

- Hừ, chuyện này thì tôi cũng biết. Thời buổi này, đi theo vết xe đổ ấy làm gì cho phí phạm tài năng với thời gian tiền của. Thôi ta miễn bàn. Cái chính là say nghề và tài năng. Ta thử con tính khác đi xem sao? Mạnh dạn đầu tư cho cánh trẻ. Tôi đứng phía sau. Cậu làm luôn giám đốc. Đạo diễn luôn phim đầu tiên của Hãng đi. Có anh Sơn lo cho chuyện hành chính thủ tục, tôi đầu tư tài chính. Cậu làm luôn đi. Công thức ăn chia của tôi là ba phần mười.

Ông Sơn:

- Nghĩa là?

- Vốn của tôi được thu về ba phần lãi. Bảy phần của Hãng. Các anh tự tính công thức lương, thưởng, thuế... Ví dụ chi phí cho một bộ phim hết một tí. Doanh thu phát hành ba tí rưỡi. Lãi cỡ hai tí một. Tôi được bảy trăm. Số lãi còn lại hãng dùng trả lương, thưởng, cát sê, nhà xưởng, thuế má... Nếu lỗ tôi chịu ba phần. Ba lần vẫn lỗ, tôi rút vốn.

Ông Sơn có ý kiến:

- Trước mắt tôi thấy ta nên tìm ngay kịch bản phim truyền hình để Hoàng làm trình diện, phát trên sóng Điện ảnh chiều thứ bảy. Chỉ cần phim chục tập cũng được. Không cần cầu toàn loại phim dài. Để tên hãng trình diện trên màn ảnh nhỏ đã.

Thuần phần khởi:

- Được! Sản phẩm của tôi: thời trang, bia đen sẽ đưa vào cho diễn viên và các bối cảnh. Nào, chúng ta cùng nâng ly chúc cho sự nghiệp mới, một sự nghiệp tốt đẹp và là niềm mơ ước của chúng ta.

Phan Hoàng hào hứng:

- Kịch bản phim em đã phân cảnh xong rồi. Anh và anh Sơn sẽ là cố vấn cho Hội đồng nghệ thuật của Hãng. Em muốn mời các anh đến duyệt thử vai...".

Buổi sáng trong trẻo như bao buổi sáng khác.

Cửa hàng bán bưu thiếp đang đông khách. Hôm nay hết nhóm sinh viên này đến nhóm sinh viên khác ghé qua cửa hàng để tìm mua những loại bưu thiếp độc đáo. Chắc do hôm nay sắp đến dịp nghỉ hè của họ.

Bên ngoài tấp nập, còn bên trong cũng tấp nập bận rộn không kém. Bên trong là gian phòng làm bưu thiếp và nhập hàng thuê sinh viên làm. Một nhân viên đang cùng Nhiên ngồi đếm và kiểm tra chất lượng hàng mới nhập.

Một người thanh niên không phải là sinh viên bước vào:

- Bạn gì ơi, mua nhiều có giảm giá không?

Một cô bán hàng nhanh nhẹn trả lời:

- Có đấy ạ. Mua từ năm mươi bức trở lên thì được giảm mười phần trăm.

- Sao giảm thấp thế? Bọn mình đi mua sách ở Nguyễn Xi Đình Lễ còn được giảm ba mươi phần trăm cơ.

- Sách khác anh ạ. Có thể làm lậu. Còn bưu thiếp thì không thể.

- Chà, đắt để thật đấy. Có giảm không để tôi mua một trăm tấm?

- Để em hỏi sếp đã nhé.

- Sếp bưu thiếp của các em có dễ tính không đấy? Mà tôi mua bưu thiếp hàng độc cơ.

- Hàng độc cũng có. Mà mấy thùng *con-ten-nơ* cũng có. Chúng em còn xuất đi ra nước ngoài cơ anh ạ.

- Không sợ nước biển ngấm vào bưu thiếp à?

- Bưu thiếp của cửa hàng em có dính bất cứ nước gì cũng vẫn chùi được, không bị hỏng, không mất màu. Nhưng tốt nhất đừng để dính bẩn.

- Chà, lời quảng cáo thật giá trị. Chắc tôi phải học các cô cách quảng cáo tiếp thị cho sản phẩm của mình.

- Anh có sản phẩm gì?

- Phim!

- Phim?

Lúc đó, Nhiên bước ra. Cô bé nhân viên giới thiệu:

- Anh gì ơi, sếp em ạ.

Hoàng mỉm cười:

- Chào Nhiên!

Nhiên hơi thoáng ngỡ ngàng một chút, rồi nhận ra:

- Anh lại đến để...?

Hoàng cười lắc đầu:

- Lâu quá, không gặp em. Ai ngờ đã là bà chủ thành công rồi.

- Thế dạo này các anh cần vai gì? Ở cửa hàng em có những bạn nhân viên rất trẻ và đẹp, anh thấy đây.

- Không, anh đến thăm Nhiên thôi. Anh ra ngoài làm rồi. Không làm với cái tay đạo diễn kiêu ngạo nhất quả đất Việt Đình Bá kia nữa.

Mấy cô nhân viên nhìn Hoàng. Mới hôm vừa rồi, họ được Nhiên chiêu đãi xuất xem phim ở Trung tâm chiếu phim quốc gia, cái bộ phim đang nổi đình nổi đám cả nước của ông đạo diễn Đình Bá.

Hoàng nhìn quanh cửa hàng, rồi bảo Nhiên:

- Thực ra hiện giờ anh đang có một Hãng phim tư nhân. Anh muốn tự đào tạo một đội ngũ cùng làm phim cho Hãng. Khi nào em đến chơi nhé. Nếu hợp thì mời em cùng góp một tay.

Thế là cái bộ phim sắp được bỏ vốn ra quay của đạo diễn trẻ Phan Hoàng, Hãng phim Con Cò lại có cánh như sau:

*"*Cánh Ngoai-Ngày:*

Chiếc xe Ford màu đen - lần này thì là xe của Phan Hoàng chứ không phải xe đi mượn - đỗ trước chung cư cao tầng bên đường cao tốc Láng-Hòa Lạc. Hoàng mở cửa xe. Ba cô gái, trong đó có Nhiên, bước xuống đường, quay mặt nhìn lên những tầng nhà cao vút.

Họ đứng trước cửa thang máy bóng lộn. Trên tay Hoàng là một túi nặng đồ ăn.

Một cô gái lém lỉnh:

- Anh đưa chúng em lên tháp Eiffel chắc.
- Tháp Eiffel bị rao bán sắt vụn rồi. Chắc chúng mình sẽ lên cổng trời.

Từ trong túi áo Hoàng tung ra ba chiếc khăn voan mỏng tang. Quàng lên cổ Nhiên là chiếc màu xanh da trời, rất hợp với gương mặt của nàng. Hai cô gái kia người màu tím, người màu hồng.

Hoàng mở cửa một căn nhà. Một khung cánh nội thất hoành tráng mở ra trước mắt. Hoàng hồn nhiên khoe:

- Đây không phải là nhà của anh, mà là nhà của chị anh. Chị ấy đang đi học thêm bằng ở bên Anh. Bố mẹ anh mua căn nhà này cho chị ấy. Mỗi tuần anh phải về đây một lần để phúi bụi. Chúng ta vào thôi.

Một bể bơi nằm giữa khuôn viên nhà. Đồ đạc sáng loáng trong ánh sáng tràn ngập. Giường và ti vi còn được phủ những tấm drap trắng tinh. Có một khung giá đang đặt một chiếc máy ảnh trên đó. Hoàng khoát tay:

- Lát nữa sẽ chụp thứ vai.

Hoàng mở tủ lạnh lấy bia và nước ngọt. Ba cô gái nhanh nhẹn bày mọi thứ ra bàn.

Những ly bia sóng sánh, sủi bọt. Hoàng giơ cao ly bia:

- Nào, cùng chúc sức khỏe và sắc đẹp! Chúc cho bộ phim của đạo diễn trẻ đầy hứa hẹn Phan Hoàng sắp ra đời và đón nhận những giải cao của khán giả! Chúc những cô bé lọ lem trở thành những minh tinh sáng giá trên bầu trời đất Việt lắm than của chúng ta!

- Chúc cho những ước mơ có cánh và không có cánh!

- Chúc cho Hãng Con Cò liên thông sáng tạo phát triển.

Những chiếc khăn voan bay trên bể bơi.

Đèn plas loé sáng.

Những cặp chân trần đu đưa trên mặt nước.

Chỉ có Nhiên là vẫn lặng lẽ trong cuộc vui.

Nàng nhìn tay đạo diễn trẻ như nhìn một con gấu bông mặc quần đùi.

Cắt cảnh!

✱

Hoàng bật cười vì màn trào lộng.

Điều thuốc trên môi anh đã tắt từ lâu. Anh nhớ tới tay đại gia Thuần. Lão này có vẻ gì đó gần giống tay “nhóc” giám đốc cũ của mình. Mà hình như mình cũng sắp giống cách cảm cách nghĩ của Đình Bá. Mình cứ nói bậy một hồi cho ra dáng tay đạo diễn lỏi đời, thì cái lưỡi cũng cứ dẻo quẹo thành thói.

Mà Nhiên thì đâu có như mình tưởng tượng ra trong kịch bản.

Nàng sôi nổi hồn nhiên và đời hơn Nhiên của mình trong phim.

Giờ này chắc nàng đang say sưa nhảy. Cái sàn nhảy này ngập ngựa phía dưới. Nhưng phía trên sàn, vẫn ánh đèn lung linh. Những người tình và những người thất tình, hết thấy đều trộn vào trong khối không gian đêm đặc sệt khói, sáng chói, mờ ảo, đặc đặc, muồn nổi điên và vô cảm.

Nhiên mặc bộ quần áo bó lỏng lách, đánh phấn dạ quang nâng cao gò má, cười nụ cười

hồ ly. Nàng ban ngày là cô chủ cửa hàng bưu
thiếp. Ban đêm nháy, lĩnh mỗi tháng số tiền
gấp năm tiền lãi bán bưu thiếp.

Mọi thanh âm của sàn như át hết tiếng
người.

-24/4/2008-

Cõi người

Lão lui cui đi trong bóng chiều nhập nhoạng. Mùi hương thấp đỏ lòe trong nghĩa địa lan trong gió. Có lẽ giờ này đang là giờ nổi lửa phía bên đó. Lửa bên đó ra sao nhỉ?

Lão bần thần. Vừa đi vừa tưởng tượng những ngọn lửa xanh leo lét bên bờ những dòng nước của dải thiên hà. Lão thò tay vào họng móc ra mấy thứ hơi độc cứ lửng lơ vờn vờn từ dưới bụng dội lên. Không hiểu chiều hôm qua, cô vợ trẻ con cho lão ăn những thứ gì mà suốt đêm đến giờ lão cứ phải móc họng.

Lão vấp phải một cái má gió. Cái má nằm lù lù ở giữa bãi cỏ đẹp nhất của cái nghĩa địa tư nhân do lão cố công dựng nên.

Nguyên cái nghĩa địa này là mảnh đất vườn rộng hơn ba hec-ta. Ban đầu lão được

nông trường chè sắp giải thể chia cho cái khoảnh đất này để thử nghiệm trồng cà phê.

Lão lên nông trường này từ thời còn trai trẻ. Lão lấy một cô người mạn Tây Bắc cùng đội trồng chè. Hai vợ chồng ở với nhau, lam lũ sóng gió với nhau hàng mười mấy năm vẫn không có được đứa con nào. Cho tới khi vợ lão đột nhiên biến mất. Cả năm trời, lão bỏ việc đi tìm. Nhưng nghe đâu vợ lão đã đi theo người môi giới sang Trung Quốc làm vợ để con cho người ta.

Lão đau đớn ngấm ngấm trong lòng. Cõi đời của lão giờ trơ khấc mình lão. Lão ốm dúm dó hàng năm trời sau đó. Khi khỏe lại, lão bỗng nhiên thành người thừa của cái đội trồng chè nay đã bổ sung thêm mấy người trẻ dưới xuôi lên.

Lão ngồi ôm gối nhìn ra đồi chè hàng tuần liền. Sau đó quyết định lên gặp ông giám đốc, đồng hương của lão.

- Cho tôi một mảnh đất nào trên đồi cũng được. Nghĩa là cho tôi thuê đất ba mươi năm.

- Thuê đất? Để làm gì vậy? Anh có biết muốn thuê được thì cũng phải có dự án không?

- Thì chú cứ đồng ý đi đã. Rồi tôi sẽ trình dự án.

Ông giám đốc vẫn khẳng khẳng (điều này cũng thể hiện rõ sự coi thường công nhân của ông, mà thực ra là coi thường sự rách rưới của cái lão già cùng quê này):

- Anh cứ đưa dự án cụ thể khả thi của anh đi. Đâu khắc có đó mà.

Thế là cái dự án khả thi trông cà phê chữ nghĩa loẹt quẹt của lão được đặt trên bàn giám đốc.

Nhưng lão già tinh quái này không phải loại mù mờ rách rưới như ông giám đốc nông trường nghĩ. Lão thò tay rút tụt vào cái ngăn bàn lúng lờ một gói tiền dày cộp. Khi rút gói ấy vào, lòng lão nhói đau.

Mẹ kiếp, đó là cả quãng đời gian khó tích cóp của lão. Đồng của nả được chắt bóp nhặn thềm suốt mười mấy năm, thậm chí khi không có nổi mụn con, vợ chồng lão cũng chẳng dám đem nhau đi chữa vô sinh theo lời thiên hạ mách, sợ nhỡ đâu tiêu pha vô ích. Giờ thì con không có mà vợ cũng bỏ đi. Ngay lão, công ăn việc làm cũng bị hắt lên hắt xuống. Làm công ăn suất lương công nhân trông chè, mỗi ngày trông dăm luống, đến vụ thu hoạch thì tía chè, hái chè... Vậy mà cũng không có nổi một chân làm chắc chắn.

Không tiếc nữa. Chỉ tiếc nếu như thành giám đốc này không còn chút sĩ diện lãnh đạo thương công nhân.

May thay, chẳng cần phải trông mong vào tình thương không cân không lượng, đúng thời điểm đó nông trường sắp đến đoạn chạy theo cơn lốc thị trường. Không thể cứ bao cấp mãi. Ban lãnh đạo nông trường đang làm báo lố để chuẩn bị xin giải thể. Sau khi giải thể hoàn tất thì kết quả là mỗi anh lãnh đạo sẽ được nhận thầu vài chục năm một khoảnh đất làm dự án phủ xanh đồi trọc. Anh nào không thích đất miền đồi trung du, thích phố xá bên bãi thì được nhà nước đền bù cho một “cục” về hưu non mà trở về xuôi. Trong đám công nhân nghèo rất mừng tơi, anh nào không muốn về xuôi, biết cách cũng sẽ được đất mà trồng trọt làm giàu, xây dựng vùng kinh tế mới.

Lão lợt được vào danh sách ấy.

Lẽ ra không có cái nghĩa địa tư nhân này.

Hôm đó bão lốc và mưa đá làm sạt cả một vạt đồi. Vườn cà phê còi cọc run rẩy trong gió lốc, rồi tan tác vì trận mưa đá.

Lão chưa bao giờ khóc rống lên như cái hôm đó. Khi vợ bỏ đi, lão chỉ có duy nhất một dòng nước mắt lặng lẽ chảy xuống gò má đen sạm.

Nhưng hôm đó lão đã ngồi phệt xuống góc cà phê rồi khóc rống lên. Công sức chăm sóc cà phê của lão đã tan tành. Tiền vốn vay ngân hàng mua giống, đạm và lân đều tan tành trong sự cọt nhả tới vô cảm của ông trời. Trong cơn bão lốc và mưa đá, lão cũng nghe thấy tiếng than van khóc lóc khắp các vạt đồi của những người công nhân như lão.

Lão nghĩ, có lẽ đến lúc này thì tất cả cộng đồng trồng cà phê ở đây phải thừa nhận sự thất bại của mình. Cà phê còi cọc và cho ít hạt. Hạt cà phê sượng, không có mùi thơm ngào ngạt như cà phê xứ Ban Mê. Có lẽ mình phải tìm cách nào đó thôi. Cà phê không có duyên với xứ trung du này.

Lão gạt nước mắt đứng lên.

Nhưng lão cũng nghe thấy rất gần tiếng khóc của một đứa trẻ con. Lão lần theo tiếng khóc đó, nom thấy một đứa con gái chừng mười tuổi đang nức nở bên một cái xác. Lão đứng khựng lại nhìn. Đứa con gái khóc gọi không thôi:

“Mẹ ơi. Mẹ đừng đi. Mẹ ơi...!”.

Lão nhìn đứa con gái khóc rất lâu. Tiếng khóc của nó nhỏ dần, và rồi chỉ còn tiếng nức nở của một cơ thể gầy đói. Cơ hồ cái cơ thể nhỏ nhoi ấy như đang muốn gục xuống theo cái xác. Bão lốc vẫn vùn vụt đâu đó trên trời, quanh những quả đồi bị vật trụi cây lá, xơ xác trơ trọi hơn cả chốn hồng hoang.

Lão đến gần hơn. Và rồi đụng vào cái cẳng tay khẳng khiu:

- Đứng lên đi!

Con bé ngẩng lên nhìn người lạ mặt. Khi ấy lão nhìn thấy một ánh mắt của một đứa trẻ già có đến hàng trăm tuổi.

Lão muốn an ủi đứa con gái, nhưng chẳng biết làm cách nào.

- Nếu muốn, tôi có thể giúp.

Con bé vẫn chưa hiểu mình cần giúp gì. Nó lại nức nở tiếp. Lão an ủi:

- Đừng có khóc nữa. Đứng lên đỡ đằng chân đi. Để tôi đỡ cho đằng đầu.

Con bé vừa khóc gào lên vừa hỏi:

- Bác mang mẹ cháu đi đâu?

Lão tức khí, gắt lên:

- Đi chôn chứ còn đi đâu. Thế mày có muốn tao hộ một tay không? Hay thế nào?

Nhưng lão chợt nhớ ra, biết mang cái xác này đi chôn ở đâu? Muốn chôn ở khu nghĩa địa của nông trường cũ, nay đã chuyển thành khu dân cư nhập cùng hộ khẩu với địa phương, không phải dễ dàng.

Lão hỏi con bé:

- Mày ở đâu tới?
- Cháu không biết.
- Thế hàng ngày mẹ con mày làm gì?
- Mẹ con cháu hát ăn xin.
- Sao tao không thấy trông phách gì thế?
- Hai mẹ con cháu cùng hát, không có nhạc.
- Thế thì ai người ta cho tiền chứ?
- Mẹ cháu hát hay lắm.
- Thế làm sao mà bà ấy lại thế này?

- Mấy hôm nay mẹ cháu bị ốm. Khi chiều mẹ cháu bảo cố gắng đến mấy vườn cà phê trên này xin làm chân chăm sóc vườn, không đi hát ăn xin nữa. Mẹ cháu cố đưa cháu đi. Nếu không đi cố như thế, chắc mẹ cháu chưa chết. Ba hôm nay hai mẹ con cháu không có gì ăn cả.

Con bé cứ nói suốt, kể lể đủ điều. Lão không nghe thấy, không nhớ gì. Lão lẳng lẳng lấy cuốc đào một cái huyệt. Lấy chiếu bó cái xác

lại như bó giò, rồi khê khàng đẩy cái xác xuống hố.

Con bé cứ ngậy người ra. Không hiểu sao nó không khóc nữa. Lão phải nhắc:

- Mày khóc đi. Bây giờ thì cứ tha hồ mà khóc đi cho mẹ mày đi xuống dưới kia được mát mẻ.

Con bé òa khóc.

Bấy giờ bão đã lặng nên tiếng khóc đau thương của nó vang khắp đồi. Tiếng khóc dường như đưa ma luôn cả những cái vườn cà phê bị trồng ép trên những mảnh đất trời không dành cho chúng.

Lão vào nhà vùi nổi cơm nhỏ, lược quá trứng cứng đặt lên cái má.

Rồi lão lại vào nhà kiếm tờ giấy, cái bút.

Lão nắn nốt ghi (như ngày nào cố viết ra cái dự án xin thâu đất ngoặc ngoặc):

"GIẤY MUA ĐẤT

Tôi tên là:...

Tuổi:...

Là người đi hát ăn xin.

Do hoàn cảnh nay mẹ tôi đã chết, không có nơi chôn cất.

Được ông Lê Thoài thương, bán cho mảnh đất rộng hai mét, dài hai mét rưỡi, dùng để làm mộ phần cho mẹ tôi.

Địa chỉ mảnh đất: ở tại vườn cà phê (thời điểm mua đất), đồi Khoang, xã Yên Ngãi, huyện XX, tỉnh YYY.

Giá thỏa thuận là: hai cây vàng bốn con chín.

Tôi xin làm thuê cho ông Thoài để trả nợ trong 120 tháng (một trăm hai mươi tháng, tức mười năm).

Tôi cam đoan không làm điều gì sai. Nếu làm gì sai với thỏa thuận này, tôi xin chịu trách nhiệm trước pháp luật.

Ký tên (hoặc điểm chỉ)".

Con bé đã khóc xong, chùi nước mắt, nghe lão đọc cái tờ giấy một cách nghiêm túc, rồi ký tên. Hóa ra nó biết chữ, lại cũng còn viết đẹp hơn cả lão. Nó điền tên nó là Nguyễn Thị Hoan, tên mẹ là Nguyễn Thị Liên. Nó ghi tuổi nó là mười hai.

Lão nghĩ, con bé này mười hai mà còi như con mèo hen. Nhưng đôi mắt nó thì già ngang với lão rồi. Kể ra có nó làm vườn, lão sẽ đỡ hơn rất nhiều. Lão sẽ nhận nó là con nuôi. Nhưng mà cũng cứ tạm thế đã. Chuyện nhận

con nuôi đâu có dễ dàng thế. Cho mẹ nó nằm trên mảnh đất này là lão đã quá tốt với mẹ con nó rồi.

Sau này lão cũng không bao giờ tự hỏi vì sao ngày đấy lại dễ dàng cho một cái xác không quen biết nằm lại trên mảnh đất của mình như vậy. Cũng không biết từ đâu ra mà nhanh như thế cái sáng kiến bán đất rồi nhận con bé làm thuê trả nợ.

Từ đó, dân quanh vùng biết lão có đứa con gái làm thuê trong nhà. Lão báo với xã để khai tạm trú cho nó. Khi họ hỏi lão có nhận con bé làm con nuôi không, lão không ra lác không ra gật. Bữa ăn từ đó có người nấu nướng cũng ngon hẳn lên. Con bé học dần nhiều thứ, biết dần nhiều thứ. Hàng ngày nó dậy sớm ra vườn tưới rau chăm cây quả. Lão khoanh một khu đồi mà cà phê bị đổ nát nhiều nhất sau cơn lốc để dành một vườn rau sắng.

Rồi lão bỏ cà phê không trồng nữa.

Mảnh đất đồi của lão bỗng nhiên như có phép lạ.

Ấy là một hôm trời đất bình thường như bao ngày khác, lão và con bé đang cuốc đất

trồng thêm rau sắng thì nhất cuộc của con bé bỗng va phải một khuôn gạch cổ đánh cách. Lão lấy tay vạch đất với cỏ dại ra, lấy xà beng soi kỹ xuống dưới, thấy có một cái mộ tròn được xây bằng đá đỏ rất đẹp và bề thế. Đầu ngôi mộ có một bia đá cũng bằng một loại đá đỏ nhưng bóng mịn và ánh lên những ánh tựa ru bi.

Mồ hôi rịn ra hai bên thái dương. Lão hiểu ngay mình cần phải làm gì.

Lão vào nhà lấy hương ra thắp. Rồi tìm quanh quẩn trong vườn hái mấy quả cam, chanh đặt lên đĩa cúng.

Lão khấn:

“Nếu ngài có linh có thiêng, hãy cho con được thắp hương cầu khẩn ngài. Con không biết ngài là thánh nam hay thánh nữ, xin hãy báo mộng cho con. Xin ngài ngự trên mảnh đất này làm thần hộ mệnh cho chúng con. Con sẽ cho xây ở đây một khu mộ để gìn giữ ngôi mộ của ngài. Xin ngài hãy ban cho con một gia đình, cho dòng máu của con chảy sang những đời sau...”.

Đêm đó, bên ánh nến thắp trên ngôi mộ cổ, lão nhìn con bé. Thời gian qua nó đã lớn phổng lên từ lúc nào. Tim lão đập mạnh.

Lão cầm tay con bé kéo vào nhà.

“Mày cũng đã khá lớn và xinh lên rồi đấy. Nhiều lúc tao cũng định nhận mày làm con nuôi. Nhưng mày biết đấy, tao không thể. Dù sao thì mày cũng là một đứa con gái. Tao muốn có nòi có giống. Mày có hiểu không?”.

Con bé thấy sợ. Nhưng nó cũng đã quen với ánh mắt và những gì xung quanh lão già. Nó đã lớn và quen với cái mùi đàn ông còn vương trong lồng ngực lão già, người cư mang nó, người cho nó mắc nợ. Nó thấy cơ thể mình lạ lẫm từng ngày.

Nó chưa bao giờ hình dung những động chạm của đàn ông. Nhưng ngay lúc này, một bàn tay đàn ông đang rờ rẫm từng chỗ trên mình nó. Bàn tay lão già run và nhẹ nhàng dịch chuyển. Con bé im lặng đón nhận. Tự tay nó mở cái nút áo. Dưới ánh nến hắt từ ngoài ngòi mộ cổ, tràn ngập trắng và bóng đêm, bàn tay khô gầy đang nắn bầu ngực mới nhú cứng mà mịn như nhung nai. Mọi thứ động dậy khê khàng như có từng lớp mây mờ đang tan ra trong bầu trời đêm thơm mùi cỏ mật và hương nhang.

Lão dịch chuyển trong nó thật nhẹ. Như sợ bóng đêm sẽ vỡ òa. Lâu lắm rồi, lão không biết đến mùi hương cỏ mật và mùi nhang

cháy trong đêm lại nồng nàn đến thế. Con bé xoài người trên nền nhà rải chiếu cối. Nó bám chặt vào thân thể lão già như cầu cứu. Lão nắm tay khắp thân thể nó, thì thào:

“Hãy cùng nhau sinh ra những đứa con. Hãy làm vợ ta, cô bé ạ”.

Sau cái đêm đó, lão đồn số tiền có được trong nhà, vẫn theo cung cách cũ, chạy lên huyện nhét một phong bì vào tay anh uỷ ban xin cái đăng ký kết hôn, một phong bì vào tay anh địa chính xin cái sổ đỏ chuyển đổi đất vườn thành đất thổ cư.

Tin lão Thoài lấy được cô vợ trẻ con (nhưng khai tăng tuổi) lan khắp vùng. Nhưng một tin đồn còn lan nhanh hơn: ấy là cái tin đất đồi nhà lão Thoài có thần linh phù hộ, nếu chết mà được chôn trong cái khu đồi đó má sẽ phát. Người ta bảo nhau, hình như lão ấy có bán đất làm phần mộ. Giá đất làm phần mộ như thế như thế.

Thiên hạ bảo nhau thật nhanh hơn cá cơm lóc. Vào thời điểm này người ta không muốn chết theo hàng theo lối nữa. Người ta muốn hướng tới thế giới tâm linh theo cách của mình. Người sống kéo đến khu đồi Khoang ngày càng đông để mua đất cho người mới

chết. Rồi lại mua cho cá người đang sống, mỗi người một khoảnh chừng mười, hai mươi, cho đến cả trăm mét, tùy túi tiền.

Lão làm một nếp nhà mái bằng ngay trong vạt đất đã được cấp sổ đỏ thổ cư, có vệ sinh khép kín. Lão đó au và lồng ngực vòng lên như một gã trai. Lão mãn nguyện vì sự sáng suốt chuyển đổi mô hình kinh tế của mình. Lão bán từng mảnh đất nhỏ trong phần đất của lão cho người ta làm phần mộ, thỏa thuận trong từng hợp đồng bán đất rằng lão sẽ chăm sóc hương nhang đầy đủ mỗi ngày, mỗi tuần rằm mừng một.

Cô vợ trẻ con thì lớn dần lên thêm, xinh ra, khiến đàn ông trai trẻ đến mua đất cho người nhà hoặc cho chính mình cứ ngơ ngẩn nhìn bà chủ trẻ của nghĩa địa.

Mỗi lần bán xong một miếng đất, lão lại mua cho cô vợ trẻ con của mình một thứ. Cô vợ chỉ có mỗi việc là cơm nước và hàng ngày ra thắp hương khắp lượt những ngôi mộ trong nghĩa địa. Dĩ nhiên, đầu tiên là cô thắp hương trên ngôi mộ cổ, đến mộ mẹ mình.

Cô nói chuyện với mẹ thế này:

“Hồi đó mẹ đưa con đến đây nên con có của ăn của để rồi. Con chỉ còn chờ để cho lão Thoài đưa con, rồi con sẽ đi xa một chuyến.

Con thêm hát mẹ ạ. Con đã hứa với *anh ấy*, con sẽ hát cho *anh ấy* nghe một lần, rồi thì lại quay về đây hương khói cho mẹ”.

Đêm, cô vẫn doãi thân thể mình cho lão. Cô mong bụng mình có tiếng đập thậm thịch của một trái tim nhỏ. Cô mong từng ngày.

Không ai biết *anh ấy* của cô là ai. Nhưng chờ mãi chưa đẻ được con thì cô đi đã. Cô viết thư để lại cho lão, dặn rất cẩn thận là ngày ấy tháng ấy cô sẽ về.

Lão lại sống lại những ngày đau đớn ngấm ngấm khi người vợ trước bỏ đi. Nhưng có lá thư của cô để lại, lão không héo đi mà chỉ dữ tợn thêm. Lão bán đất cho thiên hạ với giá cắt cổ. Mặc dù vào thời điểm này giá đất ở trong thành phố cũng không sốt lên mấy, nhưng giá đất chôn lại đất kinh khủng, nhất là cái khoảnh đất nằm ở khu đồi Khoang. Cứ như thiên hạ thêm được chôn ngay lập tức.

Cô trở về sau bốn tháng. Trong bụng cô có những tiếng đập nhỏ xíu của một trái tim. Nó đập nhẹ nhàng nhưng đầy lo lắng.

Cô nhìn lão, sợ lão chạm tay vào cái bụng, sợ cánh tay già nua dữ tợn của lão sẽ

đập bung cái bụng của cô ra mà soi dưới ánh nắng mặt trời đang chiếu rọi gay gắt trên đồi.

Lão khẽ hỏi:

- Chứa từ khi nào?

Cô bướng bỉnh và dối trá:

- Khi sắp đi.

- Vậy là mấy tháng nữa sẽ đẻ con?

- Tôi không biết. Phải chờ thôi.

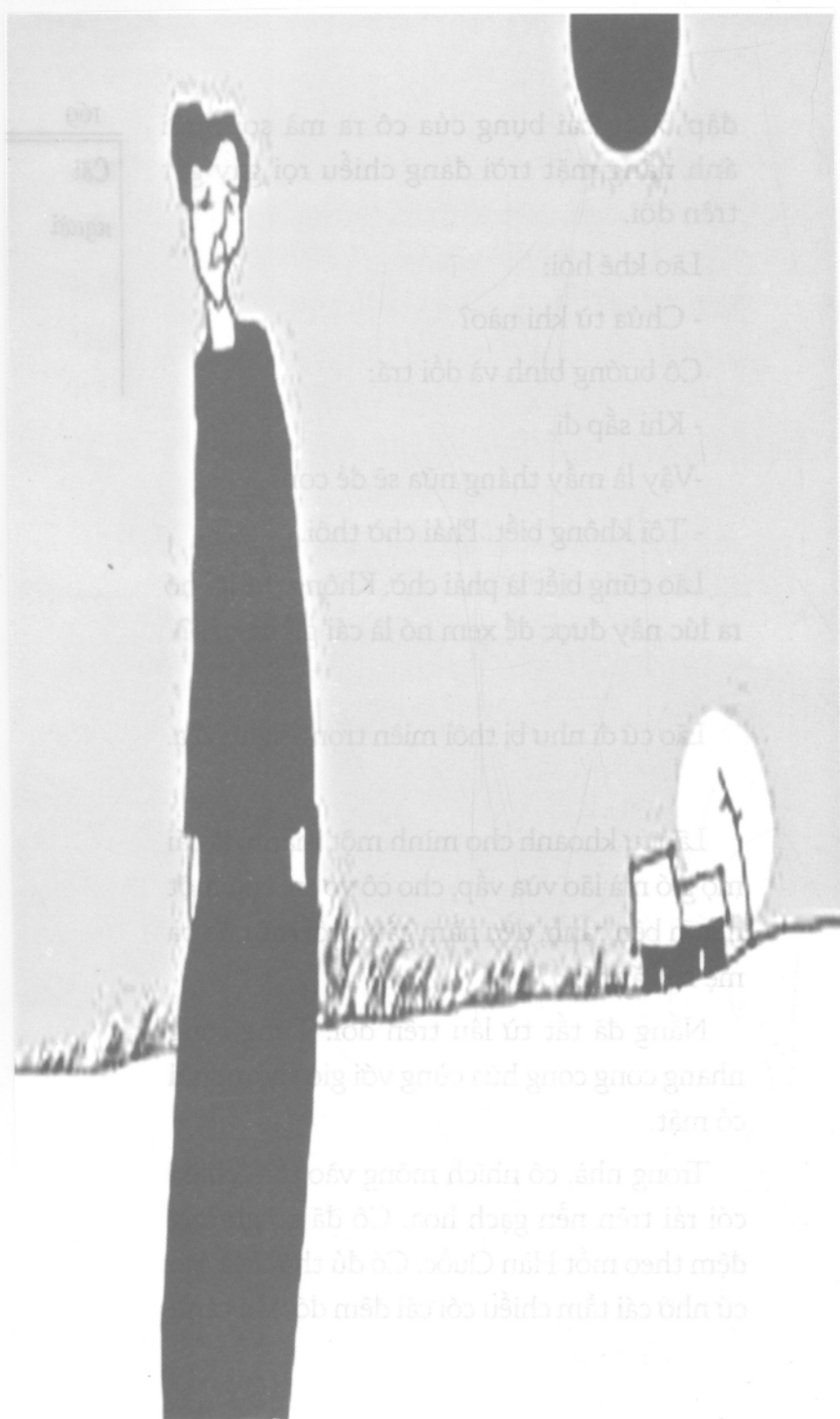
Lão cũng biết là phải chờ. Không thể lờ nó ra lúc này được để xem nó là cái giống nào?

Lão cứ đi như bị thôi miên trong nghĩa địa.

Lão tự khoan cho mình một mảnh, là cái mộ gió mà lão vừa vấp, cho cô vợ trẻ con một mảnh bên cạnh, đều nằm gần ngôi mộ của bà mẹ hát ản xin.

Nắng đã tắt từ lâu trên đồi. Từng cơn nhang cong cong hòa cùng với gió thơm mùi cỏ mặt.

Trong nhà, cô nhích mông vào tấm chiếu cói rải trên nền gạch hoa. Cô đã có giường đệm theo một Hàn Quốc. Có đủ thứ. Mà sao cứ nhớ cái tấm chiếu cói cái đêm đó, khi cánh

tay gầy gò già nua của lão nhẹ nhàng lướt trên cơ thể cô.

Nhưng cô cũng chỉ nhớ là nhớ thể thôi, như cách người ta nhớ đến cái nhục cảm kinh hoàng đầu đời.

Cô cố tưởng tượng ra gương mặt *anh ấy*. Cố hình dung giọng hát của mình khi hát cho *anh ấy* nghe.

Cô đã thì thầm với *anh ấy*:

“Em đã giữ lời hứa đến bên anh. Anh hãy sống cùng cơ thể em dù chỉ là khoảnh khắc. Hãy cho em một sự sống đập cùng trái tim em và anh. Chúng mình đã hòa quyện trong nhau mãi mãi. Em sẽ không bao giờ khóc nữa. Rồi em sẽ trở về để làm vợ người ta, lão già ân nhân ấy, để sau này được nằm bên mẹ. Hãy quên em đi. Chỉ còn tiếng hát của em luôn bên anh...”.

Lão cứ đứng trong khu nghĩa địa, tưởng tượng cánh chôn mình.

Vào thời khắc ấy, cõi âm và cõi dương đang mở cửa giao hòa. Lão nhìn thấy bà mẹ vợ ngồi nghiêng trên mộ. Hóa ra bà khá đẹp và dịu dàng.

Lão bảo:

“Tôi chót làm con rể của bà rồi. Nhưng cứ mạn phép mà nói, nếu ngày ấy bà đến sớm hơn, có khi bà không phải làm mẹ vợ của tôi cũng nên. Bà đi sớm nên tôi với nó cộc lệch quá. Con nó gọi tôi bằng ông mới phải...”.

Rồi lão cười ha ha khi cỏi người đang thăm dần chìm dần trong từng cơn gió đêm cứ thổi tới.

- Thái Hà, 5/5/2008 -

Vườn hài nhi

Phía sau bệnh viện là một vườn chuối rộng chừng nửa hec-ta. Cạnh vườn chuối là một cái ao nước khá trong.

Ánh đèn mờ ảo hắt ra từ những ngôi nhà thấp thoáng phía bên kia. Những búi dây tơ hồng nhằng nhịt bên dậu rào. Thi thoảng một đôi đom đóm bay qua mặt ao, bay mãi bay mãi như đi qua biển đêm.

Một người đàn bà cầm một bó hương và một gói kẹo. Người ấy đến một gốc chuối, khéo léo tách một mảnh tàu lá chuối làm đĩa lót, đặt gói kẹo nhỏ lên mảnh lá chuối. Rồi đặt đĩa lá đựng gói kẹo trên một mô đất khô ráo dưới gốc một cây chuối giữa vườn. Người đàn bà lấy hương và bật lửa ra. Hai tay định chấp lại thành kính, nhưng như chợt nhớ ra điều gì, người ấy chỉ ôm đầu lặng lẽ.

"Anh ạ, bây giờ tôi đang ở cái vườn chuối đó. Chỗ này ngày xưa bác Kính vẫn ra chôn những cái thai nhi bị bỏ. Anh vẫn hay đào giun câu ở đây. Rồi cái lưỡi câu của anh quăng xuống ao. Những con cá bị lừa ăn giun vườn chuối con mình trong ráng chiều. Cả cá nơi này cũng thế, tròn nung núc nhưng mắt con nào cũng đỏ hoe..."

Người đàn bà ngồi xuống một bãi cỏ rộng dưới gốc những cây chuối, chờ hương tàn.

Phía mấy cây chuối đầu vườn có tiếng động. Người đàn bà ngồi lui sâu hơn vào những gốc chuối to xù lâu năm.

Một lão già khập khiễng hiện ra trong ánh sáng nhờ nhờ của bóng đêm với nét mặt to bè, cái cằm râu bạc méo mó. Tay trái lão ta bê một bọc gì đó. Nách cấp một cái cuốc chim. Rồi lão ta ném chai rượu xuống đất, ném cái cuốc xuống đất. Lão đặt khê khàng cái bọc xuống cỏ. Lão lặng lẽ đào đất.

Cái hố đã vừa rộng. Lão già thành kính lấy hai tay bê cái bọc đặt xuống lòng đất rồi thành kính lấp đất. Lão san bằng mô đất vừa lấp. Dùng cuốc đánh dấu mấy vệt. Rồi châm hương.

Trong vườn chuối rộng mênh mông, gió lao xao thổi. Lũ trẻ ngồi vắt vẻo trên những búp chuối non. Thực ra chỉ khi có hương thì chúng mới nhất loạt ngồi dậy, nếm thử chút quả nhờ hương gửi tới. Bình thường đứa nào cũng nằm dài trong lòng đất chờ đêm tối buông xuống. Những đêm trăng sáng vằng vặc, chúng rủ nhau bay đến những ngôi nhà của mình, ngồi chầu hấu ngoài cửa đợi mẹ.

Đứa chị cả trong cái dãy chuối đầu tiên cũng ngồi chầu hấu đợi mẹ như vậy nhiều lần. Nó ngồi bên ngoài bậu cửa, đôi vai nhô lên gầy guộc. Chiếc váy duy nhất đã sờn, chỉ còn màu trong suốt giống đôi cánh thiên thần, mỗi tội bị thiếu mất phần đuôi nên nó vẫn chưa thể bay lên. Nó đợi mẹ lâu lắm. Hầu như đêm nào mẹ nó cũng chỉ lúi húi làm mọi việc ở trong nhà. May lắm mới có một lần nào đó mẹ nó mở cửa ra ngoài đổ rác. Nó quần lấy chân mẹ. Nhưng mùi rác làm nó cứ rời xa đôi bắp chân dẹt dẹt đó. Cái đồng rác nhà mẹ nó sao mà nặng mùi đến vậy. Chiều nào bà giúp việc cũng đi đổ rác một lần trước khi về. Nhà mẹ nó không thuê người ở qua đêm. Thế là sau bữa cơm tối lại lù lù một thùng rác nữa. Mùi bốc lên khắp gian bếp khiến đôi khi mẹ con bé buồn nôn, đành phải

bụng đi đổ. Khi đi đổ rác, lòng bà nặng trĩu. Con buồn nôn cứ y như ngày nào. Bước chân bà cứng lại như thế đeo đá. Bà thấy trong lòng buồn ngơ ngẩn mà cứ không hiểu mình buồn bã vì cái gì. Con bé lảng vảng quanh mẹ. Tiếng nó tha thiết. Mẹ ơi. Mẹ ơi. Chờ con với. Bà nghe trong không trung tiếng gì như tiếng con trẻ gọi. Đêm bà nằm mơ thấy những đôi cánh thiên thần. Thấy một thành phố đông tấp nập. Nhưng là một thành phố buồn. Mọi người đi qua cứ cúi đầu lặng lẽ. Chỉ có tiếng xe chạy qua lại là gây huyền não và tạo nên cảm giác tấp nập. Nhưng trên xe hầu như không có người lái xe. Nhìn kỹ lại, cả thành phố toàn là trẻ con. Chúng ngồi sau thùng xe chạy như bay qua mắt bà. Chúng la đà trên những tầng mái màu xám. Chúng đi tìm kiếm cái ăn y như lũ bồ câu bay tìm mồi trên những nóc nhà. Bà kéo tay một đứa. Cháu ơi, cho cô hỏi, đây là đâu? Đứa bé trai gắt gỏng. Rõ thật là. Lại còn không biết đây là đâu ư? Một giọt nước mắt chảy xuống đôi má xanh xao của đứa bé. Bà ngơ ngác. Sao cháu lại khóc? Đứa bé quệt nước mắt. Khi ấy bà nhìn thấy một bên tay và một bên chân của thằng bé bị nát bấy. Bà hoảng hốt. Cháu ơi, sao lại thế này? Cháu có đau lắm không? Nó gật

đầu. Cháu đã quen rồi. Cha mẹ cháu ở đâu? Họ ở trên đó. Ở nơi mà cô đang ở. Sao cháu không về nhà? Cháu không thể về nhà cháu được cô ạ. Vậy thì cháu là đứa con hư rồi. Trẻ con thì phải về nhà mình chứ. Đứa bé trai cúi đầu. Cháu là đứa trẻ hư phải không cô? Thảo nào mà cháu không được bố mẹ đón nhận. Ở trên cao kia cũng không lên được. Cháu cứ ở đây với các bạn giống như cháu. Cháu muốn làm đứa trẻ ngoan cô ạ. Có cách nào cô bày cho cháu với. Mẹ con bé hoảng hốt khi thấy đứa bé trai níu chân mình. Cháu ơi hay là cháu theo cô về nhà cô, cô sẽ tắm rửa thay quần áo mới cho cháu, cô sẽ chữa vết thương cho cháu. Đêm đó đứa bé trai theo chân mẹ con bé về nhà của bà. Nhưng khi đến cửa nhà, nó không làm sao bước vào căn nhà đó được. Nó bị thiếu chân thiếu tay, mà bậc cửa nhà ấy thì cao quá, có những hai con sư tử ngâm ngọc đứng canh hai bên. Sư tử cái hậm hoè: mày không thể vào đây được. Sư tử đực cá cưỡi: vào thì có thể vào đấy, nhưng mày không biết đâu, chỉ cần mày thành hình hài máu thịt trong ngôi nhà này, họ sẽ ngay lập tức lại đuổi mày đi khỏi. Mà lần này có khi mày còn bị mất cả cái đầu nữa cơ đấy. Đấy, cứ thử vào trong ấy mà xem.

Đêm ấy bố con chị cả đầu vườn chuối tỉnh táo luôn tay vào người mẹ nó thì thảo. Hôm nay không đi cái món chết tiệt bao kín ấy nữa, nhưng mà cô phải nhớ uống thuốc đây nhé. Mẹ con bé ngồi dậy vén tóc, lấy một viên thuốc ngửa cổ uống. Sau đó bà cởi hết xống áo, nằm xuống dang chân chịu đựng cơn khát của bố nó đang cuộn lên giữa đùi.

Sau khi thỏa cơn, bố con bé nằm vật xuống thờ khò khò. Mẹ nó vẫn tỉnh như sáo, hay là do viên thuốc đã khiến bà không sao ngủ được. Bà nghĩ đến những bận phải một mình chịu đựng cơn đau xé lòng, cơn đau do những mũi kéo và những cái thìa nong màng thò vào tạo nên. Bà đếm. Một. Hai. Ba. Mười lăm. Hai mươi. Hai mươi mốt. Hình như tất thấy là hai mươi mốt hay hai mươi hai bận. Không thể nhớ chính xác. Cái bận ấy, bà đã nằm lên cái bàn, dang chân ra, cái kéo đã thò ra thụt vào. Mọi chuyện diễn ra y như mọi khi. Vẫn là một mình bà với cái cuốn sổ y bạ. Vẫn cơn đau xé và cuộc quần quai đầy máu. Nhưng sao lần ấy về nhà đã vài hôm rồi mà bà vẫn thấy buồn nôn. Bố con chị cả đầu vườn chuối găm gừ với mẹ nó. Cô già vờ đấy à? Nếu cô không chịu chiều tôi thì đã có người khác. Thời buổi này mà tôi còn thích

về với vợ là may phúc cho cái nhà này đây. Bà nói tôi mới bị *cái ấy*. Ông ta gầm lên. Cô thế chớ nào thế. Y như lợn nái. Cứ động vào là lại có chuyện. Quê mùa như cô chồng nào chịu được há? Bà lại một mình đi đến nơi ấy. Một mình trèo lên bàn. Một mình dang chân ra cho người ta khám. Bị sót rồi. Bác sĩ phàn nàn khiến bà rụng rời. Chúng tôi sẽ làm đèn cho chị. Đèn ư? Trời ơi, sao nó lại dai dẳng đến vậy? Đã thò kéo vào làm tan tành rồi cơ mà? Bác sĩ bảo đôi khi thế, nếu không bỏ đi có khi chị lại sinh ra một cục thịt cũng nên. Bà rụng rời. Bác sĩ làm cẩn thận cho tôi đi. Người bác sĩ sợ bị kiện nên nhấn nài làm cái việc đó rất lâu. Cho đến khi bà gần như ngất đi.

Sau trận đó, chị em con bé nạp thêm một người em nhỏ. Người em này được mang đến vườn lúc còn ánh nắng mặt trời. Lão già lao công của bệnh viện ôm người em ấy tới, lẫn lộn trong một mớ bùng nhùng vải đưa nửa của nhà khác. Nó là trai hay gái? Mãi tới khi nó ghé tai con bé thì thảo mấy câu em là con trai đây, thì con chị cá mới nhận ra thân xác của cậu em tả tơi trước gió. Con chị cá tuôn rơi những dòng nước mắt. Nó quần cho em mình những mảnh lá chuối che đi cái thân thể bị nát bấy. Nó thấy giận mẹ nó đến

tóp cả vàng trán. Đêm nó lại về trước cửa nhà cha mẹ, chờ mẹ bước ra khỏi cửa. Nó không yêu cha mình. Nó giận mẹ nhưng không hiểu sao nó thêm được mẹ ôm trong vòng tay, dù chỉ một lần. Nhưng đêm đó mẹ nó hầu như không dậy được. Nó nhìn thấy mẹ bị sốt cao nằm trong phòng ngủ. Con giận mẹ tan biến. Nó thao thức ôm cánh song cửa. Nó gọi tha thiết. Mẹ ơi. Mẹ nó đang bay trong giấc mơ nóng giãy. Bà nghe thấy tiếng con trẻ gọi. Bà lặn ngụp trong biển máu. Những dòng máu đỏ sôi sục. Bà kêu gào. Trời ơi, con có tội tình gì mà phải chịu đau đớn thế này? Chúng nó rất nhiều. Vậy mà con không làm gì được. Con không làm gì được. Con ơi, các con hãy tha lỗi cho mẹ. Mẹ không thể, các con có hiểu không? Cái cõi dương này là cõi gì vậy? Nếu bảo là nơi chúng ta được sống đời hạnh phúc thì tại sao ta lại phải chịu đựng những khổ đau như thế này? Nếu như thế thì các con ơi, cũng đừng luyến tiếc làm gì. Đừng luyến tiếc cái vàng dương rực sáng trên trái đất kia. Những vàng dương tạo nên những thảm cỏ đẹp tuyệt trần, những cánh rừng xanh vô tận. Những dòng sông thác ghềnh bí ẩn. Khi ấy vàng dương khiến các con thêm muốn. Nhưng

sóng thần và nạn động đất, cơn sốt thiếu năng lượng thiên nhiên và cái ăn, những trận bão tố lụt lội, những trận dịch, những căn bệnh hiểm nghèo không phương cứu chữa, tất cả đã cuốn trôi đi bao nhiêu sinh mạng. Đó là khổ đau của nơi ta sống. Vậy mà tất cả những điều ấy vẫn còn chưa đáng sợ bằng việc con người chỉ có thể tồn tại bằng số mệnh. Nếu số mệnh báo không, thì mãi mãi chúng ta phải mang cái không ấy lang thang trên cõi vô hình vô ánh...

Khi bà than lên những lời ấy thì con bé rời tay khỏi cái song cửa mà bay lên cao.

Thằng bạn cỡ tuổi nó ở khu cuối của vườn chuối từ đâu bay tới. Thằng bạn này có thân hình vạm vỡ, vì nó đã không có số mệnh khi đã được bốn tháng. Thấy báo mẹ nó không yêu chồng mình mà yêu cha nó, còn cha nó thì không muốn bỏ vợ để lấy mẹ nó. Bà mẹ đã bỏ nó đi vì đạo đức loài người không cho phép.

Thằng bé chạm tay vào vai con bé.

"Đừng buồn. Hãy tha lỗi cho họ đi. Hôm nay tôi được mẹ gửi cho rất nhiều quần áo. Tôi sẽ cho cô với các em cô. Cô mặc đồ con trai cũng đẹp lắm".

Còn bé rầu rầu:

“Chúng ta sẽ không bao giờ lớn được. Mãi mãi sẽ chỉ là hài nhi”.

“Chúng ta sẽ lớn lên trong ý nghĩ. Những ý nghĩ sẽ tạo dựng thế giới riêng của chúng ta”.

Cả vườn chuối đêm đó có nhiều ánh sao lọt vào. Những hài nhi áo quần lạnh lặn nắm tay nhau ca lên những khúc hát thiên thần. Chúng tin rằng cứ ca hát những khúc hát thiên thần thật nhiều thì số mệnh của chúng sẽ được biến cải.

Cạnh vườn chuối, có một căn nhà tồi tàn lợp bằng lá gianh. Nơi ấy là nhà của lão lao công tên Kính.

Lão vừa chùi tay vào cái khăn lau khô, bập một hơi thuốc lào rồi ngồi trầm ngâm. Lão nhìn ra vườn chuối, đóng tai nghe những tiếng lao xao ngoài ấy. Lão sợ nhất những cơn mưa rào sẽ làm lộ ra những cái hổ chôn nông. Nhưng hôm nay không phải tiếng gió, cũng không phải do mưa rơi, có những tiếng lao xao rì rào lạnh cạnh của vụn vật trong vườn. Cả một vườn hài nhi.

Cả khu vườn cũng im lặng một lát nghe hai cha con lão Kính nói chuyện với nhau.

“Cái thai thứ 78 bị bỏ trong năm nay rồi phải không bố?”.

“Ồ!”.

“Bị bỏ hay bị hỏng hờ bố?”.

“Bị bỏ!”.

“Chà, buồn quá bố nhỉ”.

“Tao cũng không biết nữa. Chuyện của họ mà”.

“Bố ơi, hay là bố thôi cái việc ấy đi?”.

“Không được. Tao không làm, để ai làm cũng không yên tâm. Nhỡ đâu bọn trẻ bị bỏ mặc”.

“Hồi đầu bố có thấy sợ không?”.

“Bây giờ tao vẫn còn thấy sợ. Tao sợ lũ trẻ không được yên ổn trên đó thì lại về trách móc tao. Nhưng mà nhà mình nghèo quá. Lấy đâu ra gỗ tốt để lót cho chúng nó. Thôi đành khăn chúng chịu khó ăn sương nằm gió, rồi ra biết đâu hết thứ thách này sẽ cải được số mệnh”.

“Để con bứng chuối con ra trồng. Con đã trồng mấy trăm cây chuối con rồi bố nhỉ? Mỗi đứa là một cây chuối...”.

“Bố chỉ ước ao sẽ làm được một cái vườn tử tế. Bố tích cóp đến khi nào đủ sẽ quy hoạch lại cái vườn này. Con bảo có nên cho ai đó xây một cái vườn mộ?”.

“Không bố ạ. Con không muốn. Nhưng con sợ chuối ăn hết”.

“Ăn gì?”.

“Chúng nó”.

“Lũ trẻ à? Linh hồn cần phải có cây có đưa lối để lên thiên đường chứ”.

“Vậy mai mình đừng cho ai chặt thân chuối, cũng không bẻ buồng chuối nữa”.

“Không được. Cây có hoa trái của trời là dành cho con người. Khi lũ trẻ có được số mệnh, hơi thở của chúng sẽ hòa cùng vạn vật”.

“Bố xem này, bàn thờ nhà mình lúc nào cũng có những quả chuối vàng ươm, to nấn lên. Chuối được bón nhiều hài nhĩ tội nghiệp. Nhiều lúc con không tự hiểu được mọi điều trên thế gian này. Nếu sinh sôi nảy nở nhiều quá, liệu con người có tàn sát nhau như giờ đây con người đang tàn sát chính những giọt máu của mình? Con thấy sợ”.

“Sau này bố già không kham nổi việc này, không con thì ai làm thay? Ai có thể chăm sóc chúng? Nhưng nếu con mà chăm sóc

chúng thì đừng oán loài người. Con oán họ thì lũ trẻ sẽ sinh thù hận. Con phải dạy cho chúng biết cách hát những bài ca của những thiên thần. Khi ấy chúng sẽ có số mệnh...".

Trong vườn, người đàn bà lùi vào sâu hơn. Người ấy đã đi một chặng đường rất dài để tới đây. Một pháp sư báo rằng, khi chị bước chân ra ngõ, ông ta nhìn thấy một lũ trẻ bám lẫn nhăng bên cạnh và đằng sau chị. Nếu chị không làm lễ cho chúng, chúng sẽ không thể siêu thoát, chị cũng không thể sống đời yên ổn.

"Anh biết không, tình yêu của tôi và anh đầy tội lỗi. Người ta báo với tôi, trên cái cõi này thứ nào đẹp cũng đầy tội lỗi. Nếu anh không tin thì hãy trở về đây một lần thôi, trong đêm, để lắng nghe vạn vật đến từ trong quá khứ..."

Ngoài ao sâu, tiếng nước thì thụp. Tiếng cá quẫy trong đêm thắm.

Gió lạnh lao xao ngoài vườn hài nhi.

Không khóc ở Seoul

*Mai ngày em có tìm tôi
Thì tôi sẽ nói "quên rồi còn đâu"⁽¹⁾*

Cô lần trong bóng tối để đi đến cái giường có cái đệm lò xo quen thuộc.

Đèn trên tường đã tắt hết. Cô có thể với tay ra để bật lại công tắc tổng, sau đó đèn cảm ứng sẽ tự bật lên khi cô đến gần bất cứ một cái đèn nào. Nhưng cái công tắc tổng vẫn lạnh lùng trên tường.

Hai đùi cô lạnh. Chiếc váy hoa loang loáng trong cái bóng tối chật chội. Một dòng nước nhờ nhợ chảy xuống sàn.

Cô nghĩ cô sẽ đi đến một nơi. Ngày mai cô sẽ mua vé đi Ganghwa. Xuống cái vùng đất

⁽¹⁾ Thơ Kim Sô Uôđ-Nhà thơ Hàn Quốc cổ.

tuyệt đẹp ấy cô sẽ lại thuê một chiếc ô tô tự lái để đi tìm một người đàn bà.

Cô nhớ lại cái chuyến bay cách đây hai năm.

Khi đó họ đã làm xong thủ tục nhập cảnh và ra chỗ lấy đồ đạc. Người đàn bà đứng ngay sát đường băng chuyến, cách chỗ cô đứng không xa. Chỉ còn lại hai người bên băng chuyến. Người đàn bà trẻ tuổi mặc áo lông chồn đen khoảng chừng ba mươi khá đẹp, cao và có gương mặt dài thon thả. Những người khách đi cùng chuyến bay từ Hà Nội sang đã lấy xong đồ đạc và ra ngoài từ lâu. Cả hai đều sốt ruột chờ va li đồ đạc của mình vẫn còn mất hút ở đâu đó chưa thấy trên băng chuyến.

Bỗng người đàn bà cất tiếng:

- Hình như va li của mình và bạn ở phía băng chuyến bên kia cơ.

Hóa ra đó cũng là một người Việt. Trên máy bay người ấy ngồi sau cô hai hàng ghế.

Cô nhìn sang bên cạnh. Đúng là chiếc va li và cái thùng cát tông đựng quần áo và sách vở của cô nằm lù lù phía băng chuyến dành cho chuyến bay mới đến. Những người vận chuyển đã nhầm lẫn sao đó với số hành lý của chuyến bay trước. Cô chạy theo

chân người đàn bà có cung cách và dáng hình như người Hàn, nhưng lại có giọng nói Hà Nội chuẩn.

- Chị sang đây du lịch à?

- Không, cũng như cô thôi. Nhưng chắc cô mới sang?

- Vâng. Chị ở Seoul lâu chưa?

- Nhà máy của mình ở Jeonju. Bảy năm có lẽ rồi.

- Bảy năm? Vậy chị có số đó chứ?

- Không có. Nhưng tôi có thứ khác đảm bảo. Nếu xuống Jeonju chơi, nếu cần, cô đến nhà máy K, tôi làm ở đó...

Cô và người đàn bà mặc áo lông chồn màu đen không kịp chia tay nhau.

Người đàn bà lấy đồ đạc rồi thoát một cái đã ra được sát đường, nơi có dây xe tắc xi đỗ. Hình như chị đang lo lắng nhìn quanh như sợ điều gì.

Cô nhìn thấy một ông chủ người Hàn không còn trẻ, tay cầm một máy di động "cào cào" màu đen bóng loáng, sải bước đến bên một chiếc ô tô có cái đuôi xe dài như con vịt, phía sau ông ta là bốn người đàn ông trẻ dường như là đám cận vệ bọc lót. Tay lái xe nháy ra mở cửa xe cho ông ta và người đàn

bà. Rồi họ mất hút trên con đường từ sân bay Incheon hướng thẳng Seoul.

Những ngày sống ở Seoul sau đó, cô quên hẳn người đàn bà này.

Không phải cô mới sang thành phố này.

Đúng hơn, cô đã đi xuất khẩu lao động theo hợp đồng hai năm tại một công ty may ở Seoul. Hai năm gần như bị cầm cung trong khuôn khổ mà người chủ đặt ra cho công nhân Việt. Nhưng cũng thừa để cho cô kịp hiểu hết đường đi lối lại, những tập quán, những khúc mắc mưu mẹo trong cuộc sống thị thành xứ người. Cô biết cách đi tàu điện ngầm không mất vé, thói lấu cá của người lao động Việt. Vào ngày nghỉ cuối tuần hoặc ngày nghỉ lễ của người Hàn, cô cùng bạn bè đi lang thang khắp nơi trong cái thành phố xứ ôn đới nhấp nhô đồi núi.

Cái thành phố này thật dịu dàng với những ai mới bước chân đến. Mùa thu có lẽ là mùa đẹp nhất trong năm. Lá vàng rải thảm trên mọi góc phố. Lá vàng nhuộm sẫm núi Bắc Hàn. Như những tấm thảm vàng lấm lấm. Rồi đến lá đỏ. Cả cánh rừng Bắc Hàn đỏ như những bức rèm xa-phia thả xuống lưng chừng trời. Họ trèo lên núi, đi trên cỏ xanh.

Dẫm lên những bậc đá màu xám lạnh. Những dòng suối xanh màu xanh của đá lạnh chảy xuống chân núi, tìm về sông Hàn rồi lặng lẽ cuộn sóng ngoài biển xa. Những cô gái chàng trai xứ ôn đới của miền châu Á, mắt hình quả hạnh nhân, nước da mịn màng như trát sữa, đôi chân dài sải trên những con phố hun hút ánh sáng màu lam tím.

Cô được chủ sắp cho chỗ ở trong khu công nhân, lẫn người Việt và một số người các nước Philipine, Malaixia. Mỗi người được một phòng nhỏ xíu như cái khoang tàu. Khi nằm lên cái giường cũng nhỏ xíu như cái giường trên các khoang tàu, một đầu giường đặt xuống dưới một cái bàn, hai chân phải thò xuống giấu dưới cái ngăn bàn mà mặt của nó đựng đủ thứ sinh hoạt cá nhân lên đó. Được mọi người sang trước mách, cô cũng rình mắt khá lâu ở những khu chung cư của người Hàn trung lưu, nhặt được một cái vi tính xách tay đời cũ vẫn còn dùng tốt. Cũng cách này, cô nhặt được một cái nồi cơm điện, tiếp đến một lò vi sóng quay tậm toạch, đến một số đồ điện tử khác nữa như ti vi, tủ lạnh gì... Ở bên nhà mà sắm được những thứ này cũng phải đi làm mất dăm năm. Cô ra siêu thị bổ sung thêm những cái chảo, xoong điện,

bát i-nốc, đũa (cả bó dùng một lần vứt đi, nhưng cô cũng như dân lao động Việt không dùng cái gì một lần mà đã vứt đi).

Cô tập đánh vi tính hàng đêm. Xứ này mạng internet được nối ở khắp nơi, dĩ nhiên chỗ công nhân nước ngoài ở chỉ có duy nhất một phòng chung có hai máy cũ rích được nối mạng. Khi chủ vắng mặt, họ mang vi tính ra phòng chung tự cắm dây mạng và gửi thư về nhà. Chỉ có cách liên lạc đó là rẻ nhất. Nhưng nhà của cô chỉ còn hai bố mẹ già. Cô đành viết thư nhờ một người bạn ở Hà Nội in ra rồi gửi về cho bố mẹ ở quê. Cô kể chuyện đi làm ở Seoul. Việc của cô là đứng cả ngày để cắt chỉ thừa trên những mép may của quần áo. Đứng và dịch chuyển rất ít trong suốt cả ngày, đêm về chân cô sưng tấy như thận hư.

Ở Seoul không có hàng may đo tư nhân như ở bên nhà. Chỉ ít là hai năm ở bên này cô chưa bao giờ nhìn thấy một cửa hiệu may ngoài phố. Nhưng lại có rất nhiều xưởng may, công ty may ở thành phố này. Trong công ty của cô làm, chỉ có một số lao động được ký chính thức và được đưa đón từ Việt Nam sang. Còn lại, nhất là trong những ngày nghỉ và dịp vào mùa bận hàng, không hiểu chủ tìm đâu ra khá nhiều người Việt lưu vong

thuê họ làm tranh thủ, trả cái giá bèo bọt so với những công nhân chính thức.

Nhưng vẫn có rất nhiều người tìm đến sau đó.

Hàng buổi cô được chủ cho ăn cơm. Nhưng những món cay xè của người xứ lạnh kể cả món kim chi khiến công nhân người Việt bị đói. Họ cũng như cô phải mua thêm mì tôm, rồi ra chợ dành cho gia súc mua hàng cân tim bầu dục và trứng bao tử gà công nghiệp. Đêm họ xì xụp nấu trộm mì để ăn.

Một lần cái nồi cơm điện cô nhặt được bị cháy chập điện. Mùi khét và khói khiến cái còi báo động rú lên kinh hoàng. Cả khu ở nhốn nháo. Lính cứu hỏa Hàn chạy xe tới, tiếng quát tiếng huýt sáo khiến cô ngồi xệp dưới đất như chết lặng. Hôm sau cô bị chủ gọi lên trừ hẳn một tháng lương. Lão chủ xổ ra một tràng tiếng Hàn mà giờ đây cô có thể hiểu được đôi phần:

“Má mẹ con quê mùa thô lỗ nát. Chúng mày tưởng mình là ai hớ?”.

Đúng khi ấy, cô thấy con trai người chủ từ đầu xô cửa vào. Anh ta nom như một diễn viên điện ảnh, đúng mẫu người mà cô từng tưởng tượng khi xem phim Hàn bên nhà, và rồi có gì đấy thôi thúc cô tìm mọi cách để

sang đây. Trong lúc đang rất lo lắng, cô vẫn nhìn thấy chàng trai có đôi mắt hình bọ cam. Anh ta đưa mắt nhìn cô công nhân Việt rồi nhìn sang người cha.

Anh ta hỏi cha mình bằng thứ tiếng Seoul rất trầm:

“Sao vậy cha?”.

Lão chủ khoát tay:

“Lũ mọi ăn vụng trong chỗ ở”.

Anh ta nhìn xoáy vào mắt cô:

“Mọi ư?”.

Cô nhìn người con trai Hàn. Cái nhìn thẳng. Đôi mắt cô ánh lên thứ thép lạnh mướt như nhung.

Anh ta bỗng nhiên mỉm cười:

“*Ne, Moo Eeo Sil Do Wa Deu Ril Kka Yo?*”
(Tôi có thể giúp gì được cho cô?)

Cô lắc đầu, ngoảnh mặt ra chỗ khác.

Anh ta nói qua nói lại gì đó với người cha. Lão chủ lúc lắc cái đầu mập ú nơi cổ. Lát sau người con trai có đôi mắt hình bọ cam nhún vai nhìn cô:

“*Jwe Song Ham Ni Da!*” (Xin lỗi, rất tiếc...!)

Một người bạn gái cùng xưởng làm thì thào với cô trong giờ làm việc buổi chiều:

“Chắc bạn không biết, may có con trai lão ấy đến đúng vào lúc ấy, nếu không bạn sẽ bị...”.

Cô không hiểu? Cô vẫn chưa hiểu gì hết. Xứ này vẫn rất tuyệt đẹp với những chuyến tàu tốc hành, những ga tàu điện ngầm, những dải biệt thự xanh mờ góc trời. Cô kiên nhẫn cất từng mũi chỉ. Người bạn lại thì thào:

“Cứ nghe tôi nói nhé, đừng ngoảnh sang nhìn mà chúng nó biết đấy. Nếu bạn biết là đã có hàng chục công nhân nữ người Việt chúng ta bị lão ấy cưỡng hiếp...”.

Cô choáng váng, tưởng đầu như mình nghe lầm.

“Lão ấy sẽ trừ lương ba tháng liền cũng với những tội như của bạn nếu bạn không xinh xắn như thế này. Còn nếu trừ lương một tháng thì ngày mai bạn sẽ lại bị gọi lên cái phòng ấy. Lão sẽ cài chặt cửa. Không ai nghe thấy gì hết. Lão sẽ quật bạn xuống cái bàn, bật tung áo quần bạn. Nếu bạn chống trả, lão sẽ với cái gạt tàn bằng đá đập vào trán bạn. Nếu bạn phục tùng, lão sẽ cho bạn hai bộ quần áo rất đẹp. Có thể là một cái áo lông. Thêm một cái lắc vàng mười bốn ka-ra nam khá nhiều đá quý, nếu bạn còn là trinh nữ... Cái lắc này chẳng thể đem bán vì bây giờ để

biết được đá thật đá giả khó như leo sang sườn bên kia của núi Bắc Hàn. Cái lắt này chỉ có thể đeo nó khi lão đã ban cho”.

Cô hoảng hốt nhìn quanh xưởng. Người bạn vẫn đang nói như kể lẽ sự tình với chính mình:

“Con trai lão ấy khá đẹp trai đấy. Anh ta đang học ở một trường đại học có tiếng ở Seoul, trường này được tập đoàn Sam-sung bảo trợ. Bạn có nghe thấy gì không đấy? Đã có lúc tôi mơ tưởng anh ta đấy. Tôi tưởng tượng cảnh làm anh ta si mê mình, rồi thì...”.

Cô thì thào hỏi:

“Vậy sao?”.

Người kia không trả lời. Cô ta quay mặt vào công việc của mình.

Nhưng cô vẫn còn nghe thấy trong cái xưởng may lao xao này tiếng của những người nữ công nhân đồng hương của cô:

“Lão ta trước từng đi lính Pắc-chung-hi. Lão ta rất mê Sài Gòn. Cô nhớ giữ mình, đừng ốm, cũng đừng trình bày gì, đừng gây hóa hoạn. Nói chung, đừng bao giờ dẫn đến việc phải lên văn phòng để bị lão trừ lương. Nếu có gặp chuyện gì cũng đừng để nước mắt rơi. Đừng để nước mắt rơi...”.

Cô nom thấy trên tay cô bạn ban nãy một cái lắc vàng non nạm đá đỏ. Nhưng khi cô nhìn thấy nó, cái lắc như đang mờ đi trong ánh đèn nê ông của xưởng may. Cô sợ hãi lùi sâu hơn vào đồng áo quần đang chờ cắt chỉ.

Tối đến, nghĩa là khi đã được nghỉ, họ không có gì để giải trí ngoài cái ti vi cóc ghè đặt xem chung ở phòng ăn. Mà ti vi chương trình Hàn, chỉ có thể xem hình đoán lời. Cũng có thể hiểu đôi chút những câu chuyện tình diễn lệ và đầy bệnh tật nước mắt của các nhân vật. Công nhận diễn viên Hàn đóng phim hay quá, như thật ấy. Chuyện chẳng thấy có gì mấy (thậm chí nào ai đã nghe đã hiểu được ngần ấy từ khó ghê người), mà vẫn cứ sục sục theo. Dần dần thì cánh công nhân Việt cũng học được qua quýt những tiếng Hàn bồi. Họ có thể nói những lời cảm ơn, xin lỗi, vâng, không hiểu, đấy, nhanh lên...

Có một lần cô bỗng vớ được một quyển thơ tiếng Hàn ai đó để quên trên bệ cửa sổ phòng ăn. Cô cầm lên tay, lật qua lật lại cuốn sách. Rồi lần giờ từng trang. Cô cầm về phòng mình, lấy cuốn từ điển Hàn Việt ra tự tra một vài ký tự. Hóa ra đây là một cuốn thơ

cổ. Giấy đã ngả màu vàng xỉn, chứng tỏ cuốn sách đã cũ kỹ lắm rồi. Hình như người ta lôi ra phòng ăn để lót tay cái xoong canh kim chi. Nhiều chỗ giấy bị xé ngang, mất khối tờ ở trong.

Mãi sau này khi đã biết chút ít tiếng Hàn, cô mới đọc được đôi chữ trong hàng đồng bài thơ Hàn cổ. Nhưng mà cũng phải mãi đến khi cô sang lại bên này nhờ sự giúp đỡ của một tổ chức doanh nhân Hàn (họ đầu tư cho cô học tiếng Hàn để làm phiên dịch cho họ), khi cô đã gặp gỡ và trò chuyện cùng người con trai của ông chủ cũ ngay bên hành lang của khu giảng đường học tiếng Hàn dành cho người nước ngoài, khi ấy anh cũng đã biết tiếng Việt chút ít, khi đã qua giây phút ngạc nhiên gặp lại cô gái trong xưởng may, anh hồ hởi nói đủ thứ chuyện. Họ nói chuyện cùng nhau vào những giờ nghỉ giải lao, anh là giảng viên dạy tiếng Hàn, còn cô là học viên lớp trình độ B, anh cho cô xem văn bản những bài thơ mà anh rất thích của một nhà thơ cổ Hàn Quốc đã được dịch ra tiếng Việt, cô mới vỡ ra những ý nghĩa của các ký tự mà cô hầu như đã thuộc trong cuốn sách bên bệ cửa sổ phòng ăn năm xưa.

Hai bên đồi đầy hoa
 Chin-tal-le đẹp quá,
 Hái hoa em dâng tặng,
 Rắc đường anh đi qua...⁽¹⁾

Cô ngắm ngời về những câu thơ. Nó được phát âm qua giọng của một người con trai trẻ. Cô nghĩ nếu ngày ấy anh không vô tình bước vào phòng lão chủ, nếu anh không nhìn thấy ánh mắt lạnh mà mượt như nhung của cô, liệu lão ấy có làm những chuyện như cô bạn cùng xướng đã kể? Cô luôn luôn có cảm giác gai người khi đứng cạnh người con trai lão chủ cũ, mặc dù cô cũng rất muốn gặp anh. Có gì đó không được tự nhiên giữa họ. Một hôm cô bỗng nhiên nghĩ ra một điều, có thể cái ngăn cách họ đó là ánh đỏ của những viên đá xa-phia lấp lánh trên tay cô bạn cùng xướng.

Lão chủ cũ vẫn luôn nhắc cô về làm lại ở xướng. Lão sẽ trả công cao hơn ngày trước. Lão sẽ cho cô thời gian đi học. Lão cảnh báo

⁽¹⁾ Chin-tal-le: loài cây mọc tự nhiên khắp nơi ở Hàn Quốc, có thể sống ở nơi đất cằn cỗi. Mùa xuân, nở hoa sớm nhất, lá mọc sau khi hoa nở, báo hiệu mùa xuân.

cho cô biết về cái tổ chức đang tài trợ cho cô thực chất ở bên Hàn là một tổ chức chưa có thương hiệu, rằng bên này có rất nhiều những tổ chức đại loại như những ổ môi giới tìm kiếm cô dâu Việt, ổ đào tạo gái các nước phục vụ các đại gia... Nếu may mắn hơn, thì sẽ là những chân phiên dịch kiêm gái bao cho các ông chủ. Lão còn bảo gái Việt trẻ dai, không nhanh già như gái Hàn. Lại còn mỏng mảnh như cánh hoa, nên dễ bị người ngắt. Lão cười cười khi cho cô biết những thông tin “nội bộ” này. Thực ra cũng chỉ có lão mới dám nói cho công nhân của mình nghe những chuyện như vậy. Lão nói bằng cái giọng thô tục và chồn vờn. Lại cố ý khẳng định sự ưu ái của mình với những cô gái đến từ phương Nam xa xôi. Lẽ dĩ nhiên khi một cô gái không nơi bầu vú thì lão chính là cứu cánh.

Mới tháng trước cảnh sát Hàn khuê một lượt khắp khu vực NamDaemun cho đến khu vực Myeongdong, dồn được hàng trăm lao động Việt lưu vong. Nghe nói mỗi chủ thuê tùy theo mức độ đã phải chịu phạt từ mười triệu đến hai mươi triệu won. Cũng có người không chịu khai ra chủ thuê mình. Nhưng tất cả số lao động lưu vong này đều bị giam giữ nửa tháng rồi bị trục xuất.

Hôm đó cô đang đi lang thang ở NamDae-mun Marker. Cô đi đến khu vực này bằng subway theo đường line số 4, đến bến chợ, cô theo lối thoát 5 lên mặt phố. Khu vực này nổi tiếng ở Seoul bởi rất nhiều siêu thị lớn nhỏ, chợ đêm, hàng hóa đủ thể loại, quần áo từ một bình dân đến một xa xỉ, đồ gia dụng, đồ trang sức... tràn ngập. Đặc biệt là hàng dây cửa hàng bán sâm, nhung, linh chi... và những biệt dược mà người Việt rất chuộng. Cô cứ tần ngần đứng trước một gian hàng sáng choang treo đầy áo lông thú. Chao ôi, những chiếc áo lông mới đẹp làm sao. Cả đời cô chắc chỉ dám ước ao có được một chiếc. Đây kia, nó nằm lẫn trong đám áo lông các loại đều cùng màu đen. Nó là một chiếc áo lông chồn rất nhẹ nhàng và quyến rũ. Cô giơ tay ra vuốt nhẹ chiếc áo, dường như mùi thơm của loài chồn hương vẫn còn thoang thoảng. Chủ hàng là một cô gái trẻ tươi cười chào mời. Nhưng khi nhìn rõ ra một cô gái Việt, cô ta ngoáy người bó vào trong lâu bầu cái gì không rõ. Cô nhìn cái áo một lúc rồi đành phải bước đi.

Khi đó, một tốp cánh sát mặc thường phục ào vào chợ. Họ xoáy mắt nhìn những cô gái những chàng trai xa lạ, không giống cái

phom của người Hàn. Họ mời đứng lại xin phép được kiểm tra giấy tờ. Họ giải thích bằng tiếng Hàn rồi bằng thứ tiếng Anh nặng trịch. Người nghe không hiểu gì nghĩa là chắc chắn không phải người Hàn. Họ gom lại từng nhóm đưa lên xe mất hút.

Cô lúi vào trong một cái rest-room, chờ cho tốp người đi khuất rồi vội vã trở ra khu chợ đông đúc nhất, dễ trà trộn nhất.. Bỗng nhiên có ai đó kéo tay cô rất mạnh. Cô nhìn sang, thực ra cô cũng chưa kịp nhìn thấy gì thì đã bị cái tay đó kéo chạy đi rất nhanh. Đó là tay lái xe của lão chủ cũ. Cô cố gắng giật tay lại. Nhưng gã kia vừa thở hổn hển vừa nói một tràng tiếng Hàn. Khi ấy cô mới chỉ kịp hiểu ra có một đôi ba ý: *cảnh sát, giấy tờ không hợp lệ, trốn...* Gã lôi cô gần như là ném lên ghế sau chiếc xe hơi đen bóng của lão chủ cũ. Lão này đang ngồi ngay cạnh, nhăn mũi. Lão lại nhắc mấy từ: *cảnh sát, giấy tờ không hợp lệ, trốn...* Cô cáu tiết bảo tôi không phải không có giấy tờ, tôi đã có sổ đỏ tạm trú hai năm, nhưng tôi không thích gặp cảnh sát Hàn của nhà lão. Cô cũng không tự hỏi vì sao lão lại biết cô đang ở chỗ này. Cô đang cố tìm hiểu sao lão cứ xuất hiện trước mắt cô, dường như muốn tranh giành vị thế với con trai lão vậy.

Chiếc xe đưa cô đến văn phòng làm việc của lão. Cô không ngờ mới hai năm cô không đến, nơi xưởng cũ chỉ còn có một vạt đất là quen thuộc, còn lại đã là một khu xưởng sang trọng, văn phòng nằm tách riêng, xung quanh có những vòng dây leo rất đẹp.

Đã có sẵn phiên dịch biết chút ít tiếng Việt. Hôm đó cô được lão chủ cũ trọng thị mời về làm ngoài giờ đi học, với mức lương cao nhất ngưỡng so với mức sinh hoạt của một sinh viên như cô: *tám mươi ngàn won nửa ngày công*⁽¹⁾.

Khi đã bình tĩnh trở lại, cô bỗng hiểu và trao đổi khá lưu loát bằng tiếng Hàn với lão chủ cũ, thì thoảng mới phải nhờ đến tay biết tiếng Việt chút ít kia. Lão mừng lắm, nói rằng nếu cô giúp lão giao dịch được những cuộc giao dịch thành công thì lão còn có thưởng. Cô báo, cô đi làm thể này thì coi như trốn những người ở Trung tâm kia đã bỏ tiền ra nuôi cô ăn học. Lão suy nghĩ một lúc rồi báo lão sẽ gặp thương lượng trực tiếp với Trung tâm đó. Lão sẽ trả một cái giá thật cao giúp cô rút khỏi danh sách được ưu ái ở bên đó. Lão báo cô chớ có tiếc cái chỗ đó, vì trước mắt cô không thể hiểu lòng dạ những thị dân lớn lên từ bùn đen và đá núi xứ kim chi. Nhưng, lão

⁽¹⁾ Tương đương 80 USD.

nhắc, cô đừng có nói chuyện ốm đau, cha mẹ già yếu... với lão. Và tương lai cô chính là người sẽ giúp lão sang làm ăn ở Việt Nam. Lão dự định sẽ mở rộng thị trường may mặc sang đó. Chắc chắn một Hàn vẫn cứ tiếp tục ăn khách ở quê hương cô.

Cô biết những người chủ lao động xứ này không chỉ khắc nghiệt với người làm thuê. Họ còn khắc nghiệt với chính bản thân mình. Nhiều chủ xưởng có đến năm sáu xưởng may, hay làm giày, đồ trang sức mỹ ký... ngày ngày vẫn đến một trong các xưởng cùng ngồi làm việc với công nhân. Làm cả ngày chỉ dám nghỉ nửa tiếng ăn trưa. Nếu xưởng đến mùa hết việc, lập tức họ đi tìm ngay việc cho chính mình và công nhân của mình ở những xưởng khác. Họ lao vào làm, tay chân nứt toác y như người làm thuê.

Mọi việc sau đó được sắp xếp ngoạn mục đến nỗi chính cô cũng không thể ngờ. Trung tâm đã nuôi cô ăn học hàng năm trời đồng ý nhận tiền bồi thường. Thực chất chẳng khác mấy so với dự đoán của lão chủ, họ nuôi những cô gái ăn rồi học tiếng Hàn cũng chỉ là để có những nơi “mua” các cô đi như thế này. Mà học hành càng giỏi giang, càng mang dáng dấp trí thức thì giá càng cao.

Con trai lão chủ nhận với trường dạy tiếng nơi cô học rằng cô có chút họ hàng với nhà anh, rằng anh chính là hậu duệ của Lý Long Tường hoàng tử xưa của nước Việt lưu bạt sang xứ sở kim chi này. Lão chủ trả tiền bồi thường, khoái chí vì sáng kiến nhận sằng dòng dõi cao sang của con trai.

Cô viết thư về cho cha mẹ, kể qua loa cuộc sống mới. Hàng sáng cô vẫn gặp người con trai lão chủ bên hành lang sảnh đường. Anh giảng giải tiếp cho cô nghe ý nghĩa của những câu thơ trong cái bài thơ đang dịch dở dang:

Khi anh đã chán chường

Bỏ em mà rời xa

Lòng em, dù khắc khoải.

Cũng không khóc đâu mà...

Nhưng tất cả những lời giảng giải của anh giờ đây lại mang sắc thái khác. Cô ngỡ rằng anh đang hối thúc cô phải nắm càng nhanh càng tốt những từ những ngữ tượng hình khó nhằn này. Khoảng cách giữa họ giờ đây gần hơn một chút. Nhưng những cành lá kim-sam vàng bay bay trước khung kính hành lang sảnh đường không làm cô rối trí như trước.

Giữa những cuộc trò chuyện như vậy, có khi là một cuộc gọi gấp gáp của mấy cô bạn cùng xướng mấy năm trước, nay đã là dân lưu vong:

“T ơi, con Phương bị tóm rồi. Hình như thằng Hoán nó thù nên đã báo cho cảnh sát biết chỗ ở. Chỉ một tuần nữa là nó bị tổng lên máy bay về quê. Về quê thì biết làm gì để trả món nợ mua suất đi. T ơi, cậu còn có cái cuốn sổ đỏ, chúng tớ thì đã lê những tháng ngày đẹp nhất trên xứ sở Cao Ly này, hàng ngày chạy trốn đủ thứ: cảnh sát, những nơi công cộng, đám đông. Chúng tớ không còn biết đến chữ “công dân”, “chính quyền”, “công sở” bao nhiêu lâu rồi”.

“Mày ơi, con Hồng đẻ con rồi. Con trai. Nó đang tìm người nhận bé thuê con nó về nước. Vãn giá ấy thôi, một ngàn đô sau khi trao được con nó cho người nhà đón ở sân bay. Có mỗi nào thì mách nhé”.

Cô ngáp ngừng:

“Sắp có người về đấy. Nhưng là đi theo đoàn để phiên dịch”.

Bên kia năn nỉ:

“Cố lên. Có cách gì tiếp cận với trưởng đoàn không? Nó không gửi được con về nhờ

ông bà nuôi thì vợ chồng nó chết sặc. Trốn chui trốn lủi lại còn con nhỏ. Làm sao đây?”.

Anh con trai lão chú cứ đứng im phắc đợi cô.

Lại có khi là một dòng nhắn tin:

“Lão chú lại gọi tao lên văn phòng rồi đóng chặt cửa lại... Thôi, tất cả cũng để đối lấy những đồng đô la. Ở nhà thì cả đời tao không bao giờ có thể kiếm nổi”.

Cô chóng mặt. Nhưng may là đã đến giờ vào lớp nên anh con trai lão chú không thấy nét mặt cô đang tái mét lại.

Sau giờ học, khi chưa phải đến văn phòng của lão chú để phiên dịch cho lão, cô lại lang thang lên NamDaemun Marker. Cô cứ loay quanh mãi bên cái gian hàng sáng choang treo đầy áo lông thú kia. Chiếc áo cô thích vẫn nằm lẫn trong đám áo lông các loại đều cùng màu đen. Cô chợt nghĩ hình như cái áo lông này rất quen thuộc với cô, như là cô đã gặp nó ở đâu vậy. Chẳng nhẽ áo cũng có linh hồn. Cô chú bán hàng nhìn cô lạnh lẽo. Chắc cô ta đã chán kênh kiệu với mình. Cô bước đi sang gian hàng khác rồi sau đó cô không quay lại đây một lần nào nữa.

Một ngày cô chợt nhận ra mình đã quen với sự có mặt của người con trai lão chủ. Mỗi cánh sắc tuyệt đẹp mở ra dưới bầu trời, dường như đều có hơi thở và giọng nói hấp dẫn của anh bên cạnh. Cô cảm thấy mình nên coi mở hơn với lão chủ, người trên thực tế hiện nay đang giúp cô hơn hẳn nhiều cô gái Việt khác. Cô soi gương, nhận ra dạo này nước da mình đã trắng trẻo và mịn màng hơn hồi ở nhà. Vẻ mảnh mai của cô từ khi nào đã tràn khắp từng tế bào, tạo nên một vóc dáng nhẹ nhàng quyến rũ. Cô chẳng có gì phải lo lắng ngoài những bài học tiếng để quyết tâm trở thành một phiên dịch giỏi về lĩnh vực kinh tế. Cô còn tìm đọc những cuốn sách kinh tế viết bằng tiếng Anh được dịch ra tiếng Hàn. Cô biết mình không sánh được với những sinh viên ở bên nhà sang đây học đại học, nhưng họ lại thua cô về thực tế ở đây.

Hôm đó, cô phải cùng lão chủ tiếp khách của công ty. Khách là ba doanh nhân dưới Bu-san lên. Cô không phải làm phiên dịch, nhưng lão chủ báo đây là dịp cho cô luyện tiếng. Thời tiết hôm đó ở Seoul rất lạnh, dưới hai độ. Phòng ăn xinh xắn được lát gỗ

ấm sức nhờ hệ thống sưởi phía dưới. Năm người họ rất vui vẻ. Họ ngồi xếp bằng ăn món vịt quay cuốn kẹp kim chi. Sau đó vào phòng karaoke. Vừa hát vừa uống rượu sô-chu. Họ ngợi ca vẻ đẹp của cô. Ba người đàn ông cộng lão chủ và một cô gái mảnh mai thuần nét phương Nam nói tiếng Hàn uyển chuyển tuy vẫn còn hơi ngọng nghịu. Ba người đàn ông cộng lão chủ khen ngợi sự thông minh của cô gái Việt. Cô nghĩ ngày ở nhà có nằm mơ cô cũng không bao giờ hình dung có ngày mình lại được đứng vào hàng ngũ “có học vấn” như giờ đây.

Cô còn lâng lâng như thế khi ngồi trên xe lão chủ để về. Cảm giác lâng lâng theo đuổi cô mang dáng hình một người con trai Hàn. Anh đang cúi xuống bên cô. Cô cảm thấy hơi thở của anh. Đôi môi anh. Những vằn thờ trượt về bên cô ngọt ngào. *Hai bên đồi đầy hoa. Chín-tal-le đẹp quá...*

Cô vươn người đón nhận nụ hôn. Cô cố nhồi người đón tiếp những nụ hôn cuồng nhiệt có mùi rượu sô-chu. Cô không muốn khép lòng mình với người con trai này nữa. Cô cần anh. Cô đã quen với sự có mặt hàng ngày của anh mất rồi. Cô cảm nhận sức nặng của anh ập xuống, mạnh và dồn dập, khiến

cô đau đớn và ngạc nhiên thấy mình thỏa mãn vì sự đau đớn này.

Khi cô tỉnh dậy, thấy mình vẫn đang nằm dài trên chiếc ghế sau của chiếc xe. Váy áo nhàu nhĩ. Lão chủ ngồi đốt thuốc sau tay lái, im lặng. Cô nhóm dậy, cố nhớ lại mọi việc.

Lão chủ nhá hơi thuốc xong, quay lại nhìn cô:

“Cô thật dẻo dai. Hiếm gái Việt nào được như cô”.

Cô muốn bầm nát bộ mặt lão. Muốn gào to lên. Muốn khóc và cào nát thân thể mình.

Lão chủ nhẹ nhàng:

“Thực ra đàn ông ai cũng thể thôi, bất kể trẻ hay già, trí thức hay không trí thức...”.

Tiếng gió lao xao bên ngoài trời đêm Seoul. Trên bầu trời có những vì sao đang đổi ngôi. Dưới kia sông Hàn đang cuộn cuộn chảy.

Cô mở cửa xe, muốn chạy xuống dòng sông ấy. Lão chủ vẫn nhẹ nhàng, trời ơi cái giọng ấy hồi trẻ chắc cũng y hệt người con trai:

“Cô đừng phí phạm thể. Thân thể cô có giá lắm. Trí tuệ cô còn có giá gấp đôi. Cô cứ

vui vẻ sống. Làm việc cho tôi trung thành. Vài năm nữa cô sẽ có một gia sản đáng giá khi về nước. Nghe nói bên đó mà có được căn biệt thự và tiền gửi ngân hàng thì đàn ông xưa không hết. Cô sẽ chọn một thằng đàn ông nào đó đẹp mã như thằng Lee nhà tôi mà làm chồng. Nếu thích cảm giác với tôi, cô chỉ cần gọi một tiếng, tôi sẽ bay ngay sang Việt Nam”.

Lần này thì lão phá lên cười thỏa mãn.

Rồi lại tiếp:

“Ngày trước cũng có một cô gái Việt đẹp như cô. Nhưng có lẽ khôn hơn cô. Cô ta nay là vợ nhỏ của một tay chủ tập đoàn Lt. ở Jeonju. Họ có một khu nhà nghỉ tuyệt đẹp ở Ganghwa...”.

Cô bỗng nhớ lại từng lời của người con trai lão chủ hôm nào:

“Tay chủ tập đoàn Lt. đã từng đón tiếp tôi khá sang trọng tại một trong những khách sạn Lt. sang trọng nhất. Khi chúng tôi đến, ngoài cửa là một biểu tượng Lt. được khắc bằng đá lạnh, nước đá lạnh chảy lóng lánh trên sàn đá hoa cương. Hàng chục thư ký cao to cổ cồn sáng bóng đi ngay sau ông ta. Còn đi bên cạnh ông là một phiên dịch, một cô gái Việt đẹp kỳ ảo. Tôi nhận ra

đó là cô gái đã từng làm thuê cho xưởng của cha tôi...".

Cô cố ngăn dòng nước mắt.

Khi lão đẩy cô vào khu phòng thuê, trong cơn chênh choáng cô vẫn nhìn thấy một cái bọc gì đó treo phía ngoài cửa. Cô với cái bọc, bóc lá thư. Một dòng chữ Hàn khá đẹp hiện lên trước ánh mắt ngạc nhiên của cô: "Tặng em vì tôi biết em thích cái áo này".

Cô run lên.

Cô muốn bật đèn, xem thử cái áo đó. Nhưng cái công tắc vẫn cứ trơ lì ở tận nơi nào trong vũ trụ vô hình không trăng sao, không có lá cây *kim-sam* vàng bay bay trước khung kính hành lang sảnh đường. Cô đã chết lặng trong bóng tối rất lâu. Rồi cô lần tới từng nhích một. Giơ tay ra sờ vào cái bọc. Cô nắm thấy lớp lông mềm mại của loài chồn. Thoang thoảng một mùi hương xạ. Một chiếc áo lông chồn màu đen hiện trên hai tay cô trong bầu trời đêm bằng bạc của cái thành phố xứ ôn đới.

Cô chợt nhớ ra người đàn bà Việt mà cô đã gặp ở sân bay ngày ấy. Người đàn bà mặc một chiếc áo lông chồn đen giống hệt chiếc áo mà cô thích.

Cô nghĩ rằng mình cần phải đi tìm bằng
được người ấy.

Giữa hai đùi cô khi đó đã khô khốc.

Chỉ còn hai hố mắt đen ngòm nhìn trừng
trừng vào màn đêm Seoul.

Không

khác

ở

Seoul

-21/5/2008-

Đêm ở hồ Hỏa Tước

Hồ lóng lánh muôn ngàn ánh ly tan.
 Những vụn vỡ bay bay vào vũ trụ.
 Những ánh ngũ sắc tràn ra thấm đẫm những
 cánh lá cuối mùa.

Hè đi đột ngột như cơn lốc.

Mới hôm qua từng cơn gió bức bối còn
 lang thang trên đồng bằng, vương trên nóc
 các tòa nhà cao nhất thành phố, rồi chui
 xuống treu cột khắp góc ngách phố. Mới
 hôm qua mọi sự vẫn nguyên vị trí của nó.
 Chiếc ti vi ột ột báo tin thời tiết.

Mẹ chồng bảo:

- Lấy nhau chừng ấy thời gian mà vẫn chưa
 thấy có gì. Mà có đẻ được không đấy hờ đâu?

Mẹ chồng vào bếp, bật tanh tách ngọn
 lửa bếp ga, bùng lên lại tắt lịm, bùng lên lại
 phật xuống.

Con Tương rú, ra đằng hồ Hỏa Tước mà cầm lấy một miếng đất phòng thân. Bây giờ khắp thành phố này chỉ có mỗi chỗ đấy là còn có thể cầm đất ăn ở liệu, không ai biết đâu, bí mật đấy nhớ. Còn thì hết rồi. Bãi rác cũng không còn.

Tương nói xong thì rõ ga cái xe SH cho chồm lên vỉa hè.

Cô ngạc nhiên hỏi hồ Hỏa Tước là cái hồ nào? Chân nhảy xuống hè, suýt nữa bị bóng bỏ. Tương cười khanh khách. Thế cũng đòi làm cán bộ phong trào. Vẫn còn *ngây ngô cụ* lắm Kỳ ơi.

Buồn cười thật, con bé Tương này lúc nào cũng thích nói khác người. Nó không dùng cụm từ *ngây thơ cụ*. Nó lắm mưu nhiều kế. Nói thì đến con kiến cũng phải nghiêng mình. Nhưng viết báo thì đọc chán lè. Lúc nào cũng chỉ mấy cái *fom* ai? khi nào? ở đâu? cái gì? Lời lẽ thì choang choang như sáo sậu sắp nổ lồng. Đọc xong bài báo của Huyền Tương, thấy lòng trống rỗng. Lẽ ra nó nên làm cán bộ phụ nữ phường thay cái chân của Kỳ mới phải.

Đêm, hai người ra trước hồ. Cái hồ xanh xanh nằm ngay gần những con phố tạo nên

Trung tâm tài chính, như cách gọi của cánh thợ báo. Hồ thoát nhìn thấy hiền hiền, đại đại. Xung quanh mới chỉ có vài ba nóc nhà “cắm thùng” ba bốn tầng, còn lại toàn nhà lúp xúp mọc lẫn cỏ lác với túi ni lông cũ và kim tiêm.

Gửi xe vào cái quán có tên **Bên hồ**, ô hay, thì rõ là bên hồ rồi còn gì. Cái quán này nom kỳ quái, cứ như bên trong là chốn liêu trai có thật trên đời, toàn mùi tanh tanh, đèn thì toàn màu đỏ, nhạc thì thoảng tóa rú lên khiến khách cứ thấy rợn rợn trong đêm. Anh chàng bảo vệ mặt dài xanh như đất nhái dưới ánh đèn đỏ hắt ra từ bên trong quán, chạy ra ghi số xe, mắt cắm vào cái đám đánh cờ xúm xít bên hồ cạnh quán. Cái đám này có lẽ tụ nhau từ sáng. Giờ mấy thằng soi đèn pin tàu bé xiu đeo cùng chùm khóa cho hai thằng đi quán. Tiếng cãi nhau ồm ồm khiến góc hồ sôi động lên một tẹo, đỡ đi cái mùi tanh tanh cứ thi thoảng lại bốc lên.

Tương kéo cô quành sang một lối nhỏ dẫn vào một căn nhà ghép bằng những viên gạch mọc xếp lên nhau, y như cách đồng bào Mông xếp hàng rào đá trên núi cao. Mới đến gần cửa đã ngửi thấy mùi gì thơm lắm lan tỏa.

Tương nở nụ cười bí ẩn:

- Xì gà Mèo tẩm hê-rô-in đấy.

Cô thoảng giật lui.

Tương ấn mạnh vào lưng:

- Sợ cái gì chứ. Cho mày xem một người đẹp. Đối tượng hoạt động nghề nghiệp của mày đấy.

Cô thì thảo:

- Mày liều thế?

Tương cười:

- Tao làm báo. Lê la quen rồi. Không thể lấy đâu ra bài để nộp. Mà tao viết chặt vật thể. Chữ nghĩa cứ như lũ giai bao, cứ đuồn đuột đuồn đuột. Không lấy thực tế đập vào mặt lão Tống thì lão cho tao lồm mông lâu rồi. Khổ thế đấy. Nếu nói có thực tế sống động nhất, chụp được nhiều ánh nóng nhất ở cái báo lá cà đấy phải là tao. Nhưng cha mẹ tao sinh ra tao là không có khiếu viết lách đỡ tay chân như mấy con đĩ đượi tóc xoăn, trên dưới chỗ nào cũng xoăn, cười nói ồm ồm ra vé dài các vớ đủ hạng đực ở cái tờ lá cà của tao.

Kết thúc bài diễn văn, Tương gọi cửa:

- Tương đây. Vào nhó?

Cịong ai thật ồm:

- Cứ vào đi. Tự nhiên.

Đêm

ở

kế

Hỏa

Tước

Ai đó quay mặt vào tường. Cô không nhìn thấy gì ngoài một tấm lưng ong mảnh và trắng muốt trong ánh đèn tuýp thiếu điện chỉ đủ nhờ nhờ sáng.

Trên bức tường gạch xếp, một tấm ảnh chân dung to bằng nửa cánh liếp nhìn khách mỉm cười.

Cô ngây người nhìn.

Tương huých:

- Mua chứ?

Cô thì thảo:

- Mua gì?

- Nhà?

- Ai vậy? Hoa hậu cũng không thể sánh ấy chứ.

- Đã báo rồi mà. Thấy đẹp chưa? Mua nhà này chứ?

- Mua nhà này? Rồi làm thế nào mà giữ? Làm thế nào để thành cái nhà? Mà khu này thì...

- Dễ lắm. Chờ cát sỏi xi măng về cho tấp vào nhà. Đem thợ xây sẽ xây tường áp phía bên trong xung quanh tường gạch. Rồi cứ để thế cho bạn tao trông hộ. Khi nào nó đi tao khắc tính cho mày. Tao cũng mua cái bên cạnh rồi, năm mươi mét đất chứ ít gì.

Rẻ lắm. Cái nhà này còn rộng hơn, được gần bảy mươi mét dầy. Điện nước thì mua của mấy nhà cao tầng kia kìa. Họ ở cùng khu đất này nhưng lại có giấy tờ cấp nhà cho xã viên của cái hợp tác xã trồng rau trước kia cung cấp rau cho thành phố. Nên họ có điện nước. Nhà này có đường ống nước nổi sang đây, bơm mỗi tiếng nước sạch trả mười nghìn. Điện dùng mỗi số hai nghìn, rẻ bèo.

Cái lưng động đây:

- Chồng tiền ngay. Bao nhiêu với tôi cũng không đủ. Nhưng tôi tính rồi. Tôi còn sống được độ dăm tháng nữa. Mỗi tháng ăn hết mười cân gạo, một triệu mua rau thịt, ba triệu chi cho cô, tí điện nước. Dăm tháng với tiền ma chay, tiền để lại cho phụ huynh, tổng cộng tôi cần năm mươi triệu. Chồng tiền xong nếu đuổi tôi đi ngay. Nhưng tôi đi thì không có ai trông nhà hộ đâu. Rồi thì bọn nghiện bọn gái nó về phá quanh nhà đây.

Tương rót nước từ cái bình thủy trong vát vào hai cái cốc nom khá sạch sẽ. Lại thật, trong căn nhà này cái gì cũng rất sạch và đẹp. Những cái cốc nước làm bằng pha lê xanh dương lóng lánh như đã từng ngự trị ở một nơi đẹp lắm, khác xa với nơi này. Bộ bàn ghế

cũng được làm từ một loài gỗ hình như có tên là cẩm lai, được khắc gọt rất tinh tế.

Tương đưa nước cho cô, rồi bung một cốc mang đến đặt cạnh tấm lưng. Cô thấy Tương đưa tay dịu dàng vuốt nhẹ tấm lưng, rồi đột nhiên đập mạnh vào cái lưng eo ấy:

- Khỉ thật. Những dăm tháng nữa mới toi mà đã không chịu dậy. Dậy đi. Khách tôi đưa đến là con bạn thân. Mẹ chồng suốt ngày nhìn chăm chăm vào bụng con dâu xem giống má nhà bà ấy đã thành tinh rồi dậy trong ấy chưa? Thế nếu không có gì trong bụng nó thì sao? Chắc độ vài năm nữa họ hắt cẳng. Nó phải có đất riêng nhà riêng. Cái chỗ này mai sau ông nhà nước muốn lấy cũng phải đền bù. Tính đi tính lại hộ nó, thì chắc chắn phải có cái căn hộ chung cư đền bù. Nó làm cán bộ phụ nữ phường. Lương kiết xác cả đời gộp lại không mua được nhà phố số đó. Xứ cho bao nhiêu đôi bó nhau rồi đấy. Khuyên ở chẳng được thì khuyên bỏ. Giải phóng cho chị em. Cán bộ phụ nữ phường mua nhà này thì yên tâm nhé. Nhưng đừng loang ra, thiên hạ hại nó. Tiền tươi thóc thật đấy. Mua xong vẫn cho cậu ở đến khi nào sắp nghèo thì về quê. Đúng như thỏa thuận rồi nhé. Dậy đi.

Cái lưng nhóm dậy ngay. Đôi chân trần xỏ vào dép. Cô không dám nhìn cô gái đang trần như nhộng, không dám uống nước dù lúc này bỗng nhiên cô thấy khát kinh khủng, cũng không dám phản đối những ý tưởng mua bán không được bàn bạc trước của cô bạn.

Đôi tay cô gái quành ra sau lưng buộc nhẹ một vòng dây lụa màu xanh. Rồi cái lưng quay ngược với ánh đèn. Cô nhìn thấy đôi mắt, đôi môi, dọc mũi. Cô thấy bờ vai trần và vòng ngực đội lên dưới lụa.

Phía ngoài cửa, tiếng đôi chuột đang vờn nhau loạt xoạt. Một con chó hoang từ đâu xỏ ra kêu ủng oảng. Những cái gai trinh nữ khô bám trên người con chó hoang lập lòe ánh lân tinh.

Cô gật đầu chào. Cô gái cũng gật đầu. Mắt lạnh tanh như không nhìn thấy gì. Mà hình như cô ta đang nhìn ra phía ngoài hồ. Gió từ phía ấy thổi tới từng cơn. Những cơn gió mang theo hơi lạnh phương Bắc.

Tương thôi nói, ngồi xuống bên cái bàn nhỏ với cây sáo nhỏ đen bóng ra đưa lên miệng thổi. Tiếng sáo vút lên khiến cô bàng hoàng nhìn Tương giờ đây như là ai đó khác với cái Tương hàng ngày thô kệch. Vậy mà

lâu nay cô đâu biết Tương có tài thổi sáo.
Tương thổi khúc *Con thuyền không bến*.

Lướt theo chiều gió

Một con thuyền trôi nơi nao

Bên con sông Tương nước chảy xuôi dòng

Biết đâu bờ bến...

Cô gái quệt tay lên miệng ngáp. Vừa hút cái thứ kia xong mà hình như cô ta vẫn mơ màng thềm. Cô nhìn thấy Tương mắt nhìn cô gái dần đắm lệt, không che giấu, đôi môi chúm lại bên miệng sáo như những nụ hôn tàn khốc. Cô gái ngồi khệp đùi trên cái ghế bên bàn nhìn qua bàn với sang ánh mắt Tương với sang cả đôi môi đang chúm lại mà lần đầu tiên cô chợt nhận ra đôi môi ấy thật đầy và đẹp.

Cô ngồi ngây nhìn hai người trong đêm, bên hồ Hóa Tước. Họ ngồi nhìn nhau như một đôi tri âm. Bóng đêm bên hồ như phá lên cô gái và cả Tương về huyền ảo hoang dại mà cô chưa bao giờ được nhìn thấy. Về hoang dại báng láng trên mặt hồ, dường như bị bỏ quên giữa phố xá sầm uất ngoài kia.

Bỗng nhiên cô gái nói với cô:

- Ở khu hồ Hóa Tước này có đám đàn ông

con trai khá lắm, nhận làm *phu bao*. Không tốn mấy tiền

Cô nương mày nhìn cô gái.

- *Phu bao*? Là loại người gì vậy?

Cô gái bật cười. Lần đầu tiên từ tối đến giờ cô nhìn thấy cô ta cười. Nụ cười đẹp và tươi tắn.

Tương dừng thối sáo, giọng bí ẩn:

- Tớ tính cho nó rồi. Mua nhà xong, nhớ gọi hộ cái thằng hôm nọ. Hình như năm nay nó đang năm thứ tư Ngoại thương thì phải. Thuê nhà bên kia hồ. Đẹp trai thư sinh, lại vẫn còn mới mẻ khỏe mạnh, chưa bệnh tật gì. Chắc chắn sẽ chữa được...

Cô gái bảo:

- Chắc chị chưa biết sống ở khu này là sướng nhất. Không có tổ dân phố, khỏi họp hành. Không có nhà số đỏ, khỏi mất tiền thuê đất. Không cấp phép xây dựng, xây trộm trong đêm. Đêm ở đây như lát-vê-gát bên Mỹ ấy chứ. Khác một cái là không cần đèn đóm nhiều như bên ấy. Chỉ có bóng tối, bóng tối và bóng tối. Rất sôi động nhưng chẳng ai biết rõ cái gì. Cái gì cũng sinh ra trong bóng đêm bên cái hồ này. Chúng nuôi sống chúng tôi. Chị tưởng tôi buồn vì sắp chết sao? Tôi không

buồn chút nào, chỉ thương phụ huynh đi sau thôi. Tôi sống đã được hưởng đủ lạc thú trên đời này, ở đây. Ngán ngủi, nhưng thật tuyệt. Tự do ở đây chứ còn ở đâu nữa? Cái gì cũng có. Muốn có con để chồng khỏi bỏ dễ ợt. Tôi sẽ lo cho chị. Thiên hạ cứ phải tốn hàng đồng tiền đi vào bệnh viện Từ Dũ tận Sài Gòn. Cứ thử xem. Con mình thì cũng là con chồng chứ sợ đêch gì.

- Mình vẫn kính trên chồng nhường dưới chồng, lo gì công dung ngôn hạnh bị lu mờ. Xem mấy bài báo *Kiểm con* của tao chưa? Chuyện thật như bịa ấy nhỉ. Mà ối đoạn bịa thì bọn đồng nghiệp với lão Tổng cứ tưởng thật, sướng tít mắt, đăng luôn, câu chữ lủng củng lấu tấu như chó tháu ăn cứt sốt vẫn bỏ qua, trả nhuận bút công kênh lên tận giờ.

Tương nói. Cô gái nói. Tại cô bùng bùng trong thứ âm thanh mà cô chưa bao giờ biết đến. Thứ âm thanh như được đưa đến từ một thế giới khác biệt với thế giới mà cô đang sống.

Bỗng nhiên cô cũng thích được thối sáo như Tương. Cô với tay sang bên kia bàn cầm lấy cây sáo. Cô đưa sáo lên ngang miệng.

Khi đưa cây sáo ấy lên ngang miệng, cô nhìn thấy con chó hoang đứng nhìn cô trong ánh đêm.

Nước hồ lóng lánh.

Không ai biết hồ Hòa Tước giờ nằm ở đâu trong bản đồ thành phố.

Nếu có, chắc rằng bây giờ hồ ấy cũng đã bị san phẳng, trên mặt hồ ấy những tòa biệt thự đã mọc lên, hoặc là đã có một siêu thị sầm uất của một đại gia trúng thầu. Đại gia ấy có lẽ sẽ là người thứ *n*. mua được phi cơ riêng...

- Thái Hà, 3/10/2008 -

Đêm

ở

kế

Hòa

Tước

Mưa rơi

Bạn có biết thế nào là chơi cờ tướng không? Chắc hẳn khi tôi hỏi câu này, nhiều người sẽ bảo: chơi cờ tướng dễ ợt, hoặc chuyện chơi cờ tướng thì có gì là lạ đâu, chỉ hỏi qua một lúc là biết. Nào con mã con pháo con xe con tốt, ai mà không biết mấy con ấy chứ. Nhưng tôi vẫn sẽ bảo với bạn là bạn chưa biết một tí gì về chuyện này, chưa biết thế nào là cái cụm từ *chơi cờ tướng* của tôi. Trong cái thế giới mà chúng ta đang tồn tại, nhiều cái cứ trôi qua trước mắt, ngay cả khi nó nằm trong tầm tay chúng ta, chúng ta vẫn cứ không biết gì về nó.

Tôi chẳng biết gì về cờ tướng, không phải tôi dốt đường chơi, nhưng tôi vẫn cứ không biết gì về cái bộ cờ lẫn cách đi quân cờ. Hàng ngày tôi vẫn cất bộ cờ màu đỏ và bộ cờ màu

trắng vào hai cái hốc tú để sách, cái tú này được đóng bằng gỗ dán rất mỏng, chứa một ngăn cho hai bộ cờ. Bộ màu trắng bị mất một con tốt. Còn bộ màu đỏ hôm mua nó chính tôi mở ví trả tiền. Có lúc tôi cũng định học chơi cờ một cách nghiêm túc, nhưng có một người đàn bà trẻ lắc đầu, bảo: đừng. Tôi phì cười bảo cô ta: nếu trong nhà tôi có hai người ngồi chơi cờ thâu đêm suốt sáng thì chị nghĩ sao? Cũng khá ấn tượng đấy chứ? Cô ta im lặng.

Lúc đó mưa đang rơi.

Chồng tôi và chồng cô ta ngồi trên vỉa hè đánh cờ.

Con phố nhỏ người qua người lại hôm đó không đông như mọi ngày. Vì mưa đang rơi và gió đầu năm còn khá lạnh. Họ ngồi từ trưa, lúc mặt trời bắt đầu đứng ở trục giữa. Ăn cơm trưa xong là chồng tôi bắt đầu đi bộ ra cái vỉa hè phía bắc quán nhà. Khi ấy chồng cô ta, một ông người Tàu nói tiếng Việt ngòeng ngọng, đang đánh ván thứ bao nhiêu với một tay khùng khùng của khu phố. Tay khùng khùng cái ông ăn gian thì có. Chồng cô ta hất bàn cờ, phá tan thế cờ sắp thua đậm. Chồng tôi can ngăn và ngồi xuống tỉ thí với người đàn ông Tàu. Lúc đó nắng mùa

xuân đang bùng sáng cả khu phố, nắng bắt đầu đứng chính giữa cái cây cơm nguội đang xòe những nụ xanh che khuất cành trên cành dưới khắng khiu thì chồng tôi ngồi xuống. Khí lạnh chạy luôn qua những bờ tường rồi ẩn sâu dưới những cái cổng thối đầy bọ gậy. Nắng làm tôi vui hẳn lên vì quán cà phê bắt đầu đông khách. Chồng tôi ăn xong thì báo, ra đây một tí. Tôi chưng hửng vì lúc nào cũng nghĩ anh là một tay chủ quán không tồi. Lẽ ra anh đã có thể đứng bên cái lin-ga úp ngược đặt sát quầy bar, tay chấp sau lưng quan sát khách đang kéo lên gác, rồi đoán định được ý muốn của khách, gọi nhân viên phục vụ, đưa mắt kiểm soát việc pha chế. Lẽ ra... Nhưng anh báo, mình lo quán nhé, ra đây tí.

Một tí của anh kéo dài từ trưa hôm đó, thứ ba ngày mười sáu tháng ba cho đến hai hôm sau, trưa thứ năm ngày mười tám tháng ba.

Hôm đó chồng tôi mặc rất đẹp. Anh mặc bộ com-lê kiểu mới màu ghi đen, xỏ đôi giày da màu đen hàng hiệu tôi mua ở Seoul về năm ngoái. Mái tóc anh mềm mại hất lên trán. Nom như một chàng thư sinh chưa vướng bận gia đình. Chồng cô ta như tay lái

lợn, cái áo sơ-mi nhàu nát màu cháo lòng, tóc tai bờm xờm như kiểu ngủ dậy chưa chải, mắt long sòng sọc, còn mũi thì khịt khịt. Tôi vẫn gọi gã là con chim lợn. Nhìn hai người hai bên bàn cờ thật không tương xứng. Họ cùng ngồi xổm, sau thì ngồi lên cái cục gạch nhặt bên chân tường. Xong lại nhấp nhồm đứng duỗi chân lên cho đỡ mỏi, lưng cong vít xuống cắm mặt vào bàn cờ, nghĩa là cái mông thì chống cá ra hè phố. Tôi lấy xe máy, lượn qua lượn lại ngắm chồng đánh cờ, tôi chẳng hiểu mà cũng không thể đến gần cái đám đông đang xúm xít xung quanh đám cờ toàn đàn ông con trai, trẻ già trông đều bô nhếch kia. Tôi liếc vào, chẳng biết tốt xe pháo mã thế nào, chỉ thấy chồng mặc com-lê xa lạ hẳn với cả đám đông, nhưng cái mông lại cứ nhấp nhồm chìa ra hè phố.

Đến chiều xẩm, quán vắng lặng hẳn. Ai nấy đều đến giờ về nhà ăn cơm. Tôi lấy di động nhắn tin: mình về ăn cơm. Máy rung lên câu trả lời: OK.

Tôi nhìn ra trước cửa quán, vợ của con chim lợn đang đứng cạnh cái xe Át-ti-la màu trắng sữa, tóc quăn bay bay trong làn mưa bắt đầu phá xuống. Cô ta đang nhắn tin. Tôi

nghe cái tin ấy cũng như cái tin của tôi, hoặc thiết tha hơn: anh về ăn cơm với em.

Chúng tôi cùng đợi. Từng thời khắc bay qua mái nhà, xuyên qua làn mưa bụi. Kim đồng hồ cứ chuyển dịch dần. Đôi lúc tôi bắt gặp cô ta đang ngược lên quán nhìn tôi đang ngồi đợi chồng bên cửa sổ; hoặc là chính cô ta đã bắt gặp tôi đang liếc nhìn cô ta đang đứng chờ chồng dưới đường. Chúng tôi cho đến lúc đó chưa hề quen nhau.

Hai, ba cái tin nhắn nữa được chuyển đi. Chỉ thêm một cái OK được nhận về, rồi im lặng. Tôi gọi. Chồng tôi gắt vào máy: ăn trước đi. Tôi cố vớt vát: mình sắp xong chưa? Giọng chồng tôi dịu xuống: sắp.

Tôi đi ra vỉa hè, nơi có bộ bàn cờ và hai người đang ngồi chơi cờ. Màn đêm đã buông xuống cùng những làn mưa rơi xuống mỗi lúc mỗi dày. Trên vỉa hè đèn đường đỏ quạch. Những tán lá bằng lăng không đủ làm tán dù che. Hai người đàn ông ngồi dưới màn mưa mái miết. Lung áo com-lê đã ngấm mưa. Đôi giày da loáng nước. Tôi ngồi xuống bên cạnh anh. Khi đó con chim lợn húng hắng ho. Xung quanh hai người đàn ông là những đồng đầu mẩu thuốc lá. Tôi gạt chúng sang

hai bên, lót dép ngồi xuống vỉa hè ướt nhẹp, cạnh chồng.

Bạn tôi bảo: chồng mày mê cờ thế, đỡ mê thứ khác. Một chị cùng cơ quan bảo tôi, cứ kệ nó, còn hơn đi chơi ở đâu, chơi cờ còn là môn chơi trí tuệ. Tôi cũng bảo vợ con chim lợn thế. Nhưng cô ta cười khẩy: ngu xuẩn, là tôi nói tôi, không bảo chị thế. Tôi hỏi: sao lại cho mình ngu xuẩn? Cô ta bảo: thì ban đầu tôi cũng nghĩ như họ, nên còn khuyến khích cho chơi. Tôi bảo: tôi còn bỏ tiền mua cho chồng bàn cờ. Nhưng lúc đó tình thế là tôi phải bỏ tiền chứ tôi không phải chiều chồng. Cô ta bảo: dù chị có cho anh ấy chơi hay không thì anh ấy cũng cứ chơi thôi, không ngăn được đâu.

Chồng tôi kể, khi còn nhỏ, mới mười hai mười ba, lẻ ra theo đám bạn cùng lứa chơi trận giá hay đi hái trộm hoa quả trong vườn nhà hàng xóm, thì anh đã ngồi chơi cờ với các cụ trong đội cờ của làng. Chồng tôi mê nghề luật sư. Nhưng nhà nghèo quá, đành xung phong đi lính, mong vào lính rồi thì được đi học trường sĩ quan. Lúc lên đơn vị, trong ba lô của anh căng phồng toàn sách học tiếng Anh. Nhưng rồi anh cũng chẳng được cấp trên cho đi học. Hết chiến tranh rồi, ở đâu

cũng có tiêu cực phí. Anh ngồi chơi cờ giết thời gian với chỉ huy.

Ra quân, anh về thi đại học. Nỗi nhớ cờ ngấm vào gan ruột.

Vợ tay Tàu chống xe máy sát vệ đường, cũng ngồi xuống cạnh chồng cô ta, như tôi. Chúng tôi ngồi im lặng như thế qua đêm, cho đến khi những con chuột cống lấp loáng nước bò ra kiếm mồi vào tang tảng sáng, khi những gánh hàng sớm trở dậy ngang qua.

Lúc đó, những giọt nước mưa cũng đã len lỏi vào tim tôi lạnh cóng. Tóc tôi bắt nước mưa, nước mưa chảy xuống áo tôi thành dòng.

Tôi bảo chồng tôi: nếu người ngồi bên cạnh mình sau này là một người khác người ta, chắc mình cũng không để ý.

Tôi lại bảo: nếu ngồi ăn cơm cùng mình là người khác người ta, chắc mình cũng không để ý.

Im lặng một lát, tôi lại bảo: nếu người ấy có giận mình như người ta từng giận mình, mình cũng đừng chấp nhé, đàn bà ai cũng muốn được chồng để ý.

Tôi lại kiên nhẫn báo: nếu người ấy báo mình hãy ngẩng lên nhìn ra thế giới loài

người, để biết từng thời khắc trôi qua, để biết nắng, mưa, gió, bão, để biết cái nhà hàng xóm đang tìm cách cầu dẫn hết vòng cây nhà mình, để biết ngày ấy giờ ấy cần phải đi từ già một người tốt mới vừa qua đời... để biết như tất cả mọi người không biết chơi cờ tướng, thì mình hãy lắng nghe nhé.

Tôi nói câu đó là lúc đến ván cờ thứ bao nhiêu rồi, đã qua hai ngày hai đêm chồng tôi không về nhà, không ăn, không ngủ. Chúng tôi cùng ngồi bên nhau bên cạnh bàn cờ. Cả tôi và người phụ nữ tóc xoăn. Chân mỏi dừ, lưng tê dại. Bụng không còn cảm giác muốn ăn. Mà cho đến lúc ấy tôi vẫn không hiểu một tí gì về cách chơi cờ tướng. Chẳng hiểu họ vì sao lại có thể say mê và kiên nhẫn một cách đáng sợ như vậy.

Tôi bỗng thấy anh hét lên: vớ vẩn!

Bàn cờ màu đỏ ướt nhẹp trong khoảnh khắc bị hất tung. Quân cờ vung vãi. Gã người Tàu gào lên câu gì đó bằng thứ tiếng của gã. Mặt hai người đàn ông lúc đó không có tí máu nào.

Tôi và cô ta nhìn nhau căm ghét.

Tôi hét lên: đồ chim lợn thói tha!

Cô ta cũng không chịu kém: đồ thiu, đồ giá nhân giá trí.

Tôi nghe bên tai tiếng chồng: cô cúť ngay.
Cứ bám theo tôi ra đây làm gì.

Khi ấy mưa vẫn không ngừng rơi. Mưa rơi
đã hai ngày hai đêm rồi mà bầu trời trên cao
vẫn còn nặng trĩu.

- 21.10.2008 -

Bên cạnh căn gác nhỏ nửa đêm

Tôi đứng bên cạnh cái bức tường cũ kỹ. Phở xá nhìn từ phía trong bức tường này cũng rất cũ kỹ. Bức tường nghiêng ngăn cách những cái nhìn từ căn nhà này sang căn nhà khác. Cái khu dân cư tồi tàn này có thể lưu giữ cho đám văn nghệ sĩ để cánh điện ảnh thì làm trường quay, cánh họa sĩ thì làm xưởng vẽ thực tế, hoặc đại loại một cái trường thư gì gì đó cho cánh nhà văn. Có thể hình dung thế này: nếu Bùi Xuân Phái mà sống lại sẽ vẽ một góc từ nhà số bốn mươi cho đến nhà số bốn hai, gồm: một bức tường ngăn nhà với lũ cú vọ bên ngoài, tường cao, cổng bằng sắt và một bác chó râu xồm luôn luôn lấp ló túc trực sau cánh cổng. Tiếp đến là một lối đi rất đáng ngờ, vì nó kết thúc tại

đâu, người đi vào không hề biết. Thi thoảng một chiếc xe máy có người đàn ông mặt hầm hờ đi vào đi ra, trên xe chở một bà nạ dòng, miệng quát tất cả những chương ngại đặt gần lối đi: *tiên sư chúng mày, để xe giữa lối chúng ông đi thế à*. Tiếp đó là một khu nhà cho thuê, cổng luôn đóng, sáng sớm một phụ nữ trung niên lôi cây chổi tre ra quét, thỉnh thoảng chửi tung tóe lên những đồng rác đem qua ai ném trước khu nhà. Người thuê gồm cả sinh viên lẫn công chức, mặt mày bí hiểm ra ra vào vào đều đóng cổng ngay lại, có thể hình dung phía trong là những căn phòng riêng không khép kín, chỉ rộng độ tám hay chín mét vuông gì đó. Căn phòng cạnh cổng, đối diện căn nhà tôi thuê, thường cửa đóng im ỉm suốt ngày đêm. Tôi hỏi chủ nhà, bà ta nói, ngày trước có một thằng nghiện thuê rồi chết thối trong đó. Nghe đến lạnh xương sống. Nhưng rồi cũng có người thuê. Đèn nê-ông được bật sáng lên vào nửa đêm. Đám người đến thuê là một nhóm nhân viên làm cho cửa hàng bán lap-top bên kia đường phố. Họ chỉ về để ngủ vào lúc nửa đêm và sáng ra đã đi mất từ lúc nào. Có lẽ họ đông nên không biết sợ cái hồn ma chết thối kia. Bên phía trong căn phòng này là cả một loạt những căn

phòng được lợp bằng tấm ngói xi măng màu xám xám. Tiếp đến căn nhà số bốn mươi hai xây được hai tầng, được tô vẽ ngoài cổng bằng biển hiệu: CÔNG TY THẦN KỲ LÂM. Chẳng hiểu cái công ty này làm kinh doanh cái món gì thật đáng ngờ, giữa khu nhà tồi tàn nhất thành phố, mà lại đề rõ là *Thần Kỳ Lâm*. Có cảm giác họ buôn tất cả những gì thuộc dòng lâm sản, nhưng chắc cũng chỉ là trò vui mà thôi, vì chẳng thấy có ai ra vào buôn bán gì, chỉ thấy hai ông bà già, tự nhận mình là hai nhà khoa học nghiên cứu về các loài thực vật từng lùng lầy một thời, nay ốm yếu bệnh tật, và có tham vọng lấy tên mình đặt cho tên cái ngách bốn mươi bảy.

Tôi ngồi bên trong nhà, bỗng nghe có tiếng nước xối từ trên mái. Nhảy lên xem, hóa ra thằng hàng xóm gầy nhẳng như con cú vọ đói đang vắt chim đái từ mái nhà hắt. Nước đái chảy từ mái nhà cao một tầng rưới xuống mái thấp hơn là lẽ thường tình, làm sao chửi nhau được. Mà tôi là dân ngoại đạo, đến thuê nhà, muốn chửi nhau phải gọi công an đến chứng kiến may ra mới dám. Mà công an đến rồi thì lại không thể chửi nhau. Thằng hàng xóm này không biết đã bao nhiêu tuổi,

cũng đã có vợ và một con. Nhưng nom hần
ngờ nghếch giống như trẻ chưa lớn, động tí là
nhảy lên chơi loi cãi nhau với vợ. Cả đêm hai
vợ chồng cãi nhau hàng xóm tưởng giết nhau
đến nơi, toàn những từ ngữ mạt hạng nhất
mà loài người có thể nghĩ ra, chúng tung
húng những thứ từ ngữ khủng khiếp cho
nhau. Đến gần sáng thì hết om sòm, chắc đã
mệt lá. Không hiểu thế nào sáng ra lại ai nấy
vào việc, vợ ra đầu đường bán chè chén, còn
chồng đi loăng quăng đôi chỗ này chỗ kia, ai
gọi làm tí nể hay trộn vữa thì cong lưng làm.
Tối đến, vợ vẫn bán chè chén, chồng đi lang
thang dọc phố sát bờ mương thối. Dồn một
đứa con gái lang thang nào đó ép sát vào gốc
cây điệp, đưa tay bóp cổ đòi chơi tí. Con kia
cười toe toét hỏi tiền, bảo năm nghìn cũng
xong, ngữ mày chỉ trắng men loẹt quẹt chưa
đầy phút là nghèo, tao lại đang ế. Hần và
con kia cười rúc rích rồi lúi sâu vào sau gốc
cây, khuất sau cả cái ki-ốt bảo vệ của *Tập*
đoàn nhận trông xe qua đêm. (Ngày nay nước
ta sau khi vào WTO, lắm thứ tập đoàn vinh
danh tên tuổi nổi lên như sao xa). Con vợ
bán nước chè chén vẫn kiên nhẫn ngồi nhặt
từng hào phía đầu cầu, có lẽ nó không cần
biết chồng mình lang thang phiêu dạt nơi

nào. Sạch sẽ hay bẩn thỉu, dù gì thì cũng chẳng thể khác nữa rồi.

Nước đái mang mùi ngื่น rớt từng giọt xuống cái rãnh phía sau. Một lúc sau thì khô. Tôi phải ra phía cái bức tường phía sau để dội lại nước sạch. Gió có thể thổi bật từ hướng đó lại, mang theo hương hoa sữa nồng nặc cùng với mùi cống rãnh mới vừa được tăng thêm mùi khai.

Căn gác nhỏ phía sau lúc đó mới bật đèn trên gác ba. Ba cô gái điếm đang ngồi hí húi kẻ nhắn tin, kẻ chải tóc. Một cô thì phơi quần áo lên cái dây phơi chằng ngang cửa sổ. Mấy cô gái này đã thuê ở đây mấy tháng, hình như cùng thời gian khi tôi dọn về khu này. Có lần tôi mặc quần áo lót chạy ra chạy vào phơi mấy cái quần áo mới giặt, chợt giặt mình nhìn lên, một cô đang bụm miệng cười còn hai cô kia đang nhóm dậy nhìn qua lưới mắt cáo. Lúc đó đèn trên sân thượng căn nhà tôi ở bật sáng soi rõ cả những chậu cây xương rồng, vài nhánh lan. Tôi giặt thột, nhảy lui vào.

Một cô gọi nhỏ nhỏ:

“Này ấy gì ơi, cho tớ xin số di động”.

Có tiếng sụt nhỏ nhỏ. Có lẽ là một cô gàn. “Không chơi trò gà què ăn quần cối xay

nhá, con hai phai kia". Một tiếng khác: "Tương ai cũng như mình đấy hử. Nhìn người như thế, thiếu gì cách kiếm tiền mà mày định rú...".

Từ hôm đó, tôi ít khi dám bật đèn sân thượng, cũng không mặc quần áo lót đi ra đi vào. Thi thoảng ngược mắt lên nhìn căn gác nhỏ sáng đèn, vẫn thấy mấy cô chải tóc, phơi quần áo, nhấn tin điện thoại.

Thốt nhiên tôi nghe thấy tiếng âm ĩ trên căn gác nhỏ. Tiếng âm ĩ này được phát ra từ một cái miệng nanh nọc. Không thể tránh đi đâu khỏi cái âm thanh khủng khiếp và trệch trẹo kia.

"Chúng mày định giờ trò với tao à? Thích hay không thích không phải chúng mày được quyền chọn *nhé*. Con nào cũng kiếm có một. Đ. mẹ chúng mày. Có đứng lên không? Định qua mặt bà mày đấy hả?".

"Con kia, mày định đợi bà mày đi ra ngoài nhà hàng thì mày chui vào buồng thay bà mày đấy hả. Đừng tưởng thằng chó nhà bà sướng mày *nhé*. Ngàn đời vẫn là giống đực gặp giống đĩ *nhé*. Nó có đái ỉa vào mày dăm bảy bận thì bà mày đấy cũng không ghen đâu con *nhé*. Nhưng mày mà kiếm có để mê hoặc

nó thì tao dần l. mầy ra rắc lên mộ tổ nhà mầy con *nhé...*".

Chỉ một lát sau, căn gác vắng lặng hẳn. Không có ai chải tóc, nhấn tin hay phơi phóng quần áo. Mùi hoa sữa nồng lên ngào ngạt.

Đến nửa đêm căn gác bật đèn sáng trưng và có hội ý. Giọng đàn bà con gái không che chắn lọt ra ngoài không gian.

"Hôm nay tao phải nộp phí tháng ba triệu cho lão N. Ba con ba triệu chồng đây".

"Chưa đi làm chưa có tiền nộp chị ơi".

"Đây là phí tháng *nhé*. Để mai nộp cũng được, mai trả thêm lãi bốn mươi phân. Tiền họ thì hai hôm nữa, tao cho chúng mầy *khất*. Còn tiền đi làm hôm qua tao chưa thu của con Liễu".

Con Liễu lí nhí:

"Hôm qua em gặp phải thằng ăn sái. Nó nhai sái còn chả đủ tiền. Nó xin em phải bớt cho nó non nửa".

"Mẹ mầy...".

Tiếng chửi lờ mờ một lúc. Rồi tiếng giáng lúc to lúc nhỏ, vương theo những cơn gió chạy dài theo dòng mương hay đột ngột chuyển hướng:

"Nhớ là không được để quá. Luật chơi là

phải gọn gàng, nhanh. Rút kinh nghiệm hôm trước... Còn hôm nay, khách đầu tiên mới đặt hàng... Khách này có tiền, thích tâm sự, con Phi xuống đường trước...".

Chỉ vài phút sau, căn gác tắt đèn tối om. Không còn ai ở trong đó nữa. Các cô gái đã lần lượt đi đến những thiên đường xa xôi.

Tôi không biết tí gì về cái đám thợ ở dưới căn gác tầng một. Hình như tầng hai thì là chỗ ở của nhà chủ kia. Tầng một để xe với cho đám thợ nhôm kính thuê. Chẳng ai nhòm ngó gì vào cái chỗ ở hỗn độn đó. Vì căn gác đó bị che khuất sau những bức tường lở lói đầy ma mị. Đám thợ sau một ngày làm việc mệt nhọc thì ngồi chơi tá lả, hoặc ai đó đôi lúc lên lên căn gác trên cùng. Cũng chỉ là ngó nghiêng trêu đùa nhau chứ bố bảo cũng chả dám làm gì trên cái căn gác mà nhà chủ cố tình chỉ lắp kính trắng bốn xung quanh, phía ngoài che chắn tạm bằng những tấm màn tre. Họ đều biết rú nhau làm ăn ở chỗ khác, còn nơi này là nơi trú ngụ nghỉ ngơi.

Thế nhưng cái cách nghỉ ngơi của cánh thợ thì lại là sát phạt nhau bằng những quân bài.

Trời đất oi bức đến ngột ngạt. Gần sáng, khoảng hai hay ba giờ sáng gì đó, khi đám bài đã tàn, mưa đổ xuống tầm tã gần ngập cá con

mương sát nhà, có tiếng gõ gấp gấp ngoài cửa căn nhà có ba tầng gác. Tiếng ai đó gọi trong màn mưa dày đặc. “Bình ơi, Bình ơi”. Anh thợ nhôm kính tên Bình nhóm dậy, ngái ngủ chúi lâu bầu trong cuống họng. “Ai gọi cái gì thế không biết. Buồn ngủ đi. chịu được. Thằng nào có việc gì hay không ngủ được vác cặc đến phá rối, không cho tao ngủ thế?”. Cánh cửa hé ra. Một ánh sáng điện đường đủ để soi rõ một gã nào đó mặc áo mưa, đầu đội mũ bảo hiểm sùm sụp. Gã thò tay vào túi áo, lôi ra cái gì đó. Cái gì đó trong tích tắc chia thẳng vào ngực anh thợ nhôm kính đang ngái ngủ. Một phát súng lạnh lẽo vang lên trong đêm. Anh thợ tên Bình ngã gục xuống trong vũng máu.

Đám con gái “đi làm” về, đưa nào đưa nấy mặt cắt không còn hột máu. Thợ thuyền lở nhổ quanh kẻ bị nạn. Thú phạm đã biến đi như có phép tàng hình. Chủ nhà hoảng hốt giữ chặt chiếc tắc-xi mới đưa ba cô gái về rồi dìu nạn nhân lên. Chủ nhà nài nỉ người lái tắc-xi:

“Làm phúc với. Không hiểu thanh toán nợ nần gì nhau. Khổ cái thân chúng tôi. Lại rắc rối với chính quyền rồi. Còn đường nào mà làm ăn cơ chứ”.

Lái xe tắc-xi than:

“Ông bà lại kéo cả tôi vào vụ này rồi còn gì. Không đưa đi cấp cứu nhanh thì mang tiếng ác. Mai lại mất cả ngày kiểm cơm của tôi đây”.

Cái thân người bị bắn được vác lên đặt nằm ở hàng ghế sau. Máu chảy xuống gầm sàn xe nhưng vẫn nghe được hơi thở. Vừa lúc đó thì xe cảnh sát *một một ba* tới. Mấy anh cảnh sát nhảy xuống. Căn gác nhỏ rung rinh như có cơn lốc.

Phía bên này, tôi chui sâu vào cái vỏ chăn mỏng tang. Không muốn nghe không muốn thấy gì nữa. Quạt vẫn bật quay đều đều từng vòng.

Hoa sữa theo gió ùa vào trong căn phòng nhỏ. Ban đầu còn ít một. Sau ào ạt như cơn lốc. Hình như loài hương này đã ép xuống sát lòng mương, rồi lồng lên cao, chạm vào tất cả những biệt thự, những tòa cao ốc, đường phố và những căn gác nhỏ tồi tàn.

Loài hương mang mùi ngai ngái của những thứ hỗn tạp trút ra trong hầm sâu.

- 26.10.2008 -

Nhà 34b, ngách 47, ngõ 278, Thái Hà

Mục lục

Làn khói mong manh.....	5
Lời hẹn.....	16
Con đường vô tận.....	28
Thiên thần nhỏ.....	50
Thế giới tối đen.....	70
Giữa bầy chó.....	87
Xóm Đồi Hoa.....	108
Mùa phim trường.....	128
Cõi người.....	154
Vườn hài nhi.....	173
Không khóc ở Seoul.....	187
Đêm ở hồ Hỏa Tước.....	214
Mưa rơi.....	226
Bên cạnh căn gác nhỏ nửa đêm.....	235

Thế giới tối đen

Chịu trách nhiệm xuất bản: Trung Trung Đĩnh

Chịu trách nhiệm bản thảo: Nguyễn Khắc Trường

Biên tập: Tạ Duy Anh

Vẽ bìa: Ngô Ngọc Hà

Phụ bản: Nguyễn Khánh Toàn - *Lao động cuối tuần*

Văn Nguyễn, Tuấn Anh - *Thanh niên chủ nhật*

Trình bày: Phạm Thị Phụng

Sửa bản in: Hà Thế

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

65 Nguyễn Du - Hà Nội

Tel & Fax: 38222135

Liên kết xuất bản:

CÔNG TY TNHH TRUYỀN THÔNG HÀ THẾ

Địa chỉ: 34b/47, ngõ 278, Thái Hà - Đống Đa - Hà Nội

ĐT/FAX: (04) 35142809

Email: hathecompany@yahoo.com

Website: <http://tonvinhvanhoadoc.vn>

Nhà sách Hà Thế, số 5, ngõ chợ Khâm Thiên, Đống Đa, Hà N

ĐT: (04) 39949634

In 1.000 cuốn khổ 12 x 20,5 cm tại Công ty TNHH Đông Thiên

Số 328 Vĩnh Hưng, Hoàng Mai, Hà Nội

Số ĐKKH XB : 579 - 2009/CXB/06-37/HNV, ký ngày 26/06/2009

In xong và nộp lưu chiểu quý IV/2009.

võ thị xuân hà

THẾ GIỚI
TỐI ĐEN

Diễm hên tri thức
Tôn vinh Văn hoá Đọc

Giá: 39.000đ